

BONSUCRO

มาตรฐานการผลิต เวอร์ชัน 5.2

คำแนะนำในการดำเนินการ

เวอร์ชัน 1.0 - กันยายน 2566

รายละเอียดการติดต่อ:

Bonsucro

หน่วย KP.CC3.01 ศูนย์ธุรกิจเคเนดิงตัน พาร์ค 1-3

ถนนบริกซ์ตัน

ลอนดอน SW9 6DE

เบอร์โทร สหราชอาณาจักร:

+44 (0)20 3735 8515

www.bonsucro.com

info@bonsucro.com

เอกสารนี้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอังกฤษแบบบริติช Bonsucro จะไม่รับผิดชอบใดๆ
สำหรับข้อผิดพลาดหรือความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้นจากการแปลเอกสารนี้เป็นภาษา
อื่น

Bonsucro (ชื่อทางการค้าของ บริษัท เบ็ตเตอร์ ซูการ์เคน อินนิซิเอทีฟ

จำกัด) เป็นผู้รับผิดชอบเอกสารนี้ คำแนะนำของ Bonsucro

ได้รับการตรวจสอบเป็นครั้งคราว

ติดต่อเพื่อแสดงความคิดเห็น: Standards@bonsucro.com

ดาวน์โหลดข้อมูลและมาตรฐานต่าง ๆ เพิ่มเติม: [ที่นี่](#)

สารบัญ

บทนำและโครงสร้าง	4
หลักการที่ 1 - การประเมินและการจัดการความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน	5
หลักการที่ 2 - การเคารพสิทธิด้านแรงงานและมาตรฐานอาชีพอนามัยและความปลอดภัยต่างๆ	21
หลักการที่ 3 - การจัดการป้อนข้อมูล การผลิต และการประมวลผล อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมความยั่งยืน	53
หลักการที่ 4 - การจัดการบริการต่างๆ ด้านความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ	67
หลักการที่ 5 - การปรับปรุงประเด็นสำคัญอื่นๆ ของธุรกิจอย่างต่อเนื่อง	93

บทนำ

วัตถุประสงค์หลักของเอกสารนี้ คือ การให้คำแนะนำแก่ผู้ประกอบการในการใช้มาตรฐานการผลิต Bonsucro เวอร์ชัน 5.2 ในระดับโรงงาน และฟาร์ม ผู้ประกอบการจะไม่ต้องได้รับการตรวจสอบตามคำแนะนำ และคำแนะนำนี้ไม่ใช่เอกสารที่มีผลผูกพัน ควรอ่านมาตรฐานดังกล่าว รวมทั้งคำแนะนำในการดำเนินการ และตรวจสอบกับตัวชี้วัดของมาตรฐานการผลิต

โครงสร้าง

เอกสารคำแนะนำการดำเนินงานตามมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ประกอบด้วยโครงสร้าง 5 หลักการ (ดังแสดงด้านล่าง) เกณฑ์ 20 ข้อ และ 69 ตัวชี้วัด ดังนี้

- หลักการที่ 1 - การประเมิน และการจัดการความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน
- หลักการที่ 2 - การเคารพสิทธิแรงงาน และมาตรฐานอาชีพอนามัย และความปลอดภัย
- หลักการที่ 3 - การจัดการป้อนข้อมูล การผลิต และการประมวลผล อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมความยั่งยืน
- หลักการที่ 4 - การจัดการบริการด้านความหลากหลายทางชีวภาพ และระบบนิเวศอย่างมีประสิทธิภาพ
- หลักการที่ 5 - การปรับปรุงประเด็นสำคัญอื่นๆ ของธุรกิจอย่างต่อเนื่อง

เอกสารที่เกี่ยวข้อง:

- เครื่องคำนวณ SCH Bonsucro
- มาตรฐานการผลิตของ SCH Bonsucro
- การรับรอง GUI Bonsucro และคำแนะนำในการตรวจสอบ
- โปรโตคอลการรับรอง SCH Bonsucro
- โครงการ และเอกสารอ้างอิงอื่น ๆ ที่เผยแพร่ใน Bonsucro Document Library

หลักการที่ 1 - การประเมินและการจัดการความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และสิทธิมนุษยชน

เกณฑ์ที่ 1.1 - ความเป็นผู้นำที่แสดงผ่านการอธิบายอย่างละเอียด และการดำเนินการตามแผนการจัดการความยั่งยืน

1.1.1 ผู้ประกอบการพัฒนาและดำเนินการตามแผนการจัดการความยั่งยืนเพื่อความสอดคล้องกับมาตรฐานการผลิตของ BONSUCRO

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแน่ใจว่าผู้ประกอบการกำหนดเป้าหมาย เกณฑ์ และวัตถุประสงค์ด้านความยั่งยืน ตลอดจนรวมศูนย์แผนการจัดการ การประเมินความเสี่ยง และระบบตรวจสอบที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติตามมาตรฐาน และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ตัวชี้วัดนี้แสดงขั้นตอนของ “การวางแผน” สำหรับแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบ การแก้ไข (PDCA)

วงจร PDCA

วงจร PDCA เป็นชุดขั้นตอนที่เป็นระบบสำหรับการเรียนรู้ และความรู้ที่มีคุณค่าในการปรับปรุงผลิตภัณฑ์หรือกระบวนการอย่างต่อเนื่อง PDCA เป็นกระบวนการปรับปรุงคุณภาพ 4 ขั้นตอน และกระบวนการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต PDCA เป็นวงจรต่อเนื่องที่เริ่มต้นจากจุดเล็กๆ เพื่อทดสอบผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับกระบวนการ จากนั้นค่อย ๆ นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ขึ้นและตรงเป้าหมายมากขึ้น วงจรเริ่มต้นด้วยขั้นตอนการวางแผน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการระบุเป้าหมาย วัตถุประสงค์หรือปัญหา การกำหนดกลยุทธ์ การกำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จ และการนำแผนไปสู่การปฏิบัติ¹

ตัวชี้วัดประกอบด้วยแผนการจัดการความยั่งยืนในวงกว้าง ได้แก่:

- นโยบายความยั่งยืนและ/หรือขั้นตอนและ/หรือระเบียบปฏิบัติและ/หรือข้อกำหนดด้านข้อบังคับภายใน
- แผนเฉพาะที่จำเป็นในตัวชี้วัดอื่น ๆ ตามมาตรฐาน

วัตถุประสงค์ของการจัดกลุ่มแผน การประเมินความเสี่ยง และกระบวนการตรวจสอบภายใน

เพื่อให้ผู้ประกอบการมีแนวทางแบบองค์รวมในการพัฒนากลยุทธ์และขับเคลื่อนการดำเนินงานด้านความยั่งยืนสู่การดำเนินงานโดยรวมทุกขั้นตอนของวงจร PDCA ดังต่อไปนี้

1. การวางแผน: ตัวชี้วัด 1.1.1 การให้เครื่องมือเพื่อเริ่มต้นวางแผนการปฏิบัติตามมาตรฐานการผลิต Bonsucro และการรับประกันในการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
2. การปฏิบัติ: ขั้นตอนนี้เป็นกรนำมาตราฐาน Bonsucro ไปใช้จริง โดยมีการดำเนินการตามแผน
3. การตรวจสอบ: ขั้นตอนนี้สอดคล้องกับตัวชี้วัด 1.4.1 สำหรับกระบวนการตรวจสอบภายใน ซึ่งผู้ประกอบการประเมินการปฏิบัติตามกระบวนการภายในตามที่กำหนด รวมถึงการประเมินตนเองและ/หรือการตรวจสอบภายใน การตรวจสอบทุกประเภทที่ผู้ประกอบการดำเนินการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอน “การตรวจสอบ” เพื่อการตรวจสอบ การปฏิบัติ ตาม กฎ ระเบียบ และการมีส่วนร่วม ในการทบทวน ประสิทธิภาพ ของ แผน การจัดการ ความ ยั่งยืน ในขั้นตอนนี้จะมีการวิเคราะห์ต้นเหตุเพื่อระบุการดำเนินการแก้ไขและจุดต่าง ๆ ที่ควรปรับปรุง
4. การแก้ไข: ขั้นตอนนี้สอดคล้องกับการดำเนินการแก้ไขที่ระบุไว้ในขั้นตอน “การตรวจสอบ” โดยกระบวนการควบคุมภายในและการตรวจสอบต่างๆ รวมทั้งการติดตามตรวจสอบสาเหตุอย่างละเอียด ขั้นตอนนี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการดำเนินการตามแผนและสร้างบทเรียนต่าง ๆ (สิ่งที่ควรทำและไม่ควรทำ) เพื่อนำไปใช้ในกรอบใหม่ แนะนำให้ผู้ถือใบรับรองจัดตั้งทีมสหสาขาวิชาชีพ ซึ่งมีสมาชิกตามหน้าที่แตกต่างกันในระบบการจัดการภายใน

นโยบายความยั่งยืน

นโยบายและ/หรือขั้นตอนด้านความยั่งยืนและ/หรือข้อบังคับภายในระบุการดำเนินการที่ผู้ประกอบการตั้งใจจะดำเนินการ หรือจุดมุ่งหมาย เกณฑ์ หรือเป้าหมายที่ผู้ประกอบการประสงค์จะตอบสนองในเรื่องการจัดการหรือการปฏิบัติงานในหัวข้อด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และ/หรือธรรมาภิบาล เพื่อให้มีประสิทธิภาพ

การดำเนินการตามนโยบายและ/หรือขั้นตอนและ/หรือระเบียบปฏิบัติและ/หรือข้อบังคับภายในจะเกี่ยวข้องกับการซื้อและการมีส่วนร่วมทั่วทั้งองค์กร

นโยบายและ/หรือขั้นตอนและ/หรือระเบียบปฏิบัติและ/หรือข้อบังคับภายในควรเขียนโดยผู้เชี่ยวชาญในพื้นที่ รวมทั้งได้รับการอนุมัติจากผู้บริหารระดับสูง และควรระบุชื่อ ตำแหน่ง และบทบาทของบุคคลในธุรกิจที่มีความรับผิดชอบเฉพาะอย่างน้อยที่สุด นโยบายและ/หรือขั้นตอนและ/หรือระเบียบปฏิบัติและ/หรือข้อบังคับภายในสามารถแสดงถึงความสำคัญขององค์ประกอบต่อไปนี้

¹ Patel, P.M. and Deshpande, V.A. 2015 การใช้วงจรการวางแผน การปฏิบัติ การตรวจสอบ การแก้ไข เพื่อปรับปรุงคุณภาพและประสิทธิภาพการผลิต – การทบทวน การศึกษาวิจัย, 2 (6), 23-34.

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- วัตถุประสงค์
- ขอบเขต
- คำศัพท์ และคำจำกัดความ
- ข้อผูกพันที่จะต้องทำให้สำเร็จ โดยอธิบายได้ว่าอยู่ภายใต้ข้อบังคับของประเทศหรือระหว่างประเทศหรือไม่
- ผู้รับผิดชอบเอกสาร
- ระยะเวลาที่เอกสารจะได้รับการแก้ไขและปรับปรุง

ดังนั้น ผู้บริหารระดับสูงควร

- แสดงให้เห็นถึงความเป็นผู้นำและความมุ่งมั่น ซึ่งจำเป็นสำหรับการนำมาตราฐาน Bonsucro ไปปฏิบัติและประสบความสำเร็จ
- มีส่วนร่วมในการส่งเสริม สื่อสาร และตรวจสอบประสิทธิภาพและประสิทธิผลของมาตรฐาน Bonsucro
- มีความรับผิดชอบและรับผิดชอบต่อผลการดำเนินงานโดยรวม
- จัดหาทรัพยากร และแนะนำผู้อื่นมาสนับสนุนนโยบายความยั่งยืน และสื่อสารเกี่ยวกับความสำคัญของการจัดการความยั่งยืนที่มีประสิทธิภาพ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการจัดตั้งกระบวนการให้คำปรึกษาและการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีดำเนินการ และมีการดำรงรักษาไว้ต่อไป
- ต้องแน่ใจว่าผู้ประกอบการและบุคคลอื่น ๆ ที่สนใจได้รับการปกป้องจากการตอบโต้หากมีการรายงานปัญหา
- กำหนดภารกิจ วิสัยทัศน์ และค่านิยม

ผู้ประกอบการควรพิจารณาบริบทขององค์กร ความต้องการ และความคาดหวังของผู้มีส่วนได้เสีย วัตถุประสงค์ทางธุรกิจ (รวมถึงนโยบายและวัตถุประสงค์ด้านความยั่งยืน) และการบูรณาการข้อกำหนดของ Bonsucro ในกระบวนการทางธุรกิจทั่วไป

ความรับผิดชอบของผู้บริหารระดับสูง ได้แก่ นโยบายความยั่งยืน บทบาทขององค์กร ความรับผิดชอบและอำนาจหน้าที่ ตลอดจนการทบทวนธุรกิจของฝ่ายบริหาร

นโยบายและ/หรือขั้นตอนและ/หรือระเบียบปฏิบัติด้านความยั่งยืนและ/หรือข้อบังคับภายในอาจเป็นเอกสารฉบับเดียว หรือข้อผูกพันที่แตกต่างกัน ตามเอกสารต่าง ๆ แต่ละฉบับดังนี้

- ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อบังคับด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ผู้ประกอบการควรพิจารณาถึงหลักการที่เป็นแนวทางของสหประชาชาติ ซึ่งเป็นมาตรฐานสากลที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับความรับผิดชอบของธุรกิจในการเคารพสิทธิมนุษยชน โดยได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการจากคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติในปี 2554
- ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของคนพื้นเมืองและสิทธิที่ดิน ถือเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ประกอบการควรทบทวนรายงานอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ฉบับที่ 169) ว่าด้วยสิทธิของคนพื้นเมืองและชนเผ่า รวมทั้งปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของคนพื้นเมือง²
- ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิแรงงาน ผู้ประกอบการควรอ้างอิงอนุสัญญาหลักขององค์การแรงงานระหว่างประเทศต่าง ๆ รวมถึงอนุสัญญาอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติ อย่างน้อยที่สุด ควรกล่าวถึงหัวข้อสิทธิแรงงานที่ระบุไว้ในมาตรฐาน (โปรดดูหลักการที่ 2)
- ทางด้านสุขภาพและความปลอดภัย ควรระบุนโยบายทั่วไปด้านสุขภาพและความปลอดภัยในที่ทำงาน รวมถึงความมุ่งมั่นของผู้ประกอบการในการจัดการด้านสุขภาพและความปลอดภัย ตลอดจนเป้าหมาย ผู้ประกอบการควรให้รายละเอียดของการเตรียมการในทางปฏิบัติ และแนวทางที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายด้านสุขภาพและความปลอดภัย.
- ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางจริยธรรม การต่อต้านการทุจริต การต่อต้านการติดสินบน และการฟอกเงิน อนุสัญญา OECD ว่าด้วยการต่อต้านการติดสินบนและอนุสัญญาการต่อต้านการทุจริตแห่งสหประชาชาติ ได้กำหนดแนวทางในการป้องกันการกระทำเหล่านี้ นโยบายควรประกอบด้วยองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น การติดสินบน การจ่ายเงินเพื่ออำนวยความสะดวก และการเปิดเผยการเงินสนับสนุนทางการเมือง แนวทางการบริจจาคเพื่อการศึกษาและการสนับสนุนการเคารพการดำเนินธุรกิจอย่างยุติธรรม การเปิดเผยข้อมูลที่เหมาะสมตามข้อบังคับที่เกี่ยวข้องและแนวทางปฏิบัติในอุตสาหกรรมที่เป็นที่ยอมรับ และการปฏิบัติตามกฎหมายต่อต้านการทุจริตที่มีอยู่
- ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม นโยบายควรมีความเฉพาะเจาะจงกับผู้ประกอบการและเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของผู้ประกอบการ นโยบายควรมีความเป็นจริง บรรลุผลได้ และมุ่งมั่นอย่างจริงจังในการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ ควรรวมถึงความมุ่งมั่นในการปรับปรุงประสิทธิภาพด้านสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง โดยการติดตามความคืบหน้าตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการปฏิบัติตามกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง และการกล่าวถึงหัวข้อในหลักการที่ 3 และ 4 ของมาตรฐานการผลิต Bonsucro

ข้อมูลเพิ่มเติมสามารถดูได้ที่ <https://www.oecd.org/corporate/mne/>

หากหัวข้อใด ๆ ข้างต้นไม่สามารถใช้กับการปฏิบัติงานได้ ผู้ประกอบการสามารถเสนอเหตุผลเพื่ออธิบายหัวข้อดังกล่าวถึงสาเหตุของความไม่ครอบคลุมในนโยบาย และ/หรือขั้นตอน และ/หรือระเบียบปฏิบัติ และ/หรือข้อบังคับภายใน

ผู้ประกอบการควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายและแนวปฏิบัติแก่บุคลากรและผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมด รวมทั้งบริษัทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จัดหาอ้อย

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกการเปลี่ยนแปลงนโยบายและแนวทางปฏิบัติ และเปิดเผยต่อบุคลากร ผู้จัดการ ลูกค้า และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ผู้ประกอบการควรพัฒนากลไกการสื่อสารเพื่อสื่อสารนโยบายเหล่านี้ไปยังผู้มีส่วนได้เสีย (ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ ผู้ให้บริการ ผู้รับเหมา และสมาชิกในชุมชน)

การดำเนินการตามนโยบายควรดำเนินการโดยผู้นำ (ผู้บริหารระดับสูง) ที่รับผิดชอบในแต่ละพื้นที่ภายในของการดำเนินงาน ซึ่งควรจัดทำเป็นเอกสารและสื่อสารด้วยวิธีการและภาษาที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ ลูกค้า และผู้มีส่วนได้เสียหลัก

² https://www.un.org/development/desa/indigenouspeoples/wp-content/uploads/sites/19/2018/11/UNDRIP_E_web.pdf

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

มีความเข้าใจที่ชัดเจน สำหรับการรับรองกลุ่ม นโยบายความยั่งยืน ระเบียบปฏิบัติ และ/หรือข้อบังคับภายใน อาจได้รับการพัฒนาในระดับกลุ่ม

แผนการจัดการ การประเมินความเสี่ยง และระบบการติดตาม

แผนเฉพาะที่ระบุไว้ด้านล่างเป็นส่วนหนึ่งของแผนการจัดการความยั่งยืนและกำหนดโดยตัวชี้วัดอื่น ๆ ของมาตรฐาน (สำหรับคำแนะนำเกี่ยวกับรายละเอียดของแผนเหล่านี้ โปรดดูที่ตัวชี้วัดแต่ละรายการตามที่ระบุไว้)

- การจัดทำแผนสำหรับผู้มีส่วนได้เสียและแผนการมีส่วนร่วมตามตัวบ่งชี้ 1.2.1
- การประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับการปฏิบัติตามมาตรฐานการผลิต Bonsucro ตามตัวบ่งชี้ 1.2.2
- การปรับปรุงและการประเมินโอกาสสำหรับฐานอุปทานตามตัวบ่งชี้ 1.2.3
- แผนปรับปรุงอย่างต่อเนื่องในพื้นที่นอกหน่วยรับรองตามตัวบ่งชี้ 1.2.4
- กระบวนการตรวจสอบภายในตามตัวบ่งชี้ 1.4.1
- แผนการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยตามตัวบ่งชี้ 2.1.2
- แผนการบรรเทาภูมิอากาศและความยืดหยุ่นตามตัวบ่งชี้ 3.2.1
- แผนการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพตามตัวบ่งชี้ 4.1.2
- แผนการจัดการดินตามตัวบ่งชี้ 4.2.2
- แผนการดูแลน้ำตามตัวบ่งชี้ 4.3.2
- แผนการจัดการศัตรูพืชแบบบูรณาการ (IPM) ตามตัวบ่งชี้ 4.4.2.

นอกจากนี้ แผนการจัดการความยั่งยืนอาจรวมถึงแผนการจัดการของเสีย (ตามตัวบ่งชี้ 5.2.2) และแผนการฝึกอบรม (ตามตัวบ่งชี้ 5.3.1) เนื่องจากไม่ใช่ตัวชี้วัดหลัก แผนเหล่านี้อาจรวมอยู่ในแผนการจัดการความยั่งยืนในกรณีนี้ที่ผู้ประกอบการแสดงการปฏิบัติตามตัวชี้วัดเหล่านี้

ผู้ประกอบการจะต้องทบทวนแผนการจัดการความยั่งยืนเป็นประจำทุกปี ยกเว้นการจัดการดิน การดูแลน้ำ และแผนการจัดการศัตรูพืชแบบบูรณาการที่อยู่ในรอบการทบทวนสามปี

เกณฑ์ 1.2 – มีการประเมินความเสี่ยงและผลกระทบอย่างเป็นระบบ

1.2.1 ผู้ประกอบการจัดทำแผนสำหรับผู้มีส่วนได้เสียภายในและภายนอก รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียที่เปราะบาง และอธิบายแผนการมีส่วนร่วมสำหรับผู้มีส่วนได้เสียเหล่านี้

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ผู้ประกอบการจัดทำแผน และทำความเข้าใจกับความต้องการ และความคาดหวังของผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญ รวมทั้งส่งเสริมความไว้วางใจระหว่างผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ประกอบการอธิบายแผนการมีส่วนร่วมอย่างละเอียดเพื่อเข้าถึงผู้มีส่วนได้เสีย และตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้มีส่วนได้เสียรับทราบ

ผู้ประกอบการควรมีความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับความต้องการและความคาดหวังที่แสดงออกของพนักงานต่างๆและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาว่ามีความจำเป็นหรือเลือกที่จะระบุสิ่งเหล่านั้นในแผนการมีส่วนร่วม

ตัวอย่างของผู้มีส่วนได้เสียคือ หน่วยงานกำกับดูแล หน่วยงานตามกฎหมาย หรือหน่วยงานของรัฐ ชุมชน เจ้าของ เพื่อนบ้าน บริษัทอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ประกอบการ เช่น ผู้รับเหมา ผู้จัดหา ลูกค้า ผู้ซื้อ หรือผู้ที่อาจอยู่ในสถานที่ของผู้ประกอบการเป็นครั้งคราว ได้แก่ ผู้เยี่ยมชม ที่ปรึกษา พนักงานขนส่ง ฯลฯ

กลุ่มประชากรเฉพาะต่าง ๆ ถือว่ามีความเสี่ยง รวมถึงเด็กผู้หญิง สตรี คนหนุ่มสาว ผู้อพยพ ผู้พิการ ผู้สูงอายุ และประชาชนพื้นเมือง ผู้ประกอบการควรระบุผู้ที่อาจได้รับผลกระทบจากการดำเนินงาน และจัดทำแผนการมีส่วนร่วม

กระบวนการมีส่วนร่วมกับชุมชนพื้นเมืองและชนเผ่าควรคำนึงถึงอนุสัญญา ILO 169 ซึ่งประกันคนพื้นเมืองเพื่อสิทธิการปรึกษาและความยินยอม (FPIC) โดยอิสระ และประกันความสุจริต (ดูตัวชี้วัดที่ 2.5.1)

การทำแผนไม่ควรจำกัดเฉพาะกลุ่มผู้มีส่วนได้เสียทั่วไป แต่ต้องมีความเฉพาะเจาะจงที่สุด ซึ่งจะช่วยให้สามารถระบุแผนการมีส่วนร่วมที่ปรับให้เข้ากับผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลหรือได้รับอิทธิพลจากการดำเนินงาน ด้วยเหตุนี้ กลุ่ม “แรงงาน” จึงสามารถแบ่งย่อยออกเป็นแรงงานโดยตรง แรงงานตามสัญญา แรงงานตามฤดูกาล และแรงงานรายวัน นอกจากนี้ ยังสามารถแบ่งย่อยตามงานของแรงงาน เช่น คนงานโรงงาน คนงานเกษตร หรือพนักงานในห้องปฏิบัติการ หมวดย่อยยังสามารถสะท้อนถึงความท้าทาย ความต้องการ และความคาดหวังที่แตกต่างกันของผู้มีส่วนได้เสีย และอำนวยความสะดวกในการระบุการดำเนินการต่าง ๆ

ผู้ประกอบการควรมี - และเก็บบันทึกของ - การระบุตัวตน, การจัดลำดับความสำคัญ และแผนการมีส่วนร่วมให้พร้อมมูล แผนดังกล่าวจะมีการทบทวนเป็นประจำทุกปี

อย่างน้อยแผนดังกล่าวควรมีองค์ประกอบที่อธิบายไว้ด้านล่าง

การวางแผน:

- ขอบเขต เป้าหมาย และคำอธิบายของการดำเนินการเพื่อมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้เสีย
- ระยะเวลาของกิจกรรม

การระบุตัวตน:

- การระบุตัวตนของผู้มีส่วนได้เสียที่ได้รับผลกระทบภายใน ภายนอก ทางตรง และทางอ้อม โดยระบุบทบาท ประเภทของผลกระทบ และระดับความเปราะบาง
- การทำแผนเกี่ยวกับประเด็นหลักและความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีส่วนได้เสียโดยใช้กลไกการมีส่วนร่วม
- การวิเคราะห์ที่ระบุความสนใจและมุมมองของผู้มีส่วนได้เสีย
- กลไกในการเข้าถึงผู้มีส่วนได้เสียที่ระบุ หากมี

การจัดลำดับความสำคัญ:

- การจัดลำดับความสำคัญของผู้มีส่วนได้เสีย โดยจัดอันดับตามผลการวิจัยจากขั้นตอนการระบุตัวตน
- แผนที่แสดงพื้นที่อิทธิพล (AOI) AOI สามารถเป็นหน่วยของการรับรอง ที่ดินซึ่งผู้ประกอบการเป็นเจ้าของ และการจัดการโดยผู้ประกอบการ หรือพื้นที่ในการจัดหาทั้งหมด แต่ยังสามารถรวมถึงภูมิทัศน์ที่กว้างขึ้น ตัวอย่างเช่น ความเป็นไปได้ที่จะพิจารณาพื้นที่ลุ่มน้ำทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของ AOI แม้ว่าพื้นที่ที่ปลูกด้วยอ้อยจะอยู่ในส่วนเล็ก ๆ ของพื้นที่ลุ่มน้ำ – เนื่องจากกระแสที่มาหรือน้ำที่ถูกปล่อยออกมาอาจมีผลกระทบเกินขีดจำกัดของฐานอุปทาน (หรือได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากฐานอุปทาน) ลักษณะภูมิทัศน์ที่กว้างขึ้นดังกล่าวสามารถกำหนดได้จากลักษณะสิ่งแวดล้อม (เช่น พื้นที่ลุ่มน้ำ อุทยานแห่งชาติ) หรือทางสังคม (เช่น พื้นที่เมือง ชุมชนพื้นเมือง พรหมแดนของประเทศ) ควรให้เหตุผลในการกำหนดขอบเขตที่กว้างขึ้น พร้อมกับแผนที่แสดงขอบเขตของหน่วยรับรอง และภูมิทัศน์ที่กว้างขึ้น

ผู้ประกอบการสามารถตัดสินใจที่จะมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียในหน่วยรับรองก่อนที่จะเริ่มมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียในฐานอุปทานทั้งหมด

การมีส่วนร่วม:

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

หลังจากการทำแผนของผู้มีส่วนได้เสีย ผู้ประกอบการควรจัดทำแผนการมีส่วนร่วม การทำแผนจะกำหนดการมีส่วนร่วมและประเภทของกลไกการมีส่วนร่วม (เช่น การประชุมแบบสาธารณะและแบบปิด การประชุมส่วนตัว การมีส่วนร่วมแบบ 1 ต่อ 1 การสัมมนาผ่านเว็บ การเยี่ยมชมภาคสนาม การส่งจดหมาย) ตามที่วางแผนไว้สำหรับผู้มีส่วนได้เสียแต่ละกลุ่มและประเด็นเฉพาะต่างๆ แผนดังกล่าวควรกำหนดระดับการมีส่วนร่วมที่คาดว่าจะบรรลุผล ระยะเวลา และผลลัพธ์ที่คาดหวังจากกิจกรรมการมีส่วนร่วม ซึ่งควรรวมถึง:

- กลไกการสื่อสารหลักที่จะใช้กับผู้มีส่วนได้เสีย
- กลยุทธ์หลักเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับผู้มีส่วนได้เสีย ความท้าทาย ความเสี่ยง และวิธีการปรับปรุงความสัมพันธ์

หากมีการทำแผนของผู้มีส่วนได้เสียและแผนการมีส่วนร่วมแล้ว ผู้ประกอบการควรดำเนินการและจัดทำเอกสารการดำเนินการต่าง ๆ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องตามความเหมาะสม

1.2.2 ผู้ประกอบการดำเนินการวิเคราะห์ความเสี่ยงในการปฏิบัติตามมาตรฐานการผลิต BONSUCRO

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับ โรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ผู้ประกอบการจัดการความเสี่ยงที่ไม่เป็นไปตามการปฏิบัติตามมาตรฐานการผลิต Bonsucro อย่างต่อเนื่อง ทั้งสำหรับการดำเนินงานปกติ และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับอ้อยใหม่

การประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงหรือที่อาจเกิดขึ้น ควรพยายามกำหนด และทำความเข้าใจปัญหาภายใน และภายนอกต่าง ๆ ซึ่งผู้ประกอบการมักประสบ และอาจส่งผลกระทบต่อเชิงบวกหรือเชิงลบ ตัวอย่างเช่น สิ่งเหล่านี้อาจเป็น:

- ภายนอก: ความคาดหวังทางวัฒนธรรม สังคม การเมือง กฎระเบียบ การเงิน เศรษฐกิจ หรือการตลาด ไม่ว่าจะระหว่างประเทศ ระดับชาติ ระดับภูมิภาค หรือระดับท้องถิ่น
- ภายใน: กิจกรรม ผลิตภัณฑ์ บริการ ทิศทางกลยุทธ์ และความสามารถขององค์กร (คน ความรู้ กระบวนการ ระบบ)

ความเสี่ยงถูกกำหนดด้วยความน่าจะเป็น และผลกระทบต่อการปฏิบัติตามที่อันตรายอาจเกิดขึ้น

เนื่องจากอันตรายมีโอกาสที่จะก่อให้เกิดผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเชิงลบ จึงควรระบุอันตรายก่อนการประเมินความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้ จึงมีความคาดหวังเพื่อดำเนินการควบคุมที่มีประสิทธิภาพตามลำดับขั้นของการควบคุม

หากระบุอันตราย ผู้ประกอบการควรระบุแหล่งที่มา สถานการณ์ หรืองานทั้งหมด รวมทั้งสิ่งเหล่านี้รวมกัน ซึ่งเกิดจากกิจกรรมต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อเชิงลบ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการควรพิจารณาอันตรายใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการปรับโครงสร้าง หรือการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการและความรู้ รวมทั้งสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น

ผู้ประกอบการควรสร้างเครื่องมือ และเทคนิคการระบุอันตรายที่เฉพาะ

การวิเคราะห์จะมีการทบทวนหรือแก้ไขเป็นประจำทุกปี

การประเมินความเสี่ยงและผลกระทบควรพิจารณาปัจจัยตามบริบทที่เกี่ยวข้องหลายประการ รวมถึงภาวะทางการเงินระดับชาติ/ภูมิภาค ความเสี่ยง ความขัดแย้ง ความท้าทายด้านการขนส่ง/โลจิสติกส์ โอกาสที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมทางการค้า เสถียรภาพทางการเมือง ประเด็นการสนทนาทางสังคม ความเสี่ยงในการทำสัญญาต่างๆ และการทำสัญญาช่วง รวมทั้งการอำนวยความสะดวก/อุปสรรคอื่นๆ ในการทำธุรกิจ ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ แร่ดินของน้ำ การถอนน้ำ โดยผู้ใช้ทุกรายของพื้นที่ลุ่มน้ำ แรงกดดันต่อระบบนิเวศตามธรรมชาติ การตัดไม้ที่ผิดกฎหมาย สุขภาพของดินและการเสื่อมโทรม พืชและสัตว์ที่รุกราน การตัดทอนสัตว์พิษ และการขาดการปรับตัวของพันธุ์อ้อยเพื่อการเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อม อาจนำมาพิจารณาได้

หากพิจารณาแล้วว่าบริบทนั้นมีความเปราะบางทางการเมืองหรือได้รับผลกระทบจากความขัดแย้ง การวิเคราะห์ควรสื่อสารให้ชัดเจนว่าแรงงานจะได้รับการปกป้องจากความรุนแรงอย่างไร และผู้ประกอบการจะดำเนินการอย่างไรเพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง

ผู้ประกอบการควร:

- กำหนดบริบทและทบทวนสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการจัดการความยั่งยืน เพื่อบรรลุการปฏิบัติตามตัวชี้วัดของมาตรฐาน
- พิจารณาประเด็นที่อาจเกี่ยวข้องและมีผลกระทบ ซึ่งอาจเกิดขึ้นต่อการปฏิบัติตามมาตรฐาน และปัญหาภายในและภายนอก รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ควรได้รับการตรวจสอบและทบทวนอย่างสม่ำเสมอ
- หากพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของประเด็นภายนอก: บริบทที่องค์กรกำลังพัฒนากิจกรรม (กิจกรรมทางเศรษฐกิจ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเงิน ภาคส่วน ข้อกำหนดห่วงโซ่อุปทาน กิจกรรมการค้าระหว่างประเทศ) ข้อกำหนดทางสังคมและสิ่งแวดล้อม (กฎหมาย อนุสัญญา ข้อตกลงความร่วมมือกับองค์กร) ที่ตั้งขององค์กรและอื่น ๆ ตลอดจนแนวทางที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตามมาตรฐาน
- หากพิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของประเด็นภายใน: ประเด็นสำคัญทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากคนงานและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อกิจกรรมภายในของผู้ประกอบการ โครงสร้างและกระบวนการดำเนินงาน (สถานที่ ภาระงาน ข้อมูลประชากร ความสามารถที่มีอยู่) วัฒนธรรมองค์กรที่แสดงในพันธกิจ วิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ ค่านิยม ความหลากหลาย และปัจจัยอื่น ๆ และการจัดการ (ระบบการจัดการ นโยบายและแนวทางปฏิบัติการให้คำปรึกษา รวมทั้งการมีส่วนร่วม การวางแผนทั่วไป การกระจายทรัพยากร ฯลฯ) และแนวทางที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตามมาตรฐาน

ก่อนที่จะกำหนดการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับอ้อยใหม่ ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับผลกระทบจากการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับอ้อยใหม่ ซึ่งจะมีผลต่อการปฏิบัติตามตัวชี้วัดของมาตรฐานการผลิต Bonsucro ทั้งนี้ เพื่อประเมินความเสี่ยงทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการดำเนินงานใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อขนาดและองค์ประกอบแรงงาน (เช่น การใช้เครื่องจักรกลหรือการขยายพื้นที่) ต่อวิธีการใช้ที่ดินและ/หรือปริมาณน้ำและคุณภาพในลุ่มน้ำ

ผู้ประกอบการควร:

- ระบุ และมีส่วนร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียที่อาจได้รับผลกระทบ (ชุมชนท้องถิ่น ผู้ปลูกรายอื่น) ในรูปแบบของการให้คำปรึกษา
- ระบุทรัพยากรธรรมชาติที่ใช้ในการดำเนินงาน และผลกระทบของกิจกรรมที่มีต่อทรัพยากรธรรมชาติ
- อธิบายกระบวนการให้คำปรึกษา (ควรใช้ FPIC สำหรับกระบวนการให้คำปรึกษา และควรขอฉันทามติเมื่อมีการตัดสินใจหรือหาข้อสรุปตกลงกัน)
- ระบุผลกระทบต่อเชิงบวกและเชิงลบต่อผู้มีส่วนได้เสียที่ระบุ
- เก็บบันทึกกระบวนการให้คำปรึกษาและการดำเนินการที่ได้ตัดสินใจไป
- เสนอการดำเนินการ (เชิงป้องกันและแก้ไข) เพื่อบรรเทาผลกระทบที่ระบุและจัดการหรือพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- กำหนดวัตถุประสงค์ที่วัดได้
- บันทึกสิ่งทั้งหมดในรายงานการประเมินความเสี่ยง

รายงานดังกล่าวควรรวมถึงการให้คำปรึกษากับผู้มีส่วนได้เสียและให้ความสนใจกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชุมชนที่เปราะบาง ควรเก็บบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ การสนทนากลุ่ม และ/หรือการดำเนินการแบบมีส่วนร่วมกับชุมชน ผู้ประกอบการควรมีบันทึกทางเลือกที่เป็นไปได้หรือมาตรการบรรเทาผลกระทบที่เหมาะสมที่ตกลงกับผู้มีส่วนได้เสีย รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญอิสระซึ่งเป็นบุคคลที่สาม ในกรณีที่มีการระดมชุมชนพื้นเมือง และชุมชนดั้งเดิมจะต้องมีการให้ความยินยอมที่เป็นอิสระและแจ้งให้ทราบล่วงหน้า (FPIC) ก่อนที่จะมีการจัดตั้งหรือขยายการดำเนินงานใด ๆ

ผู้ประกอบการควรดำเนินการกลยุทธ์การบรรเทาผลกระทบที่ระบุไว้และควรเก็บบันทึกการติดตาม การประเมิน และการปรับตัวอย่างสม่ำเสมอหากจำเป็น

ก่อนที่จะมีการขยายพื้นที่สีเขียวหรือโครงการเกษตรใหม่ ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการประเมินความเสี่ยงของ Bonsucro HCV สำหรับการขยายพื้นที่ซึ่งวางแผนไว้ และดำเนินการตามขั้นตอนการประเมินความเสี่ยง HCV

N.B. การประเมินความเสี่ยงของ Bonsucro HCV สำหรับการขยายพื้นที่เป็นวิธีการโดยละเอียดสำหรับการประเมินการขยายการเพาะปลูกและอยู่ในคำแนะนำของ Bonsucro สำหรับผู้ประกอบการ - การขยายการเพาะปลูกและคำแนะนำของ Bonsucro สำหรับผู้เชี่ยวชาญ - การขยายการเพาะปลูก ซึ่งมีอยู่ในเว็บไซต์ของ Bonsucro

ผลการวิเคราะห์ควรเปิดเผยให้แก่ลูกค้า บุคลากร ผู้จัดการ และผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ

บทสรุปควรระบุผลลัพธ์ที่สำคัญและตัวชี้วัดของแผนการตรวจสอบและการจัดการ พร้อมกับรายละเอียดการติดต่อพนักงานเฉพาะ ในกรณีที่ผู้มีส่วนได้เสียมีความสนใจ โดยแสดงให้เห็นอย่างถูกต้อง ตลอดจนการติดต่อเพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติม รวมถึง:

- ผู้ใดบ้างที่มีส่วนร่วม (จำนวน และข้อมูลประชากรของผู้ให้สัมภาษณ์)
- ผู้ใดบ้างที่ทำการประเมิน (ความเชี่ยวชาญ และความสามารถ)
- วัตถุประสงค์/ขอบเขตของการประเมินคืออะไร?
- อะไรคือความเสี่ยงที่สำคัญที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม (อากาศ น้ำ ดิน ชีวภาพ) และต่อผู้คน (คนงาน ผู้รับเหมา ชุมชน กลุ่มย่อยที่เปราะบาง)
- ปัญหาตามบริบทใดที่สร้างความท้าทายต่อการดำเนินงาน (ความขัดแย้ง การขาดแคลนทรัพยากร เช่น ภัยแล้ง ความไม่สงบของแรงงาน ความไม่มั่นคงทางการเมือง ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนนที่ไม่ดี)
- มีการพิจารณาอย่างไรเกี่ยวกับการมีหรือไม่มีกลุ่มชนพื้นเมืองและกลุ่มที่ได้รับการคุ้มครองอื่น ๆ

ผู้ประกอบการควรจัดทำแผน โดยมีวัตถุประสงค์และการดำเนินการที่วัดได้ (เชิงป้องกัน และแก้ไข) เพื่อบรรเทาผลกระทบที่ระบุไว้และการจัดการ หรือการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ

อย่างน้อยผู้ประกอบการควร:

- สร้างและดำเนินการควบคุมการปฏิบัติงานตามความจำเป็น เพื่อจำกัด ลด และควบคุมความเสี่ยงสำหรับพื้นที่ปฏิบัติงาน รวมทั้งกิจกรรมทั้งหมดในสถานที่ทำงานโดยคนงาน ผู้รับเหมา หรือบุคคลภายนอก ตลอดจนอุปกรณ์ทางกายภาพ เช่น การควบคุมการเข้าถึง คำแนะนำ สัญญาณเตือนภัย ป้าย ฯลฯ
- ตรวจสอบการควบคุมการปฏิบัติงานเป็นระยะๆ เพื่อประเมินความเหมาะสมและประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งดำเนินการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็น
- ประเมินการเปลี่ยนแปลงใหม่ในการปฏิบัติงานก่อนการดำเนินการที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งอันตรายและความเสี่ยงต่างๆ และพิจารณาข้อกำหนดทั้งหมดสำหรับมาตรการป้องกัน เช่น ความต้องการการฝึกอบรม
- ผู้ประกอบการควรพิจารณาทุกโอกาสในการระบุผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของคนงาน สิ่งแวดล้อม และชุมชนอย่างต่อเนื่องในการประเมินความเสี่ยงและผลกระทบ

1.2.3 ผู้ประกอบการดำเนินการ และจัดทำเอกสารการประเมินโอกาสในการปรับปรุงนอกหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงาน และพื้นที่อ้อยนอกหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ผู้ประกอบการระบุโอกาสสำหรับการผลิตที่ยั่งยืนในพื้นที่นอกหน่วยรับรอง

ฐานอุปทานอ้อยนอกหน่วยรับรองที่จะประเมินควรคิดเป็นอย่างน้อย 20% ของฐานอุปทานทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง (คำนวณจากจำนวนผู้จัดหาหรือพื้นที่จัดหาทั้งหมด) ความประสงค์คือ เพื่อให้ครอบคลุม 100% ของฐานอุปทานที่ไม่ได้รับการรับรองในระยะเวลาห้าปี

ตารางด้านล่างแสดงตัวอย่างของวิธีการที่เป็นขั้นตอน ซึ่งผู้ประกอบการอาจนำไปใช้เพื่อประเมินพื้นที่จัดหา

ตัวอย่างที่ 1:

ปีที่ 1 (การตรวจสอบครั้งแรกเทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 2 (การตรวจสอบครั้งที่สองเทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 3 (การตรวจสอบครั้งที่ 3 เทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 4 (การตรวจสอบครั้งที่ 4 เทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 5 (การตรวจสอบครั้งที่ 5 เทียบกับ BPS 5.2)
20% ของฐานอุปทานทั้งหมดนอกหน่วยรับรองที่จะประเมิน ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500	การเปลี่ยนแปลง 0% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500	การเปลี่ยนแปลง 0% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500	การเปลี่ยนแปลง 0% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500	การเปลี่ยนแปลง 0% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500
20% ตัวอย่าง: 20% จาก 500 = ผู้จัดหาที่จะได้รับการประเมิน 100 คน	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 500 = 100 จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 2: <ul style="list-style-type: none">ปีที่ 1 = 100ปีที่ 2 = 100รวม = 200 = 40% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 500 = 100 จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 2: <ul style="list-style-type: none">ปีที่ 1 = 100ปีที่ 2 = 100ปีที่ 3 = 100รวม = 300 = 60% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 500 = 100 จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 2: <ul style="list-style-type: none">ปีที่ 1 = 100ปีที่ 2 = 100ปีที่ 3 = 100ปีที่ 4 = 100รวม = 400 = 80% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 500 = 100 จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 2: <ul style="list-style-type: none">ปีที่ 1 = 100ปีที่ 2 = 100ปีที่ 3 = 100ปีที่ 4 = 100ปีที่ 5 = 100รวม = 500 = 100% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง

โปรดสังเกตว่าในตัวอย่างที่ 1 ผู้จัดหาที่ได้รับการประเมินแล้วในปีที่ 1 ไม่จำเป็นต้องได้รับการประเมินอีกครั้งในปีที่ 2 เป็นต้นไป

จำนวนผู้จัดหาหรือพื้นที่ฐานอุปทานอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาซึ่งหมายความว่าไม่สามารถทำได้ 100% ในช่วงระยะเวลา 5 ปี

ตัวอย่างด้านล่างแสดงการปฏิบัติตามตัวชี้วัดเมื่อฐานอุปทานเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป ในกรณีนี้การประเมินประจำปีควรครอบคลุม 20% ของฐานอุปทานทั้งหมดนอกหน่วยรับรองในปีอ้างอิงนั้น (คำนวณจากจำนวนผู้จัดหาหรือพื้นที่จัดหาทั้งหมด)

ตัวอย่างที่ 2:

ปีที่ 1 (การตรวจสอบครั้งแรกเทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 2 (การตรวจสอบครั้งที่สองเทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 3 (การตรวจสอบครั้งที่สามเทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 4 (การตรวจสอบครั้งที่สี่เทียบกับ BPS 5.2)	ปีที่ 5 (การตรวจสอบครั้งที่ห้าเทียบกับ BPS 5.2)
20% ของฐานอุปทานทั้งหมดนอกหน่วยรับรองที่จะประเมิน ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรอง: 500	การเปลี่ยนแปลง 5% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรองในปีนี้: 525	การเปลี่ยนแปลง 2% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรองในปีนี้: 536	การเปลี่ยนแปลง 10% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรองในปีนี้: 590	การเปลี่ยนแปลง 10% ในผู้จัดหา ตัวอย่าง: จำนวนแหล่งสินค้านอกหน่วยรับรองในปีนี้: 649
20% ตัวอย่าง: 20% จาก 500 = ผู้จัดหา 100 คน	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 525 = ผู้จัดหา 105 คน จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 2: <ul style="list-style-type: none"> ปีที่ 1 = 100 ปีที่ 2 = 105 รวม = 205 = 39% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 536 = ผู้จัดหา 108 คน จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 3: <ul style="list-style-type: none"> ปีที่ 1 = 100 ปีที่ 2 = 105 ปีที่ 3 = 108 รวม = 313 = 58.4% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 590 = ผู้จัดหา 118 คน จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 4: <ul style="list-style-type: none"> ปีที่ 1 = 100 ปีที่ 2 = 105 ปีที่ 3 = 108 ปีที่ 4 = 118 รวม = 431 = 73% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง	จำนวนผู้จัดหาที่จะประเมินในปีนี้: 20% จาก 649 = ผู้จัดหา 130 คน จำนวนผู้จัดหาทั้งหมดที่ประเมินในปีที่ 4: <ul style="list-style-type: none"> ปีที่ 1 = 100 ปีที่ 2 = 105 ปีที่ 3 = 108 ปีที่ 4 = 118 ปีที่ 5 = 130 รวม = 561 = 86.4% ของแหล่งสินค้าทั้งหมดนอกหน่วยรับรอง

โปรดสังเกตว่าในตัวอย่างข้างต้น การประเมิน 20% ของผู้จัดหานอกหน่วยรับรองต่อปีไม่ครอบคลุม 100% ของฐานอุปทานนอกหน่วยรับรองในห้าปี โดยส่งผลใน 86.4% ของฐานอุปทานที่ได้รับประเมิน เป็นไปตามตัวชี้วัด 1.2.3 ซึ่งหมายถึงผู้ประกอบการไม่มีความสอดคล้องในกรณีนี้

หากไร้อ้อยที่ผ่านการรับรองของ Bonsucro และ/หรือกลุ่มไร้อ้อยจัดหาอ้อยให้กับโรงงานและไม่รวมอยู่ในขอบเขตของการรับรอง กล่าวคือ ไร้อ้อยของผู้จัดหาที่มีใบรับรอง Bonsucro ของตัวเอง ผู้จัดหาเหล่านั้นสามารถแยกออกจากการประเมินนี้ได้

การระบุโอกาสที่แท้จริงหรือโอกาสในการปรับปรุงควรขึ้นอยู่กับประเมินสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อมในการดำเนินงาน และไร้อ้อยนอกหน่วยรับรอง ซึ่งครอบคลุมหัวข้อด้านล่าง:

- ความเสี่ยงของการใช้แรงงานเด็ก
- ความเสี่ยงของการใช้แรงงานบังคับ
- ความเสี่ยงต่อปริมาณน้ำ และคุณภาพน้ำในลุ่มน้ำ
- การแปลงระบบนิเวศตามธรรมชาติ

บทสรุปการประเมินควรมีผลลัพธ์ที่สำคัญและตัวชี้วัดของแผนการติดตามและการจัดการ รวมถึง:

- ผู้มีส่วนร่วม (จำนวนและข้อมูลประชากรของผู้ให้สัมภาษณ์)
- ผู้ใดบ้างที่ทำการประเมิน (ความเชี่ยวชาญและความสามารถ)
- วัตถุประสงค์/ขอบเขตของการประเมินคืออะไร?
- อะไรคือความเสี่ยงที่สำคัญต่อสิ่งแวดล้อม (ปริมาณน้ำ และคุณภาพน้ำในลุ่มน้ำ การแปลงระบบนิเวศตามธรรมชาติ) รวมทั้งต่อคน (ความเสี่ยงของการใช้แรงงานเด็ก/แรงงานบังคับ)
- อะไรคือโอกาสที่ระบุได้จากการประเมิน

1.2.4 ผู้ประกอบการพัฒนาและดำเนินการตามแผนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อสนับสนุนผู้จัดหาอ้อยในการจัดการกับโอกาสที่สำคัญ ซึ่งระบุไว้ในนอกหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวบ่งชี้นี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่นอกหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวบ่งชี้นี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดช่องว่างด้านการปฏิบัติงานด้านความยั่งยืนนอกหน่วยรับรอง

ผู้ประกอบการควรพัฒนา และจัดทำเอกสารแผนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องตามการประเมินโอกาสในการปรับปรุง (c.f. ตัวชี้วัด 1.2.3) ซึ่งกำหนดและจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินการ เพื่อช่วยเหลือผู้จัดหาอ้อยนอกหน่วยรับรองในการจัดการโอกาสในการปรับปรุง ผู้ประกอบการควรทำงานร่วมกับผู้จัดหาอ้อยที่ไม่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง เพื่อช่วยผู้จัดหาในการลดช่องว่างการปฏิบัติงานด้านสิ่งแวดล้อม และสังคมระหว่างพื้นที่การรับรองและพื้นที่ผู้จัดหาแผนดังกล่าวควรสอดคล้องกับการทำแผนผู้มีส่วนได้เสีย (ตัวชี้วัด 1.2.1)

ผู้ประกอบการควรพัฒนาแผนโดยมีวัตถุประสงค์และการดำเนินการที่วัดได้โดยคำนึงถึงทรัพยากรภายในและภายนอกที่มีอยู่ แผนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนโอกาสในการปรับปรุงให้เป็นความสำเร็จที่วัดได้และเริ่มส่งเสริมการปฏิบัติตาม (ผลการวิจัยในตัวชี้วัด 1.2.3) นอกหน่วยรับรอง แผนดังกล่าวควรระบุ “ใคร อะไร เมื่อไร อย่างไร ทรัพยากรที่จัดสรร วัตถุประสงค์ที่วัดได้ และวิธีการตรวจสอบ”

หากมีการระบุการแปลงระบบนิเวศตามธรรมชาติว่าเป็นความเสี่ยงสำหรับฐานอุปทานทั้งหมด (ในตัวชี้วัด 1.2.3) ควรได้รับการแก้ไขตามลำดับความสำคัญ

แผนดังกล่าวต้องมีความก้าวหน้าและเหมาะสมกับบริบทขององค์กรและสอดคล้องกับผลลัพธ์ของตัวชี้วัด 1.2.3

ผู้ประกอบการต้องทบทวนแผนเป็นประจำทุกปี

เกณฑ์ที่ 1.3 - การดำเนินการตามแผนการจัดการความยั่งยืนเป็นไปอย่างเป็นระบบและตามความเสี่ยง

1.3.1 ผู้ประกอบการมีระบบที่ทำให้แน่ใจว่า มีการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับระหว่างประเทศทั้งหมดที่บังคับใช้ในท้องถิ่น ในประเทศ และได้มีการให้สัตยาบันแล้ว

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการเข้าใจกรอบกฎหมายที่ดำเนินการ และดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ผู้ประกอบการควรมีบุคลากรที่รับผิดชอบในการจัดการและจัดทำเอกสารระบบหรือตัวชี้วัดที่ระบุ ปรับปรุง ติดตาม และตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับระหว่างประเทศในท้องถิ่น ในประเทศ และให้สัตยาบันสำหรับการดำเนินงาน รวมถึงกิจกรรมโรงงานและการเกษตร บุคลากรที่รับผิดชอบควรตระหนักถึงความสำคัญของการสร้างความมั่นใจ ส่งเสริม และอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถทำได้โดย:

- การดำเนินการตามนโยบาย การปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับ
- ให้ความรู้แก่พนักงานเกี่ยวกับนโยบายเหล่านั้น
- ระบุปัญหาที่อาจกลายเป็นการละเมิดที่อาจเกิดขึ้น และตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีขั้นตอนในการแก้ไขปัญหา

ผู้ประกอบการควรมีโปรแกรมการปฏิบัติตามกฎหมาย และข้อบังคับที่แสดงสิ่งต่อไปนี้:

- บุคลากรหัวข้อเกี่ยวกับสุขภาพและความปลอดภัย ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม กฎหมายการจ้างงาน การบัญชีการเงิน กฎหมายภาษี และด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- การคัดกรองและการประเมินพนักงาน ผู้ขาย และตัวแทนอื่นๆ
- การสื่อสาร การศึกษา และการฝึกอบรมเกี่ยวกับประเด็นการปฏิบัติตาม
- ระบบการติดตาม การตรวจสอบ และการรายงานภายใน
- กระบวนการในการดำเนินการสืบสวนและมาตรการแก้ไข

กฎหมายที่บังคับใช้ รวมถึงแต่ไม่จำกัดสิ่งต่อไปนี้

- ของเสีย มลพิษ และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม
- การอนุรักษ์ธรรมชาติและระบบนิเวศน์ทางธรรมชาติ
- คุณภาพน้ำ การสกัด และการกำจัด
- การปล่อยพลังงานและก๊าซเรือนกระจก (GHG)
- สภาพแรงงาน รวมถึงอาชีวอนามัยและความปลอดภัย รวมทั้งสภาพความเป็นอยู่ของพนักงานที่อาศัยอยู่ภายในหน่วยปฏิบัติการ
- การลาดลอด/การลาเพื่อเลี้ยงดูบุตร
- ใบอนุญาตประกอบกิจการ
- ผลประโยชน์/ภาระผูกพันทางสังคม
- สิทธิมนุษยชนและสิทธิชุมชนแบบดั้งเดิม
- โฉนดและสิทธิในการใช้ที่ดินและน้ำ
- การป้องกันดิน
- การจัดการเคมีเกษตร
- การปฏิบัติทางการเกษตร
- การขนส่ง

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบการปฏิบัติตามอนุสัญญาหลักขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ รวมทั้งอนุสัญญาอื่นๆ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ให้สัตยาบันโดยประเทศที่ดำเนินการ

ในบางกรณีมาตรฐานอาจขัดแย้งกับกฎหมายของประเทศ ซึ่งข้อกำหนดที่เข้มงวดกว่าจะมีผลบังคับใช้ ในกรณีที่บริษัทในประเทศทำให้ไม่สามารถปฏิบัติตามความรับผิดชอบนี้ได้เต็มที่ ผู้ประกอบการจะต้องเคารพหลักการของมาตรฐานการผลิต Bonsucro ให้มากที่สุดในการดำเนินงานดังกล่าว และต้องแสดงให้เห็นถึงความพยายามในเรื่องนี้ โดยไม่ขัดต่อกฎหมาย ข้อบังคับ หรือการตัดสินของศาล

ผู้ประกอบการควรดำเนินการตรวจสอบและวิเคราะห์สถานะเป็นระยะๆ สำหรับบุคคลที่สาม บริษัทจัดหางาน ผู้ให้บริการ และผู้รับเหมาที่เข้าทำสัญญา เพื่อให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติตามมาตรฐาน กระบวนการ นโยบาย กฎหมาย และสิทธิต่างๆ

ระบบเอกสารทางกฎหมายทั้งหมดควรมีกลไกการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับความจำเป็นในการติดตามการเปลี่ยนแปลงข้อบังคับหรือกฎหมายใดๆ ผู้ประกอบการสามารถพึ่งพาที่ปรึกษาด้านกฎหมายภายนอกเฉพาะด้านเพื่อเข้าถึงข้อมูลดังกล่าว

ในแง่ของสิทธิในที่ดิน ผู้ประกอบการควรแสดงให้เห็นถึงสิทธิในการใช้ที่ดินภายในหน่วยรับรอง ในกรณีของการเช่าที่ดิน ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการจัดทำเอกสารที่เกี่ยวข้องที่อนุญาตให้เช่าที่ดิน ได้แก่ เอกสารทางกฎหมาย (เช่น เอกสารการเช่า) ที่ได้รับหรือลงนามโดยหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องของประเทศ หากมีความเกี่ยวข้องกับสิทธิในการใช้น้ำและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ ผู้ประกอบการควรสามารถแสดงใบอนุญาตที่เกี่ยวข้องที่อนุญาตให้สกัดผิวน้ำหรือน้ำใต้ดิน ในกรณีนี้ ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกปริมาณน้ำที่สกัด รวมทั้งตรวจสอบให้แน่ใจว่าบันทึกดังกล่าวเป็นไปตามข้อกำหนดของใบอนุญาต หากมี

1.3.2 ผู้ประกอบการปฏิบัติตามเงื่อนไขของสัญญาสำหรับการชำระเงินค่าอ้อย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าเกษตรกรได้รับการชำระเงินค่าอ้อยที่ถูกต้อง และไม่ประสบความลำบากจากความล่าช้าในการชำระเงิน

สำหรับขอบเขตด้านการเกษตร ตัวชี้วัดนี้ใช้ได้เฉพาะสำหรับการรับรองกลุ่มไร้อ้อยเมื่อผู้บริหารกลุ่มจ่ายเงินให้แก่เกษตรกร ตัวชี้วัดนี้ไม่สามารถใช้ได้กับไร้อ้อยทุกแห่ง

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าเกษตรกรเข้าใจและเห็นด้วยกับเงื่อนไขของสัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการคำนวณที่ใช้ในการกำหนดราคาของอ้อยที่ส่งมอบ (แม้ว่าจะมีการเจรจาและตกลงกันโดยหน่วยงานวิชาชีพ)

สัญญาควรสอดคล้องกับกฎหมายท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องหรือข้อตกลงข้ามฝ่าย หากมีการแก้ไขข้อตกลงทั่วประเทศเป็นประจำทุกปี ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า สัญญากับผู้จัดหาเป็นไปตามกำหนดที่ได้รับการแก้ไขเช่นเดียวกัน

ผู้ประกอบการควรชำระเงินสำหรับการจัดส่งอ้อยตรงเวลาและตามสัญญาที่ตกลงกัน และไม่มีการหยุดส่งอ้อยในขณะที่มีเงินค้างชำระสะสม

ผู้ประกอบการควรให้ข้อมูลสรุปการส่งมอบ และการชำระเงินให้แก่เกษตรกร ผู้ประกอบการควรจัดทำวิธีการและการคำนวณอย่างละเอียดให้กับเกษตรกรหากมีการร้องขอ

เกณฑ์ที่ 1.4 – มีการใช้ระบบการติดตามและการประเมินผล และการแก้ไขข้อร้องทุกข์

1.4.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการดำเนินการกระบวนการตรวจสอบภายใน การดำเนินการแก้ไข และการทบทวนการจัดการ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการระบุโอกาสในการปรับปรุงการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ตัวชี้วัดนี้แสดงถึงขั้นตอน “การตรวจสอบ” และ “การแก้ไข” ของวงจร PDCA

จากข้อมูลของ Six Sigma (2016) แผนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องควรรวมกลไกในการวัดการดำเนินการตามประเด็นทางสังคม สิ่งแวดล้อม คุณภาพ และผลผลิต ควรมีกลไกการทบทวนการดำเนินการอย่างเป็นระบบตามกรอบเวลาที่กำหนด

ผู้ประกอบการควรแสดงให้เห็นว่า ได้พัฒนากลไกในการวัดการดำเนินการตามแผนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวบรวมข้อมูลการตรวจสอบด้านสิ่งแวดล้อมสังคม คุณภาพ และผลผลิตตามกรอบเวลาที่กำหนดในแผน ผู้ประกอบการควรเก็บรักษาบันทึกการดำเนินการและแสดงว่ามีการดำเนินการกิจกรรมนั้นแล้ว การวัดและการติดตามผลการดำเนินงานด้านความยั่งยืนและการจัดการความยั่งยืน ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการมีแนวทางที่เป็นระบบในการตรวจสอบ

- ประสิทธิภาพของการควบคุมการดำเนินงาน
- ผลการดำเนินงานของการจัดการความยั่งยืนและกระบวนการอื่นๆ เช่น การจัดหาทรัพยากร ความสามารถและการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย (โดยเฉพาะการให้คำปรึกษาและการมีส่วนร่วมของพนักงาน) และอื่นๆ

ผู้ประกอบการควรประเมินความจำเป็นในการแนะนำระบบการควบคุมแบบใหม่

ผู้ประกอบการควรวางแผน “อะไร ที่ไหน และเมื่อไร” ในแง่ของการวัด วิธีการวัดที่จะใช้ และความสามารถที่จำเป็นในการวัด ผู้ประกอบการควรวิเคราะห์ผลการวัดเพื่อระบุสิ่งที่ต้องการปรับปรุง

ขั้นตอนสำหรับกระบวนการตรวจสอบภายในประจำปีควรได้รับการบันทึกไว้

ความไม่สอดคล้องใดๆ ที่พบถือเป็นส่วนหนึ่งของการตรวจสอบภายใน ควรส่งผลที่ได้รับเพื่อให้มีการดำเนินการแก้ไขโดยตรง และควรมีการบันทึกไว้ รวมถึงวันที่และคำอธิบายของการดำเนินการ

ผลลัพธ์ของการตรวจสอบภายในและการดำเนินการทั้งหมดเพื่อแก้ไขความไม่สอดคล้อง ควรได้รับการตรวจสอบจากฝ่ายบริหารอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ในกรณีที่แผนการจัดการและระบบต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความไม่เพียงพอ ควรทำการแก้ไข/ปรับเปลี่ยนหากจำเป็น

การตรวจสอบภายในควรดำเนินการโดยผู้ประกอบการในหน่วยรับรองทั้งหมด โดยพิจารณาปัจจัยต่อไปนี้

- การตรวจสอบดำเนินการโดยบุคลากรที่มีคุณสมบัติเหมาะสม: บริษัทอาจเลือกใช้ผู้ตรวจสอบที่เป็นบุคคลที่สามเพื่อวัตถุประสงค์นี้ อย่างน้อยจนกว่าพนักงานของตนเองจะมีคุณสมบัติที่จำเป็น (สำหรับข้อกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจสอบ โปรดดูระเบียบปฏิบัติสำหรับการรับรองของ Bonsucro ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะสำหรับพนักงานภายในที่กำลังจะเป็นผู้ดำเนินการกระบวนการตรวจสอบภายใน)
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีหลักฐานเอกสารครบถ้วนในแต่ละเกณฑ์ (ถ้ามี)
- ผู้ประกอบการได้ฝึกอบรมบุคลากรทั้งหมดในเรื่องมาตรฐานและมีการฝึกอบรมบุคลากรโดยเฉพาะสำหรับพื้นที่ที่ต้องการความเชี่ยวชาญทางเทคนิค
- มีการรายงานผลการตรวจสอบต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ความไม่สอดคล้องนั้นอยู่ภายใต้การตรวจสอบของฝ่ายบริหาร และบันทึกความคืบหน้าเพื่อการแก้ไขได้รับการบันทึกไว้เป็นเอกสาร
- เกิดจากความไม่สอดคล้องกัน จึงมีแผนที่จะแก้ไขปัญหาเหล่านั้น รวมถึงกรอบเวลาสำหรับการแก้ไข บุคคลหรือพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ และการดำเนินการหลัก
- การตรวจสอบจะเกิดขึ้นตามกรอบเวลาเพื่อให้แน่ใจว่าความไม่สอดคล้องทั้งหมดนั้นหมดไป
- นอกจากนี้ ยังมีแผนการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องสำหรับช่องว่างทั้งหมดที่ระบุไว้และสิ่งนี้เกี่ยวข้องกับการดำเนินการในอนาคต เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นอีก แผนดังกล่าวควรรวมถึงระยะเวลาและความรับผิดชอบในการดำเนินการ

1.4.2 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีกลไกในการร้องเรียน

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับ โรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้มีส่วนได้เสียรู้สึกอิสระที่จะยื่นเรื่องร้องเรียนและการร้องเรียนของพนักงานจะได้รับการแก้ไขอย่างเป็นกลาง

ผู้ประกอบการควรมีกลไกการร้องเรียนที่อธิบายวิธีการดำเนินการที่อธิบายอย่างชัดเจน: กระบวนการของการเรียกร้อง ความกังวล และการแก้ไขปัญหา สิทธิของผู้เรียกร้อง นโยบายการปฏิบัติตามสิทธิมนุษยชน ด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม และรายละเอียดที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ทำให้เครื่องมือดังกล่าวสามารถใช้งานได้

กลไกดังกล่าวควรได้รับการปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละองค์กร ตามภาคส่วน ประเทศ วัฒนธรรม และองค์ประกอบของแรงงาน

กลไกการร้องเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางของการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียที่กว้างขึ้นช่วยให้สมาชิกในชุมชนมีวิธีในการมีส่วนร่วมกับบริษัทอย่างสม่ำเสมอ และช่วยให้การจัดการที่ตอบสนองและมีความรับผิดชอบมากขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกลไกการร้องเรียน ซึ่งสิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณางค์ประกอบต่อไปนี้

และเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์

ลดความเสี่ยงทางสังคม

1. ความสามารถในการรับเรื่องร้องเรียนได้ทันเวลา
2. การรับรู้สถานการณ์
3. คำจำกัดความของความรับผิดชอบสำหรับการประเมิน และการสอบสวน (เจ้าของเรื่องร้องเรียน)
4. การประเมินผลการสอบสวนสถานการณ์ที่ได้รับรายงาน
5. คำจำกัดความของขั้นตอนการขอความช่วยเหลือหรือการอุทธรณ์
6. การพัฒนาการแก้ไขปัญหาด้วยความร่วมมือกับผู้ร้องเรียน
7. การดำเนินการแก้ไขปัญหา
8. การติดตามตรวจสอบและการปิดเรื่องร้องเรียน

ในทางปฏิบัติ กลไกการร้องเรียนควรเป็นไปตามสิ่งต่อไปนี้

- มั่นใจได้ถึงความปลอดภัยของตัวตนของผู้ร้องเรียนเมื่อมีการร้องขอ ปกป้องผู้ร้องเรียนจากความเสี่ยงของการตอบโต้หรือการข่มขู่ ป้องกันกฎการไม่เปิดเผยข้อมูลที่กำหนดโดยบริษัท
- มีขั้นตอนเพื่อให้แน่ใจว่าระบบการร้องเรียนได้มีการสื่อสารออกไปอย่างมีประสิทธิภาพ และฝ่ายที่ได้รับผลกระทบ รวมถึงบุคคลที่ไม่รู้หนังสือหรือคนงานที่พูดภาษาอื่นมีความเข้าใจอย่างชัดเจน
- ผู้ประกอบการติดตามให้ฝ่ายที่รับเรื่องร้องเรียนแจ้งให้ทราบถึงความคืบหน้า กรอบเวลา และผลลัพธ์
- ระบบการรับเรื่องร้องเรียนอนุญาตให้ผู้ร้องเรียนสามารถเลือกบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ร้องเรียนและ/หรือทำหน้าที่เป็นผู้สังเกตการณ์ได้

ผู้ประกอบการควรมีมาตรการการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับกลไกการร้องเรียน และทำให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยอาศัยการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่ผ่านมา

ผู้ประกอบการควรมีบุคลากรที่รับผิดชอบในการตรวจสอบให้แน่ใจว่าการเรียกร้องหรือข้อขัดแย้งใดๆ ได้รับการแก้ไขอย่างเหมาะสม บุคลากรควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับนโยบายการปฏิบัติตาม กระบวนการ FPIC และหัวข้อที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตการทำงานของบุคลากร

ผู้ประกอบการควรมีกลไกนโยบายที่เชื่อมโยงกับนโยบายการปฏิบัติตามเพื่อเคารพสิทธิมนุษยชน เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีการตอบโต้หรือการข่มขู่ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ การเรียกร้อง และ/หรือปัญหาใดๆ ที่เกิดขึ้น

ควรระบุบุคคลหรือทีมที่รับผิดชอบในการจัดการกลไกการร้องเรียน เก็บรักษาบันทึกต่างๆ และตรวจสอบผลลัพธ์ บุคลากรที่รับผิดชอบควรมีแผนในการติดตามการเรียกร้อง ควรได้รับการปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ โดย:

- สถานะของความคืบหน้า
- เอกสาร
- กรอบเวลา (เช่น ควรกำหนดเวลารอการตอบสนองอย่างชัดเจน เวลามาตรฐานอยู่ระหว่าง 15 ถึง 30 วัน)
- ผลลัพธ์ของการแก้ไขปัญหา

นอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้น ควรมีการบูรณาการกลไกการสื่อสาร และแผนการมีส่วนร่วม เพื่อเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการและชุมชน หรือบุคคลภายนอก ควรมีการจัดทำเป็นภาษาอื่น (S) ที่เหมาะสม เคารพประเพณีของกลุ่มท้องถิ่น และรวบรวมความต้องการของกลุ่มชนพื้นเมืองหรือกลุ่มเปราะบาง

ควรระบุผู้มีส่วนได้เสียที่จำเป็นต้องมีการสื่อสารและมีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลไกการรับเรื่องร้องเรียน ร่วมกับการทำแผนที่ของผู้มีส่วนได้เสียที่กล่าวถึงในตัวชี้วัดที่ 1.2.1

เอกสารที่แสดงหลักฐานความคืบหน้าอาจเป็นข้อตกลงหรือข้อผูกพันเบื้องต้นระหว่างผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้เสีย หรือบุคคลอื่นๆ ที่ผู้มีส่วนได้เสียได้ให้ไว้ หรือผู้อื่นใดที่ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้เข้าใจสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่เป็นหลักฐาน หรือสำรองข้อมูลของการเรียกร้อง หรือความขัดแย้ง ควรยื่นเอกสารในช่วงเวลาที่กำหนดเพื่อบันทึกข้อมูลความเป็นมาของสถานการณ์

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

กลไกการร้องเรียนไม่ควรแทนที่รูปแบบการเยียวยาในรูปแบบใดๆ ที่เป็นกระบวนการยุติธรรมหรือไม่ใช่กระบวนการยุติธรรม ควรถือเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาทันทีของผู้ประกอบการและชุมชน

กรณีที่ผู้ประกอบการและผู้เรียกร้องตัดสินใจยกระดับสถานการณ์โดยใช้กลไกการพิจารณาดีเพื่อแก้ไขปัญหา ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า ผู้เรียกร้องเข้าใจถึงผลกระทบของวิธีการพิจารณาดีผ่านวิธีการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร นอกจากนี้ ก่อนเริ่มกระบวนการพิจารณาดีใดๆ ทั้งสองฝ่ายควรตระหนักถึงกฎหมายท้องถิ่นและกฎหมายของประเทศที่เกี่ยวข้อง กรอบเวลาการตอบสนอง และระดับการมีส่วนร่วมที่คาดหวังในกระบวนการพิจารณาดี

อันเป็นผลมาจากการประเมินความเสี่ยงและผลกระทบ ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้ระบุความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการได้มาซึ่งที่ดิน การใช้ที่ดิน และ/หรือการใช้ทรัพยากรธรรมชาติทั่วไป โดยอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิตามธรรมเนียมหรือสิทธิในที่ดินและ/หรือผลกระทบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยแสดงถึงความเสี่ยงต่อความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทกับชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการควรรวบรวมและยกระดับความเสี่ยงในระหว่างการดำเนินการประเมิน FPIC โดยแสดงหลักฐานว่าได้ปรึกษากับผู้มีส่วนได้เสียที่สำคัญ และกลุ่มชนพื้นเมือง และ/หรือกลุ่มเปราะบาง เพื่อให้บรรลุฉันทามติหรือข้อตกลงระหว่างคู่สัญญา (ดูตัวชี้วัด 2.5.1) การเรียกร้อง ความกังวล และปัญหาที่เกิดจากการให้คำปรึกษา FPIC ควรได้รับการแก้ไขตามแนวทางกลไกการร้องเรียน

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบประสิทธิภาพและความน่าเชื่อถือของกลไกการร้องเรียน รวมทั้งสามารถเชิญผู้สังเกตการณ์ภายนอกมาให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกระบวนการ แนวปฏิบัติ และผลลัพธ์ เพื่อให้แน่ใจว่ามีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ผู้ประกอบการควรระบุกลยุทธ์ในการขยายการเข้าถึงและยอมรับกลไกการร้องเรียน ตลอดจนกำหนดมาตรการแทรกแซง เพื่อแก้ไขต้นเหตุที่อาจเกิดขึ้นของข้อร้องเรียนที่มีอยู่อย่างเป็นระบบ

โดยเฉพาะกลุ่มเปราะบาง (แรงงานข้ามชาติ แรงงานหนุ่มสาว ชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ ฯลฯ) จะพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะยื่นเรื่องร้องเรียน อาจเป็นไปได้ที่จะระบุวิธีเฉพาะที่กลุ่มเปราะบางสามารถแจ้งข้อกังวลได้โดยไม่เพิ่มช่องโหว่ รวมถึงผ่านตัวแทนที่พูดในนามของกลุ่มเปราะบาง หากเป็นไปได้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ประกอบการในการแสวงหาแนวทางในการรับฟังความคิดเห็นของกลุ่มเหล่านี้โดยตรง

หลักการที่ 2 – การเคารพสิทธิแรงงาน และมาตรฐานอาชีพอนามัยและความปลอดภัย

เกณฑ์ที่ 2.1 – ให้มีการจัดสภาพแวดล้อมการทำงานมีสุขภาพดีและปลอดภัยในการปฏิบัติงานในสถานที่ทำงาน

2.1.1. ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าอันตรายและความเสี่ยงหลักด้านสุขภาพและความปลอดภัยต่อคนงานทุกคนในสถานที่ซึ่งรวมอยู่ในหน่วยรับรองได้รับการระบุ บันทึก ประเมิน และสื่อสารกับคนงานทุกคน

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสุขภาพและความปลอดภัยของคนงานได้รับการปกป้อง

ตัวชี้วัดนี้ใช้กับคนงานทุกคนในสถานที่ของโรงงานและไร้อ้อยที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

สำหรับการดำเนินการตามตัวชี้วัดนี้ ผู้ประกอบการจะต้อง

- ระบุอันตรายและวิเคราะห์หรือประเมินความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องในแง่ของสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งใช้ได้กับงานทุกประเภทในสถานที่ของผู้ประกอบการ
 - * ความเสี่ยง หมายถึง ความน่าจะเป็นที่คนงานจะได้รับอันตรายหรือได้รับผลกระทบต่อสุขภาพที่ไม่พึงประสงค์หากสัมผัสกับอันตราย
 - * ความเสี่ยง = ความน่าจะเป็นของการสัมผัส X แรงโน้มถ่วงเมื่อสัมผัส
 - * ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเสี่ยง ได้แก่ ระดับของการสัมผัสกับอันตราย วิธีการสัมผัสกับคนงาน (ไอระเหยจากการหายใจ การสัมผัสกับผิวหนัง) และความรุนแรงของผลกระทบภายใต้เงื่อนไขของการสัมผัส
- ออกแบบและใช้มาตรการเพื่อให้แน่ใจว่าความเสี่ยงถูกกำจัด ป้องกัน หรือบรรเทาอย่างเพียงพอ แผนดังกล่าวควรได้รับการจัดทำเป็นเอกสาร ดำเนินการ บำรุงรักษา และทบทวนเมื่อจำเป็นแต่อย่างน้อยทุกปี เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อความเสี่ยงที่ระบุไว้ ผู้ประกอบการควรพิจารณามาตรการต่อไปนี้ตามลำดับความสำคัญ
 - 1 การขจัดความเสี่ยง
 - 2 การควบคุมความเสี่ยงที่แหล่งที่มาเพื่อป้องกันการเกิดความเสี่ยง
 - 3 ลดความเสี่ยงโดยการออกแบบสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยและดำเนินการฝึกอบรม
 - 4 หากไม่สามารถขจัดความเสี่ยงได้ ให้ใช้มาตรการป้องกัน (การจัดการและการใช้อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล (PPE) การเข้าถึงการปฐมพยาบาล ฯลฯ)

ผู้ประกอบการควรใช้มาตรการเฉพาะสำหรับคนงานหนุ่มสาว สตรีมีครรภ์และให้นมบุตร และคนงานสูงอายุตามความเหมาะสม ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันสำหรับคนงานที่ต้องเผชิญกับความเสี่ยงที่คล้ายกัน

ขอบเขตของการประเมินควรรวมถึงกิจกรรมทั้งหมดที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

- ในไร้อ้อยและทุ่งอ้อย รวมถึงแต่ไม่จำกัด เฉพาะความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ:
 - * การจัดการและการเก็บรักษาเคมีเกษตรและปุ๋ย
 - * ความพยายามที่เข้มข้นอย่างต่อเนื่อง
 - * การจัดการอุปกรณ์ที่เป็นอันตราย
- ในระหว่างการขนส่งอ้อย รวมถึงแต่ไม่ จำกัดเฉพาะความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ:
 - * ระยะเวลาการเดินทาง
- ในโรงงาน รวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับ:
 - * การจัดการสารเคมี
 - * ความพยายามที่เข้มข้นอย่างต่อเนื่อง
 - * การจัดการเครื่องจักรกลหนัก

ขอบเขตของการประเมินควรรวมถึง หากมี:

- ที่พัก (ความปลอดภัยของห้อง/หอพักรวม จำนวนคนต่อตารางเมตร)
- สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัย รวมทั้งฝักบัวและห้องสุขา (เช่น อุปกรณ์ไฟฟ้า)

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- พื้นที่นั่งเล่น (อุปกรณ์ไฟฟ้า ความปลอดภัยของพื้นที่ห้องครัว และ/หรือพื้นที่เก็บอาหาร)
- การขนส่งคนงานที่จัดให้โดยไร้อ้อยหรือโรงงาน

การคัดกรองอาชีพควรครอบคลุมความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการเริ่มต้นงาน (เช่น ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวที่ไม่เพียงพอ) ระยะเวลางาน (เช่น ความเหนื่อยล้า การสัมผัสสารเคมี ภัยพิบัติ) ความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บต่อคนงานระหว่างการขนส่งไปยัง/จากสถานที่ทำงาน ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการปลุกเมล็ดพันธุ์ด้วยมือและการเก็บเกี่ยวอ้อย และความเสี่ยงจากการขับอุปกรณ์หนักและการวางวัสดุขลประทาน) และความไม่มั่นคงในงาน (เช่น การจ้างงานหนึ่งงานแล้วถูกมอบหมายให้ผู้อื่น โดยไม่มีการคัดกรองที่เหมาะสม การฝึกอบรม หรือการปรับเปลี่ยนการพักผ่อน อย่างเหมาะสม)³ ผู้ประกอบการควรประเมินความเสี่ยงเนื่องจากชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน

การตรวจคัดกรองสุขภาพสิ่งแวดล้อมควรครอบคลุมสภาพภูมิอากาศที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ที่มีผลกระทบต่อสวัสดิการแรงงาน รวมถึงความร้อน ความชื้น และคุณภาพอากาศและน้ำ ตลอดจนความเสี่ยง เช่น การเจ็บป่วยจากที่สูง ความชุกของมาลาเรีย การติดเชื้ออุบัติใหม่ (เช่น SARS-CoV-2) และแมลงและงูกัด ในกรณีที่กฎหมายและข้อบังคับมีการคุ้มครองอย่างเพียงพอ ผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามกฎหมายและข้อบังคับและจัดทำรายงานการประเมินและตรวจสอบ รวมทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง (ตัวอย่างเช่น โครงการป้องกันอันตรายต่อสิ่งแวดล้อมของบราซิลโดยใช้ตัวช่วยภาษาโปรตุเกส PPRA) ในกรณีที่ข้อบังคับไม่ส่งผลให้มีการวิเคราะห์ด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถตรวจสอบได้ ผู้ประกอบการควรดำเนินการประเมินตามแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดทั่วโลก

ในกรณีที่ข้อบังคับไม่ส่งผลให้มีรายงานการประเมินโดยละเอียด ผู้ประกอบการควรประเมินความเสี่ยงด้านอาชีพตามคำแนะนำภายใต้สนธิสัญญา ILO 184⁴

ในการประเมินความเสี่ยง-ความเครียดจากความร้อน ผู้ประกอบการควรใช้วิธีการของสถาบันความปลอดภัยและอาชีวอนามัยแห่งชาติ (NIOSH) สำหรับเวลาพักที่เกี่ยวข้องกับดัชนีความร้อนอุณหภูมิกระเปาะเปียก (WBGT) หรือปฏิบัติตามตารางเวลาพักที่ระบุไว้ด้านล่าง องค์กรประกอบที่จะพิจารณา ได้แก่:

- คนงานที่ทำงานหนักที่อุณหภูมิ 40 องศาเซลเซียสควรทำงานไม่เกิน 20 นาทีและพัก 40 นาที
- คนงานที่ทำงานปานกลางที่อุณหภูมิ 42 องศาเซลเซียสควรใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง มีความเสี่ยงสูงของการบาดเจ็บจากความร้อนในสถานการณ์เช่นนี้และคนงานควรทำงานไม่เกิน 15 นาทีโดยพัก 45 นาที

ตารางการพักของ NIOSH มีดังนี้:

	6:00 น.	7:00 น.	8:00 น.	9:00 น.	10:00 น.	11:00 น.	12:00 น.	13:00 น.	14:00 น.
เครื่องตัดอ้อยที่ถูกเผา วันทำงาน: 6 ชั่วโมง	START	10 นาที	15 นาที	20 นาที	20 นาที	15 นาที	จบ		
เครื่องตัดเมล็ด วันทำงาน: 8 ชั่วโมง		10 นาที	15 นาที	20 นาที	20 นาที	15 นาที	30 นาที	10 นาที	จบ
งานอื่นๆ วันทำงาน: 8 ชั่วโมง		5 นาที	10 นาที	10 นาที	10 นาที	10 นาที	30 นาที		จบ

โปรดสังเกตว่า ขณะที่เครื่องตัดเมล็ดใช้เวลา 8 ชั่วโมงต่อวัน แต่คนงานควรหยุดใช้แรงงาน (การตัด) อย่างมากที่สุด ภายหลัง 6 ชั่วโมง อีก 2 ชั่วโมงที่เหลือ ควรใช้สำหรับการทำงานที่เบา (การมัดรวมบรรจุภัณฑ์เมล็ดพันธุ์ การใส่ถุง ฯลฯ)

ไม่ควรใช้การตรวจทางการแพทย์ รวมถึงการตรวจทางการแพทย์ก่อนการจ้างงาน เพื่อเลือกปฏิบัติและ/หรือแยกบุคคลที่มีสุขภาพไม่ดีจากการจ้างงาน อย่างไรก็ตาม ควรที่จะมั่นใจว่าบุคคลนั้นมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดของตำแหน่ง และระบุความเจ็บป่วยเรื้อรัง ที่อาจคุกคามสุขภาพในระยะยาว ภายใต้สภาพการทำงานที่เกี่ยวข้อง คนงานที่มีความเจ็บป่วยเรื้อรังที่ระบุควรได้รับการปรึกษาและส่งต่อเพื่อการช่วยเหลือทางการแพทย์ ควรตรวจและติดตามความเจ็บป่วย รวมทั้งการบาดเจ็บที่เกี่ยวข้องกับงาน และควรปรับปรุง รวมทั้งตรวจสอบมาตรการควบคุมอันตรายให้มีประสิทธิภาพ สถานะสุขภาพของคนงานควรได้รับการดูแล เพื่อให้คนงานมีความกระตือรือร้นทางเศรษฐกิจ (เพื่อตัวเองและครอบครัว) ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ รวมทั้งได้รับการมอบหมายให้ทำงานในตำแหน่งทางเลือกตามความเหมาะสม

การตรวจคัดกรองทางการแพทย์ควรรวมถึงการกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับประวัติอาชีพ และประวัติทางการแพทย์ของคนงาน ซึ่งควรดำเนินการเมื่อคนงานได้รับการว่าจ้างแล้ว แพทย์ควรพิจารณาแบบสอบถาม และทำการตรวจร่างกาย ผู้เข้าทำงานทุกคนควรได้รับการทดสอบการได้ยิน (audiogram) การทดสอบการหายใจ (การทดสอบการทำงานของปอด) การคัดกรองวัณโรค การตรวจเลือด และปัสสาวะตามหน้าที่งานของคนงาน บันทึกทางการแพทย์ทั้งหมดควรได้รับการตรวจสอบโดยแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญด้านอาชีวเวชศาสตร์และเก็บไว้อย่างน้อย 5 ปี

นายจ้างควรแจ้งให้คนงานทราบเกี่ยวกับผลการตรวจทางการแพทย์ นายจ้างไม่ควรนำผลไปใช้ในทางที่อาจเลือกปฏิบัติต่อคนงาน หรือโดยไม่ได้รับความยินยอมก่อนล่วงหน้า (การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล) หากมีการพบอย่างเร่งด่วนใดๆจากการตรวจต่างๆ คนงานจะได้รับทราบทันทีและได้รับคำแนะนำสำหรับการติดตามผล

³ คำว่า “การคัดกรองอาชีวอนามัย” มักใช้ในสหราชอาณาจักร ในสหรัฐอเมริกา NIOSH/CDC หมายถึง “การประเมินความเสี่ยงด้านสุขภาพที่สถานที่ทำงาน” เพื่อรวมการตรวจคัดกรองความเสี่ยงจากการทำงาน

⁴ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C184

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

การตรวจสอบสุขภาพก่อนการจ้างงาน (หรือที่เรียกว่าการตรวจก่อนบรรจุ) มุ่งมั่นที่จะกำหนดและดูแลพนักงานให้อยู่ในสภาพแวดล้อมการทำงานที่เข้ากับความสามารถทางสรีรวิทยาและจิตใจ เป้าหมายของการตรวจสอบก่อนการจ้างงานคือ เพื่อพิจารณาว่าบุคคลนั้นเหมาะสมที่จะทำงาน โดยไม่มีความเสี่ยงต่อตนเองหรือผู้อื่น ผู้ตรวจควรต้องมีความรู้ละเอียดเกี่ยวกับสภาพการทำงานและสุขภาพ

อันตรายและความเสี่ยงด้านสุขภาพ รวมทั้งความปลอดภัยจะต้องสื่อสารกับคนงานทุกคนในภาษาและคำศัพท์ ที่สามารถเข้าใจได้ นอกเหนือจากการฝึกอบรมด้านสุขภาพและความปลอดภัย (ดูตัวชี้วัด 2.1.5) แนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับการสื่อสารอันตรายด้านสุขภาพและความปลอดภัย ได้แก่

- การใช้โปสเตอร์ รหัสสี ป้ายหรือฉลากกำกับ เพื่อเตือนพนักงานถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น
- กำหนดหรือปรับปรุงขั้นตอนการปฏิบัติงานมาตรฐานและสื่อสาร เพื่อให้คนงานลดความเสี่ยงด้านสุขภาพและความปลอดภัยตามขั้นตอนที่เหมาะสม
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสำเนาของแผ่นข้อมูลความปลอดภัย (SDSs) พร้อมใช้งาน และฝึกอบรมพนักงานที่จัดการสารเคมีเกี่ยวกับวิธีทำความเข้าใจกับข้อมูล

2.1.2 ผู้ประกอบการควรมีการจัดการอันตรายและความเสี่ยงด้านสุขภาพ รวมทั้งความปลอดภัยให้แก่คนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งอยู่ในหน่วยรับรอง ผ่านแผนการดำเนินการและการบังคับใช้

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสุขภาพและความปลอดภัยของคนงานได้รับการปกป้อง

ผู้ประกอบการควรดำเนินการตามแผนการจัดการด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่ครอบคลุม:

- สุขภาพและความปลอดภัยขององค์กร รวมทั้งการวางแผนในโรงงาน และไร้อ้อยภายในหน่วยรับรอง
- กระบวนการวางแผนสำหรับการป้องกันอุบัติเหตุ และสุขภาพที่เจ็บป่วย
- ความรับผิดชอบในการจัดการสายงาน
- แนวปฏิบัติ ขั้นตอน และทรัพยากรเพื่อการพัฒนา การดำเนินการ การทบทวน และการยึดถือปฏิบัติตามแผนอาชีพอนามัย และความปลอดภัย

ผู้ประกอบการควรวางแผนวิธีการดำเนินการเพื่อแก้ไขอันตราย ข้อกำหนดทางกฎหมายและอื่น ๆ สถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น และความเสี่ยงอื่นๆ ที่เกิดจากการดำเนินงาน โดยใช้กระบวนการระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย ตลอดจนกำหนดประสิทธิภาพของการดำเนินการ การทำเช่นนี้ ผู้ประกอบการอาจคำนึงถึง:

- การระบุอันตราย
- การประเมินความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ และความปลอดภัย (ดูตัวชี้วัดด้านบน)
- การประเมินความเสี่ยง รวมทั้งกระบวนการโดยรวม และการประเมินเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับความเสี่ยงที่เกิดจากงานบางอย่าง เช่น การใช้สารอันตราย หรือความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยอื่นๆ เช่น ความเสี่ยงด้านกายศาสตร์ หรือจิตวิทยาสังคม หรือความเสี่ยงต่อกลุ่มคนงานเฉพาะ เช่น คนงานชั่วคราวหรือสตรีมีครรภ์

แผนต่างๆ อาจรวมถึงระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการป้องกันการเจ็บป่วย และการบาดเจ็บจากการทำงาน รวมถึงตารางการเปลี่ยน PPE และการทบทวนการทำงานของ PPE (เช่น ถุงมือที่เพิ่มความเสี่ยงโดยไม่ตั้งใจ โดยมือของคนตัดอ้อยจะสิ้นเปลืองในระหว่างการเก็บเกี่ยว ซึ่งส่งผลต่อการบาดเจ็บที่ขาขณะป้องกันการบาดเจ็บที่มือ) แผนโภชนาการ และแผนความปลอดภัยในการขนส่ง แผนการป้องกันการเจ็บป่วยที่เชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจรวมถึงระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน เช่น การควบคุมไข้มาลาเรีย และตารางการพักผ่อนของคนงาน

ควรมีโครงสร้าง และการเตรียมการจัดการที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการส่งมอบแผน ควรกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายด้านสุขภาพ และความปลอดภัยสำหรับผู้จัดการและพนักงานทุกคน เพื่อขจัดอันตรายและลดความเสี่ยง

ประเด็นสำคัญที่ควรครอบคลุมโดยแผนการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย จะขึ้นอยู่กับการประเมินความเสี่ยงโดยโรงงานและไร้อ้อย แผนดังกล่าวอาจรวมถึงองค์ประกอบต่อไปนี้:

- การออกแบบ การจัดหา และการบำรุงรักษาสถานที่ทำงาน ซึ่งปลอดภัยสำหรับพนักงานทุกคน
- การออกแบบ การจัดหา และการบำรุงรักษาวิธีที่ปลอดภัยในการเข้า และออกจากแต่ละส่วนของที่ทำงาน
- การออกแบบ การจัดหา และการบำรุงรักษาสิ่งของ โรงงาน อุปกรณ์ หรือเครื่องจักรใดๆ สำหรับการใช้งานที่ปลอดภัยในที่ทำงาน การกำหนดให้มีระบบงานที่มีการวางแผน จัดระเบียบ ดำเนินการ บำรุงรักษา หรือแก้ไขเพื่อให้มีความปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดำเนินงานตามกระบวนการ และบริการที่สำคัญด้านความปลอดภัย รวมถึงกลยุทธ์การควบคุมความปลอดภัยในการขนส่ง
- การปฏิบัติงานที่มีการระบุอันตราย และการประเมินความเสี่ยงอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการปฏิบัติตามหลักการทั่วไปของการป้องกันตามที่ระบุไว้ในกฎหมายของประเทศ หรือสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติที่ระดับสากล
- การจัดหา และการบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสวัสดิการ และ PPE
- การจัดทำแผนฉุกเฉิน และการฝึกอบรมการปฐมพยาบาล
- การรายงานอุบัติเหตุ และเหตุการณ์ที่เป็นอันตรายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการสอบสวน
- การจัดหา และการเผยแพร่ข้อมูล คำแนะนำ การฝึกอบรม และการกำกับดูแลด้านสุขภาพ และความปลอดภัย ตามความจำเป็น
- การดำเนินการให้คำปรึกษาด้านสุขภาพ และความปลอดภัย การมีส่วนร่วมของพนักงาน และโปรแกรมด้านความปลอดภัย
- การทบทวน และปรับปรุงแผนการจัดการด้านสุขภาพ และความปลอดภัย (หรือนโยบาย หากมี) ให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพื่อป้องกันผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ต่อสุขภาพ และความปลอดภัยของพนักงานจากการเปลี่ยนแปลงกระบวนการ ขั้นตอน และเงื่อนไขในที่ทำงาน
- การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบในการรักษาระบบการควบคุมสุขภาพ และความปลอดภัย เพื่อให้พนักงานตระหนักถึงความรับผิดชอบ
- การจัดเตรียมการตรวจสอบ รวมถึงการตรวจสอบด้านสุขภาพและความปลอดภัย ซึ่งนายจ้างควรนำไปใช้ เพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามหน้าที่ตามกฎหมาย ความรับผิดชอบ และการควบคุมอย่างต่อเนื่อง
- การพัฒนาความสามารถด้านสุขภาพ และความปลอดภัยภายในองค์กร
- การจ้างผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ และความปลอดภัยภายนอกหากมีความจำเป็น
- การใช้มาตรฐาน จรรยาบรรณ แนวทางปฏิบัติ หรือข้อปฏิบัติในอุตสาหกรรม
- ความร่วมมือจากพนักงานและข้อปฏิบัติทางวินัย หากไม่ปฏิบัติตามนโยบายด้านสุขภาพและความปลอดภัย
- เพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ โรงสี และไร้อ้อยควรพัฒนาความสามารถ และสนับสนุนให้มีกลไกที่จำเป็น เพื่อดำเนินการตามแผนการจัดการด้านสุขภาพ และความปลอดภัย วัตถุประสงค์ และเป้าหมาย พนักงานทุกคนควรมีแรงจูงใจ และมีอิสระในการทำงานอย่างปลอดภัย และปกป้องสุขภาพในระยะยาว ไม่ใช่เพียงแค่หลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ
- ให้ความสำคัญกับวิธีการใช้เคมีเกษตรที่มีความเสี่ยงด้านสุขภาพ และความปลอดภัยต่ำที่สุด

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- ผู้ประกอบการควรอ่าน ทำความเข้าใจ และปฏิบัติตามคำสั่งบนฉลากผลิตภัณฑ์ เพื่อการผสม การใช้ และการกำจัดที่ปลอดภัย โดยมีบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรมสำหรับการดำเนินงานที่สำคัญ (เช่น การผสม การถ่ายเท การเติมถัง และการใช้งาน)
- การยืนยันว่า PPE ถูกต้อง (เช่น ถุงมือ เสื้อคลุม การป้องกันดวงตา) สำหรับเส้นทางการสัมผัสที่ระบุไว้ใน SDS จะต้องสวมใส่ไว้ตลอดเวลา หากมีการจัดการ และใช้ยากำจัดศัตรูพืช
- กำหนดให้มีการผสม และการเติมถังยากำจัดศัตรูพืชใดๆ เฉพาะในพื้นที่บรรจุถังกำหนด และควรตั้งให้ห่างจากทางน้ำ และท่อระบายน้ำ
- หากอยู่บนคอนกรีตควรเก็บน้ำในบ่อแยกต่างหาก และกำจัดเป็นของเสียอันตราย
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการทำความสะอาดรั้วไหลในทันที โดยใช้ชุดป้องกันการรั้วไหลที่เหมาะสม ไม่ควรล้างสิ่งที่รั้วไหลลงในทางน้ำหรือท่อระบายน้ำ

หากเป็นไปได้ ควรลดความเสี่ยงผ่านการเลือก และการออกแบบสิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์ และกระบวนการ หากไม่สามารถลดความเสี่ยงได้ ควรลดความเสี่ยงให้เหลือน้อยที่สุด โดยการใช้การควบคุมทางกายภาพ ระบบการทำงานที่ปลอดภัย และ PPE ที่ถูกต้อง

โรตารี และไร้อัยควรมีการวัด ตรวจสอบ และประเมินผลการปฏิบัติงานของแผนการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย ควรวัดประสิทธิภาพเพื่อตรวจสอบเวลา และสถานที่ ซึ่งจำเป็นต้องปรับปรุง

การตรวจสอบตนเองอย่างกระตือรือร้นแสดงถึงแผนการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงาน ซึ่งมีประสิทธิภาพ การตรวจสอบตนเองจากการพิจารณาสถานที่ โรงงาน และสารต่างๆ รวมถึงผู้คน ขั้นตอน และระบบ ตลอดจนพฤติกรรมและการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล หากการควบคุมผิดพลาด ควรตรวจสอบหาสาเหตุจากอุบัติเหตุ สุขภาพที่ป่วย หรือเหตุการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย หรือการสูญเสีย

พนักงานควรเข้าใจแผนการจัดการสุขภาพและความปลอดภัย และผู้รับผิดชอบควรได้รับการฝึกอบรม ควรมีผู้รับผิดชอบในการดำเนินการ และบังคับใช้แผน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง:

- แนวทางการควบคุมความปลอดภัยในการขนส่ง (ยานพาหนะที่ปลอดภัย ที่นั่งคนงาน และการจัดเก็บอุปกรณ์ในไร้อัยอย่างปลอดภัย) ควรดำเนินการให้สอดคล้องกับเอกสารเผยแพร่ เรื่อง ความปลอดภัยและอาชีวอนามัยในเกษตรกรรมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการเกษตร มาตรา 15.3⁵
- ความเสี่ยงจากการเหนื่อยล้าควรได้รับการจัดการเพื่อรับรู้ถึงความเสี่ยงต่อสุขภาพในหลายแง่มุม ซึ่งเกิดจากความเหนื่อยล้า⁶ การคัดกรองพื้นฐานสำหรับความเสี่ยงจากความเมื่อยล้า⁷

ควรมีการจัดการความเสี่ยงทางการแพทย์และการประกอบอาชีพให้สอดคล้องกับ ILO 184⁸

⁵ https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_dialogue/---sector/documents/normativeinstrument/wcms_160706.pdf

⁶ <https://www.cdc.gov/niosh/topics/workschedules/2019abstracts/AgForestryFish2.html>

⁷ <https://nasdonline.org/872/d000705/sleep-deprivation-causes-and-consequences.html>

⁸ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C184

2.1.3 ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า คนงานทุกคนในสถานที่ของหน่วยรับรอง สามารถเข้าถึงน้ำที่ปลอดภัย และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยที่เพียงพอ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่ามีการรักษาสิทธิในการใช้น้ำ และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัย

สุขอนามัยในสถานที่ทำงาน หมายถึง การเข้าถึงน้ำสำหรับการล้างมือ และการระบายความร้อนด้วยผิวหนัง รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในห้องสุขา

ผู้ประกอบการควรให้ความเย็น (เย็นกว่าอากาศโดยรอบ) น้ำดื่มที่ปลอดภัย และสุขอนามัยแก่คนงานทุกคนที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ทำงาน โดยคำนึงถึงรูปแบบการขนส่งที่จัดให้

น้ำดื่ม

คุณภาพน้ำ (ทั้งในสาขาและโรงงานที่มีที่พักแยกต่างหาก) ควรได้รับการทดสอบอย่างสม่ำเสมอและเป็นไปตามกฎหมายของประเทศที่บังคับใช้ หรือในกรณีที่ไม่มีมาตรฐานขององค์การอนามัยโลก (WHO) สำหรับมาตรฐานเคมีและจุลินทรีย์/เชื้อโรค การเฝ้าระวังเป็นประจำ ได้แก่ การตรวจสอบโรคที่มีการรายงานได้อย่างต่อเนื่อง การตรวจหาการระบาด การวิเคราะห์แนวโน้มระยะยาว การวิเคราะห์ทางภูมิศาสตร์ (แร่ธาตุของน้ำ) และการวิเคราะห์ทางประชากร (มลพิษของมนุษย์) และข้อเสนอแนะต่อหน่วยงานด้านน้ำ⁹

ควรจัดหาน้ำดื่มให้เพียงพอ ปลอดภัย เป็นที่ยอมรับ และเข้าถึงได้ง่ายให้กับพนักงานทุกคนในที่ทำงาน นอกจากนี้:

- พนักงานควรใช้น้ำในสถานที่ทำงานโดยไม่มีค่าใช้จ่าย
- สถานที่ การทำความสะอาด การเติมน้ำ และการฆ่าเชื้อโรคของสถานีน้ำดื่ม: น้ำพุ น้ำดื่ม เครื่องทำน้ำเย็น หรือภาชนะ/แหล่งจัดเก็บน้ำอื่นๆ ควรอยู่ในพื้นที่ที่สะอาดและเหมาะสม รวมทั้งทำความสะอาด เติมน้ำ และฆ่าเชื้อโรคเป็นประจำ เพื่อให้แน่ใจว่าความเสี่ยงของการปนเปื้อนและการติดเชื้อมีน้อยที่สุด น้ำดื่มควรนำออกจากภาชนะเก็บ/แหล่งที่มา ในลักษณะที่มือ แก้ว หรือสิ่งอื่นๆ ไม่สามารถปนเปื้อนน้ำได้ สถานีน้ำดื่มควรได้รับการฆ่าเชื้อโรคอย่างสม่ำเสมอและมีความถี่เพิ่มขึ้น หากมีการใช้อย่างมาก
- การทดสอบน้ำดื่ม: ควรตรวจสอบน้ำดื่มและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับน้ำดื่มเป็นประจำ โดยพนักงานที่ผ่านการฝึกอบรมและมีคุณสมบัติเหมาะสม เพื่อให้แน่ใจว่าผู้บริโภคใช้น้ำที่ปลอดภัยเท่านั้น ควรเก็บตัวอย่างน้ำดื่มเป็นประจำตามความจำเป็นหรือทันที หากเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม การระบาดของโรคที่เกิดจากน้ำ หรืออุบัติการณ์ของโรคที่เกิดจากน้ำเพิ่มขึ้น

การบริโภคน้ำสามารถเสริมได้ด้วยเครื่องดื่มสารละลายอิเล็กโทรไลต์

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าแหล่งน้ำดื่มได้รับการป้องกันจากการรั่วไหลของสารเคมี/จุลชีววิทยา

ผู้รับผิดชอบในการฝึกอบรมพนักงานควรมีความเชี่ยวชาญในมาตรฐานคุณภาพน้ำในท้องถิ่น ตลอดจนแนวทางด้านคุณภาพน้ำดื่มขององค์การอนามัยโลก ด้วยประสบการณ์และทักษะในการสังเกต การสุ่มตัวอย่าง และการวิเคราะห์คุณภาพน้ำ

⁹ WHO (2011) แนวทางด้านคุณภาพน้ำดื่ม (ฉบับที่สี่) มีให้บริการใน: <https://www.who.int/publications/i/item/9789241549950>

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

น้ำดื่มที่จัดให้ควรมีความสอดคล้องกับคุณลักษณะต่าง ๆ ด้านจุลชีววิทยา กายภาพ เคมี และคุณลักษณะอื่น ๆ ที่กำหนดไว้ในกฎหมายของประเทศที่บังคับใช้ ในกรณีที่ไม่มีคุณลักษณะที่สำคัญ ซึ่งกำหนดโดย WHO สามารถใช้สิ่งต่อไปนี้เป็นแนวทาง

คุณลักษณะ	มูลค่า
อุจจาระที่มีแบคทีเรีย	ศูนย์
สารตกค้างคลอรีนหรือสารตกค้างจากสารฆ่าเชื้ออื่น ๆ	0.2 ถึง 0.5 มก./ลิตร
ไนเตรต	10 มก./ลิตร เป็นไนเตรต
ค่าความเป็นกรด-ด่าง	6.5 ถึง 8.5
โซเดียม	20 มก./ลิตร
ซัลเฟต	250 มก./ลิตร
ความขุ่น	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 NTU (หน่วยความขุ่นของ nephelometric)
ของแข็งที่ละลายได้ทั้งหมด (TDS)	300 มิลลิกรัม/ลิตร เว้นแต่กฎหมายกำหนดขีดจำกัดที่แตกต่างกัน

ควรแต่งตั้งพนักงานหนึ่งคนเป็นผู้รับผิดชอบในการดูแลป้องกันน้ำ การสุขาภิบาล และสุขอนามัย (WASH)

ผู้ประกอบการควรกำหนดสถานะปัจจุบันของการเข้าถึง WASH (ข้อกำหนดภายในโรงสีและไร้อ้อย)

ผู้ประกอบการควรกำหนดระดับปัจจุบันของข้อกำหนด WASH ในสถานที่เฉพาะ เช่น ไร้อ้อย ซึ่งอาจมีช่องว่างในการปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับพื้นที่ ซึ่งควรได้รับการแก้ไขทันที ในการจัดลำดับความสำคัญของช่องว่าง อาจมีประโยชน์ในการใช้ดังนี้:

- ความรุนแรงของความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับความเฉื่อย
- การตอบสนองต่อความต้องการปรับปรุง

หลังจากจัดลำดับความสำคัญแล้ว โรงสีและไร้อ้อยควรพัฒนาแผนปฏิบัติการ เพื่อแก้ไขและปฏิบัติตามกฎหมาย รวมทั้งข้อบังคับระดับท้องถิ่นและระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับ WASH

โรงสีและไร้อ้อยได้รับการสนับสนุนที่มากกว่าความเรียบง่าย โดยการพัฒนาแนวทางปฏิบัติภายในซึ่งเป็นโซลูชันชั้นนำ

แนะนำการตรวจสอบภายในประจำปีตามความถี่ที่กำหนด โดยการประเมินความเสี่ยงก่อนหน้า เพื่อมั่นใจถึงความสำเร็จและประสิทธิภาพของการดำเนินการตามแผน

สุขอนามัย

การอำนวยความสะดวกเรื่องห้องน้ำ/โถปัสสาวะ: ควรจัดเตรียมห้องน้ำและโถปัสสาวะที่สร้างขึ้นด้วยจำนวนที่เหมาะสม ในอัตราห้องสุขา 2 ห้อง และห้องโถปัสสาวะ 2 ห้องต่อคนงานชาย 45 คน รวมทั้งห้องสุขา 3 ห้อง ต่อคนงานหญิง 50 คน สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้ควรมีรั้วที่เพียงพอสำหรับการแยกเพศ รวมทั้งประตูที่ล็อกได้ เพื่อความปลอดภัยและความเป็นส่วนตัว ตลอดจนมีแสงสว่างที่เพียงพอและระดับการส่องสว่างปกติอยู่ที่ 200 ลูเมนต่อตารางเมตร (lux) มีการป้องกันจากสภาพอากาศ และการป้องกันแมลงและศัตรูพืชในโรงสี อีกรั้วที่อยู่อาศัย

ห้องสุขาและโถปัสสาวะควรได้รับการสร้างและออกแบบ เพื่อให้แน่ใจว่ามีการกำจัดปัสสาวะและอุจจาระอย่างปลอดภัย โดยมีการเก็บและกำจัดในลักษณะที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพหรือสิ่งแวดล้อม

ห้องสุขาควรได้รับการออกแบบ โดยคำนึงถึงประเพณีท้องถิ่น ศาสนา และสังคม รวมทั้งความต้องการเฉพาะเพศ ซึ่งต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมสำหรับการล้างและทำความสะอาดห้องน้ำแบบแท่นและแบบนั่งยองๆ หากจำเป็นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกร่วมกัน ควรมีการติดตั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สำหรับดื่มหรือน้ำที่ไม่สามารถดื่มได้ ตามมาตรฐานที่ยอมรับในการล้างและทำความสะอาดมือ

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

ห้องซักล้างทุกห้องควรมีอ่างล้างมือ พร้อมสบู่และน้ำดื่มได้หรือน้ำที่ไม่สามารถดื่มได้ ตามมาตรฐานที่ยอมรับสำหรับการล้างและทำความสะอาดมือ หากใช้น้ำที่ไม่สามารถดื่มได้สำหรับซักล้าง จะต้องมีการสื่อสารอย่างชัดเจน ณ จุดใช้งาน ตามรูปแบบที่คนงานเข้าใจ คุณภาพของน้ำสำหรับล้างมือและทำให้ผิวหนังเย็น จะต้องเป็นไปตามกฎหมายท้องถิ่น ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายบังคับใช้ ควรมีน้ำอย่างน้อย <math>< 1000 \text{ E.Coli CFU}</math> และแจ้งให้ทราบว่าไม่ใช่ น้ำดื่ม

ห้องอาบน้ำและสิ่งอำนวยความสะดวกในการอาบน้ำ: ในกรณีที่ลักษณะของงานจำเป็นต้องอาบน้ำก่อนออกจากที่ทำงาน (เช่น งานที่เกี่ยวข้องกับอันตรายจากการปนเปื้อน หรือสถานที่ทำงานที่มีฝุ่น สกปรก ร้อน หรืองานที่ต้องออกแรงมาก) ห้องอาบน้ำและสิ่งอำนวยความสะดวกในการอาบน้ำทั้งหมด ควรได้รับการติดตั้งอย่างเหมาะสม ควรมีห้องอาบน้ำหนึ่งห้องต่อพนักงาน ทุก 10 คน สำหรับพนักงานชายและหญิง หรือสัดส่วนตัวเลขที่ต้องอาบน้ำในช่วงกะของการทำงานเดียวกัน ควรใช้สบู่อาบน้ำหรือสารทำความสะอาดที่เหมาะสมต่างๆ ซึ่งสะดวกในการอาบน้ำ

ควรมีการฝึกอบรมและกระบวนการสร้างความตระหนักรู้เป็นประจำให้แก่พนักงานทุกคน ควรให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเตรียมอาหาร และผู้ที่เผชิญกับความเครียดต่อสุขภาพ เช่น พนักงานทำความสะอาด และพนักงานที่ต้องเคลื่อนที่ตลอดเวลา

ควรจัดให้มี PPE ที่เหมาะสมแก่ทุกคน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำความสะอาดและดูแลรักษาห้องสุขา ห้องซักล้าง และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ บุคคลเหล่านี้ควรสวมใส่ PPE เช่น ถุงมือและรองเท้าพื้นยางกันลื่นตลอดเวลา หากทำความสะอาดโถบัสสาวะ โถสุขภัณฑ์ ฝักบัว อ่างล้างมือ กระຈก และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ผู้ประกอบการควรติดตั้งระบบการจัดการน้ำ เพื่อลดความเสี่ยงของโรคที่เกิดจากน้ำ เช่น การทบทวนขั้นตอน การขาดงานเนื่องจากความเจ็บป่วย และสิ่งที่ต้องทำในกรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อในสถานที่ทำงาน รวมถึงการติดตามกับผู้จัดการน้ำ เพื่อตรวจสอบคุณภาพน้ำในระบบ

2.1.4 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่า คนงานทุกคนภายในสถานที่ของหน่วยรับรอง สามารถเข้าถึงอุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลที่เหมาะสม (PPE) โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสุขภาพและความปลอดภัยของคนงานได้รับการปกป้อง

การใช้ PPE และการฝึกอบรมตามประเภทกิจกรรมจะระบุไว้ในการประเมินความเสี่ยง (ตัวชี้วัด 2.1.1) ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า:

- ความรับผิดชอบในการจัดหา PPE มีความชัดเจน และกำหนดภาระหน้าที่ในการจัดหา PPE ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการอนุมัติ และมีความเหมาะสมแก่คนงาน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย นอกจากนี้:
 - หากคนงานนำ PPE มาเอง ผู้ประกอบการควรอนุญาตให้ใช้เฉพาะกรณีที่มีอุปกรณ์ PPE เพียงพอเท่านั้น
 - บริษัทควรเปลี่ยน PPE ที่เสียหายหรือชำรุดเมื่อจำเป็น โดยไม่มีค่าใช้จ่ายสำหรับคนงาน คนงานจะแจ้งในเวลาที่เหมาะสม และบริษัทควรตรวจสอบ PPE ของคนงานอย่างสม่ำเสมอ
- PPE มีความเหมาะสมในการป้องกันอย่างมีประสิทธิภาพต่ออันตรายที่เป็นปัญหา และสภาพแวดล้อมการทำงานที่เพียงพอ (เช่น หากทำงานในอากาศร้อน) และความสะอาดสบายของคนงาน รวมทั้งอุปกรณ์ (เช่น ที่อุดหู แวนตา รองเท้ารักษาความปลอดภัย ถุงมือ หน้ากาก การป้องกันขา ฯลฯ)
- PPE มีอยู่พร้อม (ตัวอย่างเช่น การตรวจสอบการรัดเก็บ PPE) และอยู่ในสภาพดี
- PPE ได้รับการดูแลและจัดเก็บอย่างเหมาะสมหากไม่ได้ใช้งาน เช่น ในตู้ที่สะอาดและแห้ง หากสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้จะต้องทำความสะอาดและเก็บรักษาให้อยู่ในสภาพดี
- คนงานใช้ PPE อย่างมีประสิทธิภาพ (ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการควรดำเนินการตรวจสอบด้วยสายตา)
- กำหนดผู้รับผิดชอบในการบำรุงรักษาและจัดหา PPE
- มี PPE ทดแทนและใช้ชิ้นส่วนทดแทนที่ถูกต้อง ซึ่งตรงกับชิ้นส่วนเดิม เช่น ตัวกรองเครื่องช่วยหายใจ
- มีการปฏิบัติตามฉลากคำแนะนำในส่วนของ PPE สำหรับสารเคมีเกษตร
- มีการจัดเก็บบันทึกการจัดซื้อ PPE โดยผู้ประกอบการ
- จัดเก็บบันทึกการฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ PPE โดยคนงานและจัดการอันตรายเฉพาะ (เช่น การฉีดพ่นสารเคมี)
- มีการจัดเก็บบันทึกการตรวจสอบการใช้ PPE

ผู้ประกอบการควรพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ก่อนที่จะเลือกและกำหนด PPE:

- ผู้สัมผัสและสิ่งที่สัมผัส
- ระยะเวลาที่คนงานมีการสัมผัส
- ปริมาณที่คนงานมีการสัมผัส

ผู้ประกอบการควรเลือกผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับความเสี่ยงและมาตรฐานที่จำเป็น

ผู้ประกอบการควรเลือกอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับผู้ใช้ - พิจารณารูปร่าง ความพอดี และน้ำหนักของ PPE หากมีส่วนในการเลือก คนงานมีแนวโน้มที่จะใช้ PPE มากขึ้น

หากมีการสวมใส่ PPE มากกว่าหนึ่งรายการในเวลาเดียวกัน ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าอุปกรณ์ทั้งหลายสามารถใช้ร่วมกันได้ เช่น การสวมแว่นตานิรภัยอาจรบกวนการปิดผนึกของเครื่องช่วยหายใจ ทำให้เกิดการรั่วไหลของอากาศ

ผู้ประกอบการควรสอนและฝึกอบรมพนักงานเกี่ยวกับวิธีการใช้ PPE เช่น ฝึกอบรมพนักงานให้ถอดถุงมือ โดยไม่ทำให้ผิวหนังปนเปื้อน แจ้งให้พนักงานทราบถึงความจำเป็นของ PPE ช่วงเวลาในการใช้ และข้อจำกัด ผู้จัดการและหัวหน้างานควรได้รับการฝึกอบรมด้วย - ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ส่วนตัว แต่จำเป็นต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานใช้ PPE อย่างถูกต้อง

2.1.5 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่า คนงานทั้งหมดในสถานที่หน่วยรับรอง ได้รับการฝึกอบรมด้านสุขภาพและความปลอดภัย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสุขภาพ และความปลอดภัยของคนงานได้รับการปกป้อง

ควรมีการดำเนินการตามแผนการฝึกอบรมด้านอาชีวอนามัย และความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง รวมถึงระเบียบปฏิบัติด้านอุบัติเหตุและการเจ็บป่วยที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึก (รวมถึงสื่อที่ใช้ในการฝึกอบรม ชื่อผู้ฝึกสอน ระยะเวลาการฝึกอบรม และรายชื่อผู้เข้ารับการอบรม) ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมของ:

- พนักงานใหม่เมื่อเริ่มต้นการจ้างงาน
- พนักงานทุกคนอย่างน้อยทุก 3 ปี

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกรายการ:

- วันที่จัดหลักสูตร
- ชื่อของผู้เข้าร่วมอบรมทุกคน
- ชื่อของคนที่สำเร็จการอบรมแต่ละหลักสูตร
- จำนวนใบรับรองการฝึกอบรมที่ออกให้กับคนงานที่สำเร็จการอบรมแต่ละคน

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า พนักงานใหม่ทุกคนได้รับคำแนะนำด้านสุขภาพและความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรมอย่างเป็นทางการก่อนเริ่มงาน ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า:

- ผู้ฝึกสอนมีความรู้ความสามารถ
- ผู้ฝึกสอนควรมีความรู้ความสามารถบนพื้นฐานของ:
 - ประสบการณ์ด้านการสอนในหัวข้อที่จะสอน
 - สำเร็จการอบรมหลักสูตร “ฝึกอบรมผู้ฝึกอบรม” ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับหัวข้อที่จะสอน
 - การประเมินความรู้ความสามารถด้านการเรียนการสอนโดยผู้อำนวยความสะดวก
 - รักษาความสามารถทางวิชาชีพโดยการเข้าร่วมในโครงการการศึกษาต่อเนื่อง หรือโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย หรือสำเร็จหลักสูตรทบทวนประจำปี รวมทั้งมีการทบทวนประจำปี
- การฝึกอบรมได้รับการปรับให้เหมาะสมกับระดับของผู้เข้ารับการอบรม (รวมถึงภาษา) งานที่ทำ และอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในสถานที่ทำงาน รวมทั้งกิจกรรมที่ดำเนินการ ตัวอย่างเช่น คนงานที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีเกษตรควรได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้สารเคมีเกษตรอย่างเหมาะสม (ปฏิบัติตามฉลากและคำแนะนำภายใน) การใช้งานที่ปลอดภัย การใช้ PPE ขั้นตอนการเก็บรักษา การกำจัด และการเก็บบันทึก
- การฝึกอบรม รวมถึงการตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉิน

โปรแกรมการฝึกอบรมสำหรับพนักงานควรกล่าวถึง:

- องค์ประกอบของโครงการด้านสุขภาพและความปลอดภัยของนายจ้างที่ส่งผลต่อพนักงาน
- โปรแกรมการสื่อสารเกี่ยวกับอันตราย
- โปรแกรมการเฝ้าระวังทางการแพทย์
- อันตรายและการควบคุมอันตรายดังกล่าว ซึ่งพนักงานจำเป็นต้องรู้ในการปฏิบัติงานสำหรับหน้าที่ของตน

ควรมีการฝึกปฏิบัติจริงทุกครั้งที่เป็นไปได้

ควรประเมินประสิทธิภาพของการฝึกอบรมเป็นระยะๆ โดยใช้การตรวจสอบภายใน เพื่อตรวจสอบรายงานเหตุการณ์/อุบัติเหตุ และใช้ PPE ในการฝึกอบรม หากการฝึกอบรมไม่มีประสิทธิภาพ ควรปรับปรุงโปรแกรมการฝึกอบรม โดยพิจารณาหัวข้อการฝึกอบรมเพิ่มเติม หรือหาแนวทางการฝึกอบรมแบบอื่น

2.1.6 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่า มีการปฐมพยาบาลและการตอบสนองเหตุฉุกเฉินสำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสุขภาพและความปลอดภัยของคนงานได้รับการปกป้อง

ผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศนั้น ในแง่ของการปฐมพยาบาลสำหรับการตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉิน (หากมี)

ผู้ประกอบการควรออกแบบข้อกำหนดการปฐมพยาบาลและการตอบสนองเหตุฉุกเฉินเฉพาะในสถานที่ทำงาน ขั้นตอนดังกล่าวควรจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษร

ขั้นตอนดังกล่าวควรได้รับการพัฒนาผ่านการมีส่วนร่วมของสหภาพแรงงาน/องค์กรแรงงาน แรงงานโดยตรงและทางอ้อม และควรสื่อสารเป็นลายลักษณ์อักษรกับพนักงานทุกคน รวมถึงผู้ที่ไม่สามารถอ่านหรือพูดภาษาท้องถิ่นได้

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า คนงานได้รับการฝึกอบรมขั้นตอนการตอบสนองต่อเหตุฉุกเฉินและปฏิบัติตามขั้นตอนเหล่านั้น รวมถึงสิ่งที่คนงานควรทำ หากเพื่อนร่วมงานได้รับบาดเจ็บหรือป่วย

ควรพิจารณาการดำเนินการตามสภาวะปกติและไม่ปกติ หากระบุสถานการณ์ฉุกเฉินที่อาจเกิดขึ้น รวมถึงการเริ่มต้นหรือปิดการดำเนินการ รวมทั้งการก่อสร้างหรือกิจกรรมอื่นๆ เหตุฉุกเฉินที่แสดงถึงการประเมินความเสี่ยง ซึ่งควรดำเนินการพร้อมกับแผนปฏิบัติการ

ผู้ประกอบการควรทดสอบขั้นตอนฉุกเฉินเป็นประจำ และทำการฝึกซ้อมเป็นครั้งคราว ขั้นตอนฉุกเฉินควรครอบคลุมความเสี่ยงหลัก เช่น ไฟไหม้ การระเบิด ภัยธรรมชาติ การรั่วไหลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม และการก่อความไม่สงบหรือความไม่สงบทางการเมือง หากเหมาะสม

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าอุปกรณ์ปฐมพยาบาลและจำนวนบุคลากรที่ผ่านการฝึกอบรม:

- เพียงพอตามข้อกำหนดด้านสุขภาพ และความปลอดภัยในท้องถิ่น
- เพียงพอกับสิ่งอำนวยความสะดวก และสถานที่ของการปฏิบัติงาน
- คนงานทุกคนสามารถเข้าถึงได้

ผู้ประกอบการควรจัดให้มีการตอบสนองฉุกเฉิน ซึ่งรวมถึง:

- แนวทางในการส่งผู้ป่วยหรือผู้ได้รับบาดเจ็บไปยังผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพอย่างรวดเร็วและปลอดภัย
- การขนส่งไปยังแผนกปฐมพยาบาลและสถานพยาบาล
- ความพร้อมของบุคคลที่ได้รับการฝึกอบรมด้านการปฐมพยาบาลในทุกกะของการทำงาน และในสถานที่ ซึ่งเพียงพอ
- ชุดปฐมพยาบาลที่เข้าถึงได้และมีความทันสมัย - จำนวนของอุปกรณ์ปฐมพยาบาลควรอ้างอิงกฎหมายของประเทศ ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายดังกล่าว ชุดปฐมพยาบาลควรมีอุปกรณ์ห้ามเลือด น้ำยาทำความสะอาดแผล น้ำยาฆ่าเชื้อ ผ้าพันแผล หน้ากาก CPR ปากคืบ กรรไกร เทปขาว น้ำยาล้างตา ถังมือยาง น้ำยาทำความสะอาดมือ และเซรัมฉีดเมื่อถูกกัด

2.1.7 ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าจำนวนอุบัติเหตุที่สูญเสียเวลาต่ำกว่าเกณฑ์ตัวชี้วัด สำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงตัวชี้วัดเมตริก เพื่อติดตามประสิทธิภาพของแผนสุขภาพและความปลอดภัย

ความถี่ของอุบัติเหตุที่ทำให้เสียเวลาคือ จำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บจากการทำงานในช่วงหนึ่งปี x 1,000,000 หารด้วยจำนวนชั่วโมงการทำงานทั้งหมดของคนงานในช่วงระยะเวลาอ้างอิง

ตามหลักการแล้วตัวส่วนควรเป็นจำนวนชั่วโมงที่ทำงานจริงของคนงาน หากไม่สามารถทำได้อาจคำนวณโดยการคูณจำนวนคนงานด้วยจำนวนชั่วโมงทำงานปกติ โดยคำนึงถึงสิทธิในการขาดงานที่ได้รับค่าจ้าง เช่น วันหยุดพักผ่อน วันลาป่วย และวันหยุดนักขัตฤกษ์

ผู้ประกอบการควรบันทึกจำนวนการบาดเจ็บถึงชีวิตและการดำเนินการใดๆ ที่เกิดขึ้นหลังการบาดเจ็บแต่ละครั้ง ผู้ประกอบการควรบันทึกจำนวนเหตุการณ์ที่เกือบผิดพลาดด้วย ควรบันทึกการบาดเจ็บจากการทำงานโดยใช้ตัวชี้วัดอุบัติเหตุที่ทำให้สูญเสียเวลา (LTA)

เพื่อลดความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุที่ทำให้สูญเสียเวลา ผู้ประกอบการควรให้ความสำคัญกับการควบคุมแก้ไขอันตรายที่ระบุไว้ และลดความเสี่ยงของพนักงาน เช่น:

- จัดหา PPE ที่เหมาะสมกับคนงาน (และรับทราบความเพียงพอของ PPE ที่มีอยู่)
- จัดการประชุมด้านความปลอดภัย เพื่อมีส่วนร่วมในการตรวจสอบสองทางกับคนงาน เกี่ยวกับความเสี่ยงและข้อวิตกกังวล
- กำหนดให้พนักงานต้องผ่านการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยที่ครอบคลุมและตรวจสอบ เพื่อให้แน่ใจว่ามีการนำความรู้ไปปฏิบัติ
- ส่งเสริมความปลอดภัยด้วยการมอบรางวัล และการแสดงความขอบคุณสำหรับคนงานที่มีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานที่ปลอดภัย
- ดำเนินการตรวจสอบประจำปีเพื่อระบุอันตรายใหม่หรืออันตรายที่ยังคงมีอยู่
- ดำเนินการให้มีการสนับสนุนจากผู้บริหารระดับสูงเพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมความปลอดภัยและความโปร่งใสภายในบริษัท

เหตุการณ์การบาดเจ็บที่ไม่ร้ายแรงและการบาดเจ็บถึงแก่ชีวิตจากการทำงานควรได้รับการบันทึกและวิเคราะห์ เพื่อระบุสาเหตุที่แท้จริงและตรวจสอบให้แน่ใจว่า การดำเนินการแก้ไขมีการบันทึกเป็นประจำปี ควรรายงานเหตุการณ์และการบาดเจ็บที่ไม่ร้ายแรงในรูปแบบที่แยกประเภทงาน รวมทั้งความสัมพันธ์ของพนักงาน/ผู้รับเหมากับผู้ประกอบการ จำนวนผู้เสียชีวิตควรรายงานเป็นจำนวนที่เกิดขึ้นจริง สิ่งทั้งหมดควรดำเนินการพร้อมลดความเสี่ยงในอนาคตของผลลัพธ์ที่คล้ายกัน

เกณฑ์ที่ 2.2 - เพื่อให้แรงงานทุกคน (รวมถึงแรงงานข้ามชาติตามฤดูกาลและแรงงานตามสัญญาอื่นๆ) ได้รับผลประโยชน์และเงินเดือนที่เพียงพอตามมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอ

2.2.1 ผู้ประกอบการรับรองว่าคนงานทั้งหมดในสถานที่ ซึ่งรวมอยู่ในหน่วยรับรองได้รับสัญญา

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานเข้าใจและปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของตน

ผู้ประกอบการควรทำสัญญากับพนักงานก่อนเริ่มงาน ตามพระราชบัญญัติสัญญาจ้างงานขององค์การแรงงานระหว่างประเทศผ่านเมื่อวันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ. 2551 (RT I 2009, 5, 35) และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2552 สัญญาจ้างงานเป็นลายลักษณ์อักษรควรมีข้อมูลอย่างน้อยดังต่อไปนี้:

1. ชื่อ รหัสประจำตัวหรือรหัสทะเบียน สถานที่พำนัก หรือที่ทำงานของนายจ้างและพนักงาน
2. วันที่พนักงานเข้าทำสัญญาจ้างงานและเริ่มทำงาน
3. คำอธิบายเกี่ยวกับหน้าที่
4. ตำแหน่งงานอย่างเป็นทางการ เพื่อผลทางกฎหมาย
5. ค่าจ้างที่ตกลงกันไว้ที่ต้องจ่ายสำหรับงาน (ค่าจ้าง) รวมถึงค่าจ้างที่จ่ายตามผลการดำเนินงานทางเศรษฐกิจและการทำธุรกรรม ลักษณะของการคำนวณ ขั้นตอนการชำระเงิน และวันที่ครบกำหนดชำระเงิน (วันจ่ายเงิน) รวมถึงภาษีและการชำระเงินที่ต้องจ่ายและหักโดยนายจ้าง
6. ผลประโยชน์อื่นๆ หากตกลงกัน
7. เวลาที่พนักงานปฏิบัติหน้าที่ตามที่ตกลงกันไว้ (เวลาทำงาน)
8. สถานที่ปฏิบัติงาน
9. ระยะเวลาของวันหยุด
10. การอ้างอิงหรือเงื่อนไขของการแจ้งยกเลิกสัญญาจ้างล่วงหน้า (ระยะเวลาแจ้ง)
11. กฎระเบียบเกี่ยวกับการจัดระเบียบงานที่ได้รับอนุมัติจากนายจ้าง
12. การอ้างอิงถึงข้อตกลงร่วมกันหากมีผลบังคับใช้กับพนักงาน
13. เงื่อนไขที่ชัดเจนสำหรับการส่งแรงงานข้ามชาติกลับประเทศ

หากจำเป็นผู้ประกอบการควรอธิบายข้อสัญญาในสัญญาแก่คนงานในลักษณะที่เหมาะสม (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคนงานไม่รู้หนังสือหรือพูดภาษาอื่น) เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานเข้าใจข้อสัญญา สิทธิและภาระผูกพันที่รวมอยู่ในสัญญา

จำนวนสัญญาที่ให้ไว้ควรอ้างอิงกับจำนวนพนักงานในระบบการจดทะเบียน

หลักฐานเอกสารของการปฏิบัติตามกฎหมายสำหรับชั่วโมงการทำงานปกติ การหักเงินชั่วโมงล่วงเวลา และการชำระเงิน การเจ็บป่วย สิทธิในวันหยุด การให้สิทธิในการลาเพื่อเลี้ยงบุตรของพ่อแม่/มารดา/บิดา เหตุผลในการเลิกจ้าง และข้อกำหนดด้านแรงงานตามกฎหมายอื่น ๆ

ไม่มีการเปลี่ยนสัญญา

2.2.2 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่า จำนวนชั่วโมงทำงานในไร่อ้อยและโรงสีเป็นไปตามกฎหมายของประเทศ เพื่อคนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานได้รับการคุ้มครองจากชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไป

สำหรับคนงานแต่ละคน ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า จำนวนชั่วโมงการทำงานทั้งหมดไม่เกินระดับที่กำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับของประเทศ การจัดให้มีการทำงานล่วงเวลา ควรคำนึงถึงหญิงตั้งครรภ์ มารดาที่ให้นมบุตร และคนพิการ¹⁰

ชั่วโมง “ปกติ” หมายถึง เวลาที่ลูกจ้างถูกควบคุมโดยนายจ้าง ไม่นับรวมเวลาช่วงพักที่ลูกจ้างไม่อยู่ในความควบคุมของนายจ้าง “การทำงานล่วงเวลา” หมายถึง เวลาที่ทำงานมากกว่าเวลาปกติตามที่กำหนดโดยกฎหมายของประเทศ การทำงานล่วงเวลาอาจหมายถึง: “จำนวนชั่วโมงทั้งหมดที่ทำงานเกินชั่วโมงปกติ เว้นแต่จะนำมาพิจารณาในการกำหนดค่าตอบแทนตามประเพณี” (ข้อเสนอแนะ ฉบับที่ 116 วรรค 16)¹¹

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าการทำงานล่วงเวลาเป็นไปโดยความสมัครใจ และพนักงานควรเข้าใจว่าการทำงานล่วงเวลามีค่าชั่วโมงและอัตราการจ่ายค่าล่วงเวลา ซึ่งจะใช้กับพนักงานประจำ พนักงานชั่วคราว และพนักงานได้รับค่าจ้างต่อชิ้นงาน

เกณฑ์การทำงานล่วงเวลา 60 ชั่วโมงที่กล่าวถึงในมาตรฐานได้รับแจ้งจากแนวทางขององค์การแรงงานระหว่างประเทศเป็น 48 ชั่วโมง “ปกติ” บวก 12 ชั่วโมงของการทำงานล่วงเวลาที่ได้รับอนุญาต ในประเทศที่จำกัดชั่วโมงการทำงานสูงสุดสูงกว่า 60 ชั่วโมง ผู้ประกอบการควรดำเนินการและจัดทำเอกสารการประเมินความเสี่ยง เพื่อให้แน่ใจว่าชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไปจะไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพและความปลอดภัย ลดการสะสมของความเหนื่อยล้า โดยการตรวจสอบอัตราการเกิดอุบัติเหตุ และดำเนินการตามลำดับหากอัตราการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดจากชั่วโมงที่มากเกินไปเกินค่าเฉลี่ยปกติ

แนวทางการปฏิบัติด้านสุขภาพและความปลอดภัยในภาคเกษตรกรรมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศประกอบด้วยหัวข้อชั่วโมงการทำงานซึ่งให้คำแนะนำต่อไปนี้:

ชั่วโมงการทำงาน

ความเร็วของงานเกษตรเพิ่มขึ้นด้วยการใช้อัตรางานและชิ้นงาน ชั่วโมงการทำงานที่ยาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานทำงานด้วยตนเอง ทำให้เกิดความเหนื่อยล้าของคนงานและนำไปสู่อุบัติเหตุในงาน

ควรจัดเวลาชั่วโมงการทำงานรายวันและรายสัปดาห์ ให้มีช่วงเวลาที่เพียงพอที่เพียงพอตามที่กฎหมายและข้อบังคับของประเทศกำหนด หรือได้รับการอนุมัติจากหน่วยงานตรวจสอบแรงงานหรือข้อตกลงร่วมกันหากมี ควรรวมถึง:

1. การหยุดพักสั้นๆ ในระหว่างการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทำงานหนัก เป็นอันตราย หรือซ้ำซากจำเจ เพื่อให้คนงานสามารถฟื้นฟูความระมัดระวังและสมรรถภาพทางกายได้
2. การหยุดพักที่เพียงพอสำหรับการรับประทานอาหาร
3. การพักผ่อนทุกวันหรือทุกคืนไม่น้อยกว่าแปดชั่วโมงภายในระยะเวลา 24 ชั่วโมง
4. การพักผ่อนรายสัปดาห์อย่างน้อย 1 วันปฏิทิน

วันทำงานที่ขยายขึ้น (เกินแปดชั่วโมง) ควรพิจารณาเฉพาะในกรณีที่:

1. ลักษณะงานและภาระงานช่วยให้สามารถทำงานได้โดยไม่เพิ่มความเสี่ยงต่อสุขภาพและความปลอดภัย
2. ระบบกะถูกออกแบบมาเพื่อลดการสะสมของความเหนื่อยล้า

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกและควบคุมจำนวนชั่วโมงการทำงานของคนงานทุกคน ในกรณีที่ชั่วโมงทำงานมากเกินไป

ผู้ประกอบการควรทำการศึกษาวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านความเหนื่อยล้าที่เกี่ยวข้องกับผลกระทบของชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไปต่อสุขภาพและความปลอดภัยของคนงาน ในเรื่องนี้

ผู้ประกอบการควรบันทึกและรายงานจำนวนอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นก่อนและหลังชั่วโมงที่ 8 ของกะของคนงาน ผู้ประกอบการควรเปรียบเทียบอัตราการเกิดอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นก่อนและหลังชั่วโมงการทำงานปกติ และหากเกิดอุบัติเหตุบ่อยขึ้นในช่วงเวลาที่เกิน

ผู้ประกอบการควรใช้แผนบรรเทาผลกระทบ แผนดังกล่าวอาจรวมถึงการลดชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไปหรือมาตรการป้องกันเพิ่มเติม (การหยุดพักเพิ่มเติม จำกัดภาระงาน ฯลฯ) เพื่อกำหนดกรอบงานที่จำเป็นสำหรับคนงานที่ทำงานเกินเวลาปกติ คนงานควรมีส่วนร่วมในการอภิปรายและการกำหนดการดำเนินการที่จำเป็นสำหรับแผนดังกล่าว

ผู้ประกอบการอาจออกแบบแผนที่จะค่อยๆ ลดจำนวนชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไป แผนดังกล่าวควรขึ้นอยู่กับการศึกษาวิเคราะห์ชั่วโมงการทำงานที่ดำเนินการในช่วง 24 เดือนที่ผ่านมาเพื่อระบุต้นเหตุที่แท้จริงของชั่วโมงทำงานที่มากเกินไป ควรดำเนินการแก้ไขเพื่อลดชั่วโมงการทำงานลงเหลือ 60 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ควรใช้การเจรจาทางสังคมเพื่อพัฒนาและดำเนินการตามแผน

¹⁰ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:R116

¹¹ https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_protect/---protrav/---travail/documents/publication/wcms_161734.pdf

2.2.3 ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่า มีการจ่ายค่าล่วงเวลาในอัตราพิเศษให้แก่คนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานได้รับการชดเชยอย่างเต็มที่สำหรับชั่วโมงการทำงานที่มากเกินไป

“การทำงานล่วงเวลา” หมายถึง ชั่วโมงการทำงานทั้งหมดที่เกินชั่วโมงปกติ เว้นแต่จะนำมาพิจารณาในการกำหนดค่าตอบแทนตามประเพณี (การลดชั่วโมงการทำงานและคำแนะนำในการทำงาน 1962 (ฉบับที่ 116))

การทำงานล่วงเวลาควรเป็นไปตามความสมัครใจและเป็นกรณีพิเศษ จำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาทั้งหมดไม่ควรเกินระดับที่กำหนดโดยกฎหมายของประเทศ ซึ่งจะใช้กับพนักงานประจำ พนักงานชั่วคราว และพนักงานได้รับค่าจ้างต่อชิ้นงาน

การจ่ายเงินค่าล่วงเวลา

ตามอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 30 อัตราการจ่ายค่าล่วงเวลาจะต้องไม่น้อยกว่า 1.25 เท่าของอัตราปกติ ค่าล่วงเวลาพิเศษจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตามจำนวนชั่วโมงการทำงานล่วงเวลาที่เพิ่มขึ้น¹²

ผู้ประกอบการควรจ่ายค่าล่วงเวลาใด ๆ ในอัตราพิเศษที่ควรมากกว่าหรือเท่ากับ 25% ของอัตรารายชั่วโมงปกติ หรือผู้ประกอบการสามารถชดเชยการทำงานล่วงเวลาด้วยวิธีอื่น (เช่น อนุญาตเวลา) โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเป็นไปตามกฎหมายท้องถิ่น สำหรับอนุญาตเวลา การชดเชยอาจเป็น 1:1 ภายในระยะเวลาอ้างอิงและเงินพิเศษที่เพิ่มขึ้น 25% ของอัตรารายชั่วโมงปกติ ควรจ่ายเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาอ้างอิง

ขั้นตอนการทำงานล่วงเวลาควรปรับให้เข้ากับกฎหมายของประเทศ

¹² ILO (2004) เอกสารข้อมูล หมายเลข WT-2: เงื่อนไขการทำงานและโปรแกรมการจ้างงาน พฤษภาคม

2.2.4 ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่า คนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง จะได้รับค่าจ้างอย่างน้อยขั้นต่ำตามกฎหมาย รวมถึงผลประโยชน์

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับ โรงงาน และพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการให้ค่าจ้างแก่คนงานที่ครอบคลุมความต้องการขั้นพื้นฐานให้มากที่สุด

ค่าจ้างขั้นต่ำ หมายถึง “จำนวนค่าตอบแทนขั้นต่ำที่นายจ้างต้องจ่ายให้กับผู้รับจ้างสำหรับงานที่ดำเนินการในช่วงระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งไม่สามารถลดลงได้ตามข้อตกลงร่วมหรือสัญญาจ้างบุคคล”¹³

คำว่า “ค่าจ้าง” เป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่าเป็นการจ่ายเงินที่นายจ้างให้แก่พนักงาน รวมถึงพนักงานที่มีงานปกติ เป็นงานระยะสั้น ไม่ต่อเนื่อง หรือเป็นงานตามฤดูกาล รวมถึงการฝึกงาน และการเข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งมักมีความหมายเหมือนกันกับคำศัพท์ เช่น “รายได้” หรือ “ค่าตอบแทน”

กฎหมายแรงงาน สหภาพแรงงาน และ/หรือข้อตกลงร่วมอื่นๆ และเอกสารการจ่ายเงินและเงื่อนไขต่างๆ ควรมีให้กับคนงานที่ใช้ภาษาประจำชาติและอธิบายให้คนงานเข้าใจในภาษาที่พวกเขาเข้าใจ

การฝึกอบรมที่ได้รับคำสั่งจากฝ่ายบริหารควรจัดขึ้นในช่วงเวลาทำงานปกติและได้รับการชดเชยอย่างเต็มที่

ค่าจ้างหรือรายได้รวมควรมีองค์ประกอบต่างๆ เช่น:

- ค่าจ้างขั้นพื้นฐาน
- เงินรางวัลประจำปี
- เงินตอบแทนเล็กน้อย
- ผลประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ
- ผลผลิตและการจ่ายค่าตอบแทนผลการปฏิบัติงาน
- เบี้ยเลี้ยงและเงินพิเศษสำหรับชั่วโมงการทำงานพิเศษหรืองานอันตราย

ตามอนุสัญญาของ ILO C95 และมาตรา 24 ถึง 35 ของอนุสัญญา ILO C110 ผู้ประกอบการควร:

- จ่ายผลประโยชน์และเบี้ยเลี้ยงที่กำหนดทั้งหมดให้แก่คนงาน
- ไม่รวมบริการที่จำเป็นสำหรับพนักงานในการทำงานที่เป็นสวัสดิการ (เช่น อุปกรณ์ป้องกัน เครื่องมือ หรือการตรวจสอบสุขภาพพิเศษ) หรือหักค่าใช้จ่ายจากค่าจ้างที่จ่ายให้กับคนงาน
- จัดเตรียมสลิปเงินเดือนที่ให้ข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับวิธีการคำนวณค่าจ้าง และระบุจำนวนเงินและเหตุผลสำหรับการหักเงินใดๆ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนงานเข้าใจองค์ประกอบของค่าจ้าง รวมถึงการคำนวณค่าล่วงเวลาและการหักเงินที่เป็นไปได้
- จ่ายค่าจ้างให้ตรงเวลา (อย่างน้อยทุกเดือน) และไม่หยุดจ่ายค่าจ้างในลักษณะที่ค้างชำระสะสมและมีผลต่อการผูกพันคนงานในการจ้างงาน
- ไม่ดำเนินการหักเงินที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ได้ตกลงกัน
- หากผู้ประกอบการจ่ายเงิน “ในลักษณะ” ในรูปแบบของสินค้า บริการ หรือเสื้อผ้า สิ่งนี้จะต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายของประเทศ ข้อบังคับ หรือข้อตกลงร่วมกัน และต้องไม่สร้างการพึ่งพานายจ้าง
- ไม่จ่ายค่าจ้างด้วยบริการหรือสินค้าอื่นใดแทนเงินสด และผู้ประกอบการไม่ควรจ่ายค่าจ้างในรูปแบบของตัวสัญญาใช้เงิน บัตรกำนัล หรือคูปอง
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีการหักเงินเดือนสำหรับมาตรการทางวินัยหรือค่าธรรมเนียมหน้าการจ้างงาน
- หากมีการจัดหาที่อยู่อาศัยและหักค่าเช่าจากค่าจ้าง การหักไม่ควรสูงกว่าอัตราตลาด
- หากมีการจัดหาอาหารและอนุญาตให้มีการหักเงินได้ตามกฎหมาย ราคาที่ใช้ในการหักค่าอาหารไม่ควรสูงกว่าราคาอาหารที่มีอยู่ในตลาด

ในกรณีของการจ่ายเงินตามอนุสัญญาคุ้มครองค่าจ้างของ ILO 1949 (ฉบับที่ 95) ที่อนุญาต

“สำหรับการจ่ายค่าจ้างบางส่วนในรูปแบบของเบี้ยเลี้ยงในอุตสาหกรรมหรืออาชีพที่การชำระเงินในรูปแบบของเบี้ยเลี้ยงดังกล่าวเป็นธรรมเนียมหรือเป็นที่ต้องการเนื่องจากลักษณะของอุตสาหกรรมหรืออาชีพที่เกี่ยวข้อง” (มาตรา 4.1)

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบว่า:

- (a) “เบี้ยเลี้ยงดังกล่าวเหมาะสมสำหรับการใช้งานส่วนบุคคลและผลประโยชน์ของคนงานและครอบครัว” และ
- (b) “มูลค่าของเบี้ยเลี้ยงดังกล่าวเป็นธรรมและสมเหตุสมผล”

เงินสมทบประกันสังคม: การจ่ายเงินประเภทนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งของรายได้รวมทั้งหมด และด้วยเหตุนี้ควรนับเป็นส่วนหนึ่งของมูลค่าเงินสมทบประกันสังคม

นอกจากนี้ ตามมาตรา 3 ของ C95:

¹³ ILO (2014) การสำรวจทั่วไปเกี่ยวกับอนุสัญญาการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ 1970 (ฉบับที่ 131) และข้อเสนอแนะการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ 1970 (ฉบับที่ 135) คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ออนุสัญญาและข้อเสนอแนะ

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- ผู้ประกอบการควรจ่ายค่าจ้างเป็นเงินเฉพาะในการประกวดราคาตามกฎหมายและห้ามการชำระเงินในรูปแบบของตัวสัญญาใช้เงิน บัตรกำนัล คุปอง หรือรูปแบบอื่นใดที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นตัวแทนของการประกวดราคาตามกฎหมาย
- หน่วยงานที่มีอำนาจอนุญาตหรือกำหนดให้มีการชำระค่าจ้างด้วยเช็คธนาคาร เช็คไปรษณีย์ หรือธนาคัต ในกรณีที่การชำระเงินในลักษณะนี้เป็นธรรมเนียมหรือจำเป็นเนื่องจากสถานการณ์พิเศษ หรือในกรณีที่มีข้อตกลงร่วมกันหรือคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ หรือในกรณีที่ไม่ได้ให้ไว้ ต้องได้รับความยินยอมจากคนงานที่เกี่ยวข้อง.
- บนพื้นฐานของ ILO C100 ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันและค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันสำหรับคนงานทุกคน รวมถึงแรงงานข้ามชาติ แรงงานตามสัญญา และคนงานที่จ่ายค่าจ้างตามชิ้นงาน โดยไม่คำนึงถึงเพศและชาติพันธุ์/สังคม

2.2.5 ผู้ประกอบการต้องตรวจสอบให้แน่ใจว่าแรงงานที่รับค่าจ้างตามชิ้นงานได้รับประกันอย่างน้อยค่าจ้างขั้นต่ำ รวมถึงผลประโยชน์สำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการให้ค่าจ้างแก่คนงานที่ครอบคลุมความต้องการขั้นพื้นฐานให้มากที่สุด

การจ่ายค่าจ้างตามชิ้นงานเกิดขึ้นเมื่อคนงานได้รับเงินจากหน่วยงานที่ดำเนินการแทนที่จะได้รับเงินตามเวลาที่ใช้ในงาน

ระบบอัตราชิ้นงานควรมีความโปร่งใส มีการให้รางวัลแก่พนักงานตามความยากและคุณภาพของงาน และตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนงานที่มีแรงจูงใจสามารถสร้างรายได้มากกว่าค่าแรงขั้นต่ำอย่างมีนัยสำคัญ

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนงานที่ได้รับค่าจ้างตามชิ้นงานจะได้รับค่าจ้างขั้นต่ำที่กำหนด หากทำงานตามจำนวนชั่วโมงการทำงานปกติตามกฎหมายเท่านั้น ผู้ประกอบการควรจัดให้มีใบสลิปเงินเดือนสำหรับการจ่ายค่าจ้างแต่ละครั้ง

สลิปเงินเดือนควรให้ข้อมูลที่เพียงพอเกี่ยวกับวิธีการคำนวณค่าจ้างและควรระบุจำนวนเงิน รวมทั้งเหตุผลสำหรับการหักเงินใด ๆ

บนพื้นฐานของ ILO C100 ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันและค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันสำหรับคนงานทุกคน รวมถึงแรงงานข้ามชาติ แรงงานตามสัญญา และคนงานที่จ่ายค่าจ้างตามชิ้นงาน โดยไม่คำนึงถึงเพศและชาติพันธุ์/สังคม

หากโรงสีดำเนินการในพื้นที่ที่การจ่ายค่าจ้างขั้นต่ำเป็นปัญหา ผู้ประกอบการควรมีโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรที่ดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่าโรงสีและไร่ย่อยปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้

2.2.6 เกณฑ์มาตรฐานของผู้ประกอบการที่มีผลบังคับใช้กับค่าจ้างแรงงานในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าใจช่องว่างระหว่างค่าจ้างที่จ่ายกับค่าจ้างที่เพียงพอต่อมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสมสำหรับคนงานและครอบครัว

ค่าครองชีพคือค่าตอบแทนที่คนงานได้รับสำหรับสัปดาห์การทำงานมาตรฐานในสถานที่เฉพาะที่เพียงพอที่จะจ่ายตามมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสมสำหรับคนงานและครอบครัว องค์ประกอบของมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสม ได้แก่ อาหาร น้ำ ที่อยู่อาศัย การศึกษา การดูแลสุขภาพ การขนส่ง เสื้อผ้า และความต้องการที่จำเป็นอื่นๆ รวมถึงการเตรียมการสำหรับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด¹⁴

คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้อยู่ระหว่างการปรับปรุง

¹⁴ <https://www.globallivingwage.org/about/what-is-a-living-wage/>

เกณฑ์ที่ 2.3 - เพื่อเคารพสิทธิของแรงงานในสภาพการทำงานที่เอื้ออำนวย

2.3.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าแรงงานไม่ได้รับความเดือดร้อนจากการเลือกปฏิบัติสำหรับแรงงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าแรงงานได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันในทุกเรื่อง

ผู้ประกอบการควรมีนโยบายการไม่เลือกปฏิบัติและโอกาสที่เท่าเทียมกันให้เปิดเผยต่อสาธารณะ ใน ILO C111 คำว่า “การเลือกปฏิบัติ” รวมถึง:

- ความแตกต่าง การกีดกัน หรือการกำหนดลักษณะอื่นๆ ที่เกิดขึ้นบนพื้นฐานของเชื้อชาติ สีผิว เพศ ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง การสกัดกั้นสัญชาติหรือต้นกำเนิดทางสังคม ซึ่งมีผลทำให้เกิดการยกเลิกหรือทำลายความเท่าเทียมกันของโอกาสหรือการปฏิบัติในการจ้างงานหรืออาชีพ
- ความแตกต่าง การกีดกัน หรือการกำหนดลักษณะอื่น ๆ ซึ่งมีผลทำให้เกิดการยกเลิกหรือทำลายความเท่าเทียมกันของโอกาสหรือการปฏิบัติในการจ้างงานหรืออาชีพ ซึ่งอาจกำหนดได้หลังจากปรึกษากับนายจ้างและองค์กรแรงงานที่เป็นตัวแทนในกรณีที่มีอยู่ และกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เหมาะสม
- การเลือกปฏิบัติอาจอยู่ในรูปแบบของการเลิกจ้าง การโอนย้าย การย้ายถิ่นฐาน การลดตำแหน่ง การปฏิเสธค่าตอบแทนผลประโยชน์ทางสังคมและ/หรือการฝึกอบรมวิชาชีพเมื่อเทียบกับคนอื่น

ควรมีการดูแลเป็นพิเศษสำหรับการปฏิบัติต่อกลุ่มเปราะบางภายใต้การเลือกปฏิบัติ เช่น แรงงานหญิง แรงงานข้ามชาติ แรงงานที่ทำสัญญา กลุ่มชาติพันธุ์หรือสังคมที่มีตัวแทนน้อยกว่า ตัวแทนสหภาพ สมาชิกสหภาพแรงงาน และแรงงานที่ไม่ได้เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ผู้ประกอบการควร:

- มีการสื่อสารนโยบายการไม่เลือกปฏิบัติกับแรงงาน รวมถึงแรงงานต่างชาติและแรงงานข้ามชาติ และนำไปปฏิบัติดำเนินการ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการจ่ายค่าตอบแทนที่เท่าเทียม กล่าวคือ มีหลักฐานการจ่ายค่าจ้างที่เท่าเทียมกันสำหรับงานที่มีขอบเขตงานเดียวกัน อนุสัญญาค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน 1951 (ฉบับที่ 100) ระบุหลักการของค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันสำหรับคนงานชายและหญิงสำหรับการทำงานที่มีมูลค่าเท่ากัน และตามองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ค่าจ้างที่เท่าเทียมกันสำหรับงานที่เท่าเทียมกันจะจำกัดการใช้หลักการจ่ายเท่าเทียมกัน ในการทำงานโดยบุคคลสองคนในพื้นที่เดียวกันและในองค์กรเดียวกัน¹⁵
- เคารพวันหยุดทางศาสนา
- ปฏิบัติต่อข้อร้องเรียนอย่างเท่าเทียมกันและไม่ใช้การร้องเรียนที่เกิดขึ้นเป็นวิธีการเลือกปฏิบัติ
- ไม่ใช่เงื่อนไขทางการแพทย์ของคนงานในการเลือกปฏิบัติ
- รับประกันว่าการแบ่งแยกคนงานใดๆ ที่เกิดจากบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมที่ได้รับการยอมรับและโอกาสที่เท่าเทียมกันยังคงมีผลในทุกกลุ่ม
- ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งกลุ่มคนงานโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นตัวแทนและรวบรวมความคิดเห็นของกลุ่มคนงานด้วยโอกาส (เช่น คณะกรรมการสตรี)
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าแรงงานข้ามชาติไม่จำเป็นต้องจ่ายอะไรที่คนงานในท้องถิ่นไม่จำเป็นต้องจ่าย เว้นแต่จะได้รับคำสั่งตามกฎหมาย
- แสดงให้เห็นว่ากระบวนการสรรหาบุคลากร (การโฆษณา การคัดเลือก การจ้าง) ค่าตอบแทน การเข้าถึงการฝึกอบรม และการเลื่อนตำแหน่งนั้นไม่เลือกปฏิบัติและขึ้นอยู่กับทักษะ ความสามารถคุณสมบัติ และความเหมาะสมทางการแพทย์ที่จำเป็นสำหรับงานที่มีอยู่

ผู้ประกอบการควรมีกลไกการร้องเรียนที่หาหน้ที่สร้างความมั่นใจว่าการปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้ในโรงสีและไร้อ้อย

ผู้ประกอบการควรรู้: เปอร์เซ็นต์ของแรงงาน (ทางตรงและทางอ้อม) ที่เป็นผู้หญิง ชนกลุ่มน้อยหรือด้อยโอกาส เปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างที่จ่ายให้แก่แรงงานผู้หญิง ชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มด้อยโอกาส และดำเนินการอย่างไรหากเปอร์เซ็นต์ทั้งสองนี้ไม่สอดคล้องกัน

¹⁵ https://www.ilo.org/global/topics/wages/minimum-wages/rates/WCMS_433906/lang--en/index.htm#:~:text=When%20setting%20different%20minimum%20wages,for%20work%20of%20equal%20value

2.3.2 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนงานไม่ได้รับความเดือดร้อนจากการล่วงละเมิด การคุกคามและ/หรือความรุนแรงสำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ซึ่งรวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานมีความปลอดภัยในที่ทำงาน

ผู้ประกอบการควรใช้ ดำเนินการ และสื่อสาร โดยปรึกษากับคนงานและตัวแทนของคนงานเรื่องนโยบายในสถานที่ทำงานเกี่ยวกับการละเมิด ความรุนแรงและการคุกคาม นโยบายนี้ควร:

- (a) ระบุว่าความรุนแรงหรือการคุกคามจะไม่เป็นที่ยอมรับ
- (b) กำหนดโปรแกรมป้องกันความรุนแรงและการคุกคามโดยมีวัตถุประสงค์ที่วัดได้หากเหมาะสม
- (c) ระบุสิทธิและความรับผิดชอบของคนงานและนายจ้าง
- (d) มีข้อมูลเกี่ยวกับการร้องเรียนและขั้นตอนการสอบสวน
- (e) ระบุว่าการสื่อสารภายในและภายนอกทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ความรุนแรงหรือการคุกคาม จะได้รับการพิจารณาอย่างถูกต้องและดำเนินการตามความเหมาะสม
- (f) ระบุสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลและการรักษาความลับ ในขณะที่ปรับสมดุลสิทธิของคนงานที่จะได้รับทราบถึงอันตรายทั้งหมด
- (g) รวมถึงมาตรการในการคุ้มครองผู้ร้องเรียน เหยื่อ พยาน และผู้แจ้งเบาะแสจากการตกเป็นเหยื่อหรือการตอบโต้

คนงานและผู้บริหารควรได้รับการฝึกอบรมให้รับรู้ถึงการล่วงละเมิด ความรุนแรง และการคุกคาม และรายงานคดีโดยไม่กลัวการตอบโต้ สิ่งต่อไปนี้เป็นสิ่งต้องห้าม:

- ความรุนแรง การข่มขู่ และการคุกคาม
- ข้อจำกัดในการหยุดพักการใช้ห้องสุขา
- การสัมผัสทางกายภาพที่ไม่พึงประสงค์

เพื่อป้องกันและควบคุมความรุนแรงและการคุกคามในที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ความเสี่ยงทางจิตสังคม (รวมถึงความรุนแรงและการคุกคาม) ควรรวมเข้ากับระบบการจัดการสุขภาพและความปลอดภัยที่ดี

แนวทางขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยระบบการจัดการความปลอดภัยและอาชีวอนามัย (ILO-OSH 2001) สนับสนุนให้มีการจัดการที่เหมาะสมสำหรับการจัดตั้งระบบดังกล่าว ซึ่งควรมีองค์ประกอบของนโยบายในสถานที่ทำงาน (การวางแผนการดำเนินการและการประเมินผล)

ด้วยการมีส่วนร่วมของคนงานและตัวแทนของคนงาน ผู้ประกอบการควรระบุอันตรายและประเมินความเสี่ยงของความรุนแรงและการคุกคามโดยใช้มาตรการ เพื่อป้องกันและควบคุม รวมทั้งดำเนินการเพื่อการปรับปรุง

ผู้ประกอบการควรให้ข้อมูลและการฝึกอบรมแก่คนงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อันตรายที่กำหนดไว้และความเสี่ยงของการล่วงละเมิด ความรุนแรงและการคุกคาม การป้องกันที่เกี่ยวข้องและมาตรการการคุ้มครองในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้ตามความเหมาะสม รวมถึงสิทธิและความรับผิดชอบของคนงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนโยบาย

ผู้ประกอบการควรสนับสนุนการอำนวยความสะดวกของคณะกรรมการ (ความเท่าเทียม) ทางเพศ เพื่อส่งเสริมนโยบายที่เหมาะสมที่จะได้รับการพัฒนา รวมทั้งส่งเสริมการสนับสนุนและปรับปรุงการส่งเสริมผู้หญิงในทุกระดับและทุกโครงสร้าง โดยมีความเห็นที่จะใช้หลักการของความเท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิง นอกจากนี้ ยังสามารถทำหน้าที่เป็นหน่วยกลไกการร้องเรียนได้อีกด้วย

ผู้ประกอบการควรดำเนินการรณรงค์สร้างความตระหนักรู้

ควรมีกลไกสำหรับพนักงาน เพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับการล่วงละเมิดความรุนแรงหรือการคุกคาม

ผู้ประกอบการควรเก็บรักษาบันทึกเกี่ยวกับกรณีที่มีรายงานเรื่องความรุนแรงหรือการล่วงละเมิด รวมถึงบันทึกอื่นๆ (เช่น การสัมภาษณ์เมื่อลาออกจากงานและบันทึกการขาดงาน)

2.3.3 ผู้ประกอบการตรวจสอบว่าคนงานจะไม่ได้รับความเดือดร้อนจากการใช้แรงงานบังคับสำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ ซึ่งรวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าคนงานได้รับการเคารพสิทธิมนุษยชน

อนุสัญญา ILO C29 ให้ความหมายของแรงงานบังคับ (หรือที่เรียกว่าเป็นทาสสมัยใหม่) เป็น: งานหรือบริการทั้งหมดที่บีบบังคับจากบุคคลใดๆ ภายใต้การคุกคามของการลงโทษใดๆ และที่บุคคลดังกล่าวไม่ได้เสนอตัวเองทำงานดังกล่าวโดยสมัครใจ ไม่มีแรงงานบังคับเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง โดยไม่คำนึงถึงสถานะการจ้างงาน (ถาวร ชั่วคราว หรือตามสัญญาจ้าง) และไม่คำนึงถึงอายุของคนงาน แรงงานบังคับอาจมีรูปแบบที่แตกต่างกัน: แรงงานในเรือนจำ การบีบบังคับ การเป็นทาส แรงงานที่ถูกผูกมัด และการค้ามนุษย์ การคุกคามด้วยการลงโทษอาจมีรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น การข่มขู่ ความรุนแรงการเก็บเอกสารประจำตัว การคุมขังทางกายภาพ (เช่น การจำคุก) การประณามในที่สาธารณะกับหน่วยงานต่างๆ การไม่จ่ายค่าจ้าง หรือการสูญเสียสิทธิหรือสิทธิพิเศษ

ตามอนุสัญญา ILO C29 และ C105 จุดมุ่งหมายของตัวชี้วัดนี้คือเพื่อให้แน่ใจว่า:

- ไม่มีแรงงานบังคับ ผูกมัด หรือไม่สมัครใจ
- ไม่มีการฟังพาดการค้ามนุษย์
- ไม่มีการคุกคามด้วยการลงโทษ (ตัวอย่างเช่น เงินฝากหรือเอกสารประจำตัวเมื่อเริ่มจ้างงาน)
- พนักงานมีอิสระที่จะลางานได้ตลอดเวลาโดยแจ้งให้ทราบล่วงหน้าตามสมควร
- พนักงานมีอิสระที่จะออกจากงานเมื่อสิ้นสุดกะของคนงาน

ผู้ประกอบการควรดำเนินการทบทวนแนวทางปฏิบัติที่มีอยู่ด้วยการสัมภาษณ์คนงาน ผู้ประกอบการควร:

- เข้าใจและปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศ/ภูมิภาคที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนี้
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่า:
 - การจ้างงานเป็นความสมัครใจทั้งหมด
 - พนักงานมีอิสระที่จะลาหยุด
 - คนงานมี “อิสระที่จะย้าย”
 - ไม่มีการเก็บเอกสารประจำตัว
 - ไม่มีการเก็บเงินมัดจำจากคนงานเมื่อรับสมัครงาน
 - ไม่มีการใช้แรงงานในเรือนจำ
 - วัตถุประสงค์ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยใดๆ ที่จัดไว้ คือเพื่อเหตุผลด้านความปลอดภัยตามปกติ ไม่ใช่เพื่อตรวจสอบและควบคุมแรงงาน

ผู้ประกอบการควรอ้างอิงถึงคู่มือของ ILO สำหรับนายจ้างและธุรกิจ ซึ่งกำหนดวิธีการประเมินต่างๆ เพื่อระบุแรงงานบังคับหรือแรงงานภาคบังคับ ดังนี้

- การตรวจสอบเอกสารของบริษัทและพนักงานที่เกี่ยวข้อง
- การตรวจสอบสถานที่ทำงานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่เกี่ยวข้อง (เช่น หอพัก)
- การสัมภาษณ์คนงานและตัวแทนของคนงานทั้งภายในและภายนอกสถานที่
- การสัมภาษณ์กับตัวแทนฝ่ายบริหารแต่ละคน

- ในมาตรา 11 ของอนุสัญญาระหว่างประเทศของสหประชาชาติ ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของแรงงานข้ามชาติและสมาชิกในครอบครัวของแรงงานข้ามชาติ ซึ่งนำมาใช้ในปี 2533 มีการห้ามอย่างชัดเจน โดยเฉพาะทาสและแรงงานบังคับ:

1. แรงงานข้ามชาติหรือสมาชิกในครอบครัวของแรงงานข้ามชาติจะต้องไม่เป็นทาสหรือตกเป็นทาส
2. แรงงานข้ามชาติหรือสมาชิกในครอบครัวจะต้องไม่ถูกบังคับเป็นแรงงานบังคับหรือแรงงานภาคบังคับ
3. วรรค 2 ของข้อนี้จะไม่ถือเป็นการกีดกันการทำงานของแรงงานหนักตามคำพิพากษาของศาลที่มีเขตอำนาจในรัฐที่การจำคุก โดยใช้แรงงานอย่างหนัก อาจเป็นการลงโทษทางอาญา
4. สำหรับวัตถุประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “แรงงานบังคับหรือแรงงานภาคบังคับ” จะไม่รวมถึง:
 - (a) งานหรือบริการใดๆ ที่ไม่ได้อ้างถึงในวรรค 3 ของข้อนี้ โดยตามปกติจำเป็นสำหรับบุคคลที่อยู่ภายใต้การกักขัง อันเป็นผลมาจากคำสั่งที่ขบถด้วยกฎหมายของศาล หรือของบุคคลในระหว่างการปล่อยตัวอย่างมีเงื่อนไขจากการกักขังดังกล่าว
 - (b) บริการใดๆ ที่บังคับใช้ในกรณีฉุกเฉินหรือภัยพิบัติที่คุกคามชีวิตหรือความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชน
 - (c) งานหรือบริการใดๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของภาระผูกพันทางแพ่งตามปกติเท่าที่มีการบังคับใช้กับพลเมืองของรัฐที่เกี่ยวข้อง

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

สิ่งต่อไปนี้เป็นสิ่งต้องห้าม:

- ค่าธรรมเนียมการจัดหางานที่จ่ายโดยคนงาน
- การเก็บเอกสารประจำตัวฉบับจริงของคนงาน
- การหักค่าจ้างสำหรับอุปกรณ์ป้องกัน อาหาร เครื่องดื่ม หรือรายการที่จำเป็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับงาน
- การใช้แรงงานในเรือนจำ
- ข้อจำกัดเกี่ยวกับคนงานที่เข้าหรือออกจากสถานที่ปฏิบัติงาน (นอกเหนือจากข้อจำกัดที่ถูกต้องตามกฎหมาย)
- บทลงโทษทางการเงินหรือการจ่ายค่าจ้างล่าช้าให้กับคนงาน (รวมถึงงานที่ไม่เสร็จสมบูรณ์ตามฤดูกาล)
- การเปลี่ยนสัญญา (การเปลี่ยนแปลง/เสื่อมลงของเงื่อนไขสัญญา)
- การทำงานล่วงเวลาโดยไม่สมัครใจและล่วงเวลาที่เกินขีดจำกัดทางกฎหมาย
- การขาดเสรีภาพในการลาออกของคนงาน
- บทลงโทษสำหรับการยุติการจ้างงาน
- การหักภาษี ณ ที่จ่ายหรือการหักค่าจ้างที่ผิดกฎหมาย
- แรงงานขัดหนี้

2.3.4 ผู้ประกอบการรับรองว่าไม่มีแรงงานเด็กสำหรับแรงงานทุกคนในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรองไม่ว่าแรงงานเด็กนั้นจะได้รับการว่าจ้างโดยผู้ประกอบการหรือไม่ก็ตาม

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีการจ้างงานเด็กในสถานที่

ไม่มีเด็กที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดทำงานในไร้อ้อย

ตารางด้านล่างแสดงข้อกำหนดอายุขั้นต่ำทั่วไปสำหรับงานประเภทต่างๆ ที่อยู่ใน ILO C138 (อายุขั้นต่ำ) และ ILO C182 (รูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของการใช้แรงงานเด็ก):

ข้อกำหนดอายุขั้นต่ำทั่วไป	งานที่ไม่เป็นอันตราย	งานเบาในครอบครัวและการถือครองขนาดเล็ก	งานที่เป็นอันตราย
ประเทศส่วนใหญ่	15 ¹⁶	13	18
ประเทศกำลังพัฒนาที่ได้ให้สัตยาบัน ILO C138, วรรค 4 ข้อ 2	14	12	18

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการจำกัดอายุสำหรับงานแต่ละประเภทตามที่สรุปไว้ในตารางข้างต้น: ดู www.ilo.org สำหรับประเทศที่ให้สัตยาบัน ILO C138 พร้อมเบี่ยงเบนพิเศษที่อาจเกิดขึ้น

ซึ่งมีผลบังคับใช้กับเด็กทุกคน รวมถึงแรงงานตามสัญญา แรงงานข้ามชาติ และไร้อ้อยของครอบครัว

ในทุกกรณีผู้ประกอบการควร:

- กำหนดการอ้างอิงที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายภายในประเทศ/ภูมิภาค หรือในกรณีที่ไม่มียุทธศาสตร์ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่เพียงพอ
- ได้ระบุความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินความเสี่ยงที่ระบุผลกระทบ (ที่อาจเกิดขึ้นและเกิดขึ้นจริง) ต่อสิทธิมนุษยชนของแรงงาน สิ่งแวดล้อม และชุมชน (ตัวชี้วัด 1.2.2)
- ผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เข้มงวดกว่าหรืออนุสัญญาที่ให้สัตยาบันโดยประเทศ
- กำหนด เปิดเผย และบังคับใช้ข้อจำกัด อายุต่อประเภทงาน

ผู้ประกอบการควร:

- ใช้ระบบตรวจสอบและบันทึกอายุของแรงงานเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการสรรหา
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลที่รับผิดชอบในการจ้างงานตระหนักถึงวิธีการตรวจจับเอกสารที่ฉ้อโกง หลักฐานเอกสารสำหรับการปฏิบัติตามอาจรวมถึงหนึ่งอย่างหรือมากกว่าจากสิ่งต่อไปนี้:
 - สำเนาสูติบัตร บันทึกทางศาสนาหรือบันทึกทางอื่น ๆ หนังสือเดินทางหรือบัตรประจำตัวอื่นๆ โปรดทราบว่าผู้ผลิตไม่ควรเก็บเอกสารประจำตัวคนงาน
 - เก็บบันทึกชั่วโมงการทำงาน
 - ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสัญญาได้รับการลงนามโดยพ่อแม่หรือผู้ปกครองสำหรับคนงานอายุต่ำกว่าเกณฑ์
 - ดำเนินการประเมินสุขภาพและความปลอดภัยเพื่อระบุตำแหน่งงานที่ไม่เป็นอันตรายสำหรับคนงานหนุ่มสาว

กฎหมายหรือข้อบังคับภายในประเทศอาจอนุญาตให้มีการจ้างงานหรือการทำงานของคนที่มีอายุตั้งแต่ 13 ถึง 15 ปีสำหรับงานเบา กล่าวคือ:

- ไม่มีแนวโน้มที่จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือการพัฒนาของแรงงานดังกล่าว และ
- ไม่กระทบต่อการเข้าเรียนที่โรงเรียน การเข้าร่วมโครงการปฐมวัยเทศบาลอาชีพ หรือการฝึกอบรมที่ได้รับอนุมัติจากหน่วยงานที่มีอำนาจ หรือความสามารถที่จะได้รับประโยชน์จากการเรียนการสอนที่ได้รับ

¹⁶ ไม่น้อยกว่าอายุขั้นต่ำของการสำเร็จการศึกษาภาคบังคับ หากกฎหมายภายในประเทศกำหนดอายุที่สูงกว่า ก็จะใช้อายุที่สูงกว่านั้น

ในแง่ของการแก้ไขยวยา:

- การแก้ไขยวยาแรงงานเด็ก หมายถึง มาตรการแก้ไขที่ใช้เมื่อพบว่ามีการใช้แรงงานเด็ก เพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัยและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กที่เกี่ยวข้องและเพื่อป้องกันไม่ให้สถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันเกิดขึ้นซ้ำ การแก้ไขยวยาอาจรวมถึงการนำเด็กออกจากสถานที่ทำงาน การพาเด็กไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัย การส่งตัวกลับประเทศ การตรวจทางการแพทย์เพื่อประเมินสุขภาพร่างกายและจิตใจของเด็ก การสนับสนุนทางการเงินเพื่อให้เด็กกลับไปโรงเรียน เป็นต้น
- ผู้ประกอบการควรมีขั้นตอนการแก้ไขยวยาที่มีประสิทธิภาพในกรณีของการใช้แรงงานเด็กที่พบว่าการจ้างงาน
- การใช้แรงงานเด็กแต่ละครั้งควรได้รับการปฏิบัติเป็นกรณีไป และแผนการแก้ไขยวยาควรปรับให้เข้ากับความต้องการและแรงบันดาลใจเฉพาะของเด็กเพื่อให้แน่ใจว่าผลประโยชน์สูงสุดของเด็กนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดตลอดเวลา
- องค์กรและหน่วยงานท้องถิ่นให้ความสำคัญกับเด็กควรได้รับการปรึกษาเพื่อให้แน่ใจว่าแผนนั้นเหมาะสมกับเด็กที่ถูกกล่าวหาหรือยืนยันว่ามีส่วนร่วมในแรงงานเด็ก
- ผู้ประกอบการควรกำหนดบุคคลหรือแผนกที่รับผิดชอบเพื่อให้แน่ใจว่าแผนส่วนบุคคลนี้ได้รับการพัฒนาและดำเนินการ
- ด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานและองค์กรคุ้มครองเด็กในท้องถิ่นหรือผู้เชี่ยวชาญด้านสิทธิเด็ก ผู้ประกอบการควรทำงานเพื่อทำความเข้าใจความต้องการของเด็กแต่ละคนและพัฒนาแผนการแก้ไขยวยาที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงทางเลือกของการศึกษา การให้การสนับสนุนทางการเงิน รวมถึงการอ้างอิงไปยังแผนสวัสดิการสังคมที่มีอยู่และการตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง
- ผู้ประกอบการควรติดตามความคืบหน้าของแผนการแก้ไขยวยาใดๆ เป็นรายไตรมาสในช่วงปีแรกของการดำเนินการและทุก 6 เดือนจนกว่าเด็กจะบรรลุนิติภาวะ
- ผู้ประกอบการควรรวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุของการใช้แรงงานเด็ก (ถ้าเป็นไปได้ร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ) เพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงนี้ในอนาคต

2.3.5 ในกรณีที่ผู้ประกอบการหรือผู้รับจ้างช่วงให้ที่พักแก่คนงาน ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าเป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับคนงานและครอบครัวในกรณีที่มีการจัดหาที่พัก

ที่อยู่อาศัยที่จัดเตรียมไว้ให้และควบคุมโดยผู้ประกอบการนั้นอย่างน้อยที่สุดจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานการกำกับดูแลในท้องถิ่นหรือข้อกำหนดในภาคผนวก 4 ของมาตรฐานการผลิต Bonsucro v5.2 ซึ่งแล้วแต่ว่าสิ่งใดจะเข้มงวดกว่า ผู้ประกอบการต้องเก็บและปรับปรุงทะเบียนคนงานและสมาชิกในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในที่อยู่อาศัยที่จัดให้ ทะเบียนนี้จะต้องรวบรวมข้อมูลต่อไปนี้:

- ชื่อพนักงานและสมาชิกในครอบครัว
- อายุของพนักงานและสมาชิกในครอบครัว
- วันที่เริ่มต้นและสิ้นสุดที่พนักงาน (และครอบครัวของคนงานที่เกี่ยวข้อง) อาศัยอยู่ในที่พักหรือเพียงแต่วันเริ่มต้นหากพนักงานยังคงอาศัยอยู่ในที่พักที่จัดให้

2.3.6 ผู้ประกอบการลดชั่วโมงการทำงานที่หายไปเนื่องจากการขาดงานของคนงานที่ทำสัญญาโดยตรงกับผู้ประกอบการ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดและปรับปรุงความพึงพอใจของคนงานต่อสภาพการทำงาน

การขาดงานคือการไม่ไปรายงานตัวหรือคงอยู่ที่ทำงานตามกำหนดเวลา โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล โดยปกติจะไม่มีการวางแผน (ตัวอย่างเช่น เมื่อมีคนป่วย) แต่ยังสามารถวางแผนได้ (ตัวอย่างเช่น ในระหว่างการนัดหยุดงานหรือการขาดโดยเจตนา)

การขาดงานมีผลต่อคุณภาพของการให้บริการเนื่องจากมีคนงานเหลือเข้าปฏิบัติหน้าที่น้อยลง ซึ่งอาจส่งผลให้ภาระงานมากเกินไปหรือการให้บริการหยุดชะงัก

การขาดงานในที่ทำงานโดยทั่วไปมักวัดโดยใช้อัตราการขาดงาน นั่นคือ จำนวนวันที่ขาดงานหารด้วยจำนวนวันทำงานที่มีอยู่ในช่วงเวลาที่กำหนด อัตราการขาดงานนี้เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของฝ่ายทรัพยากรบุคคล ตัวอย่างเช่น การขาดงานมากเกินไปอาจบ่งบอกถึงปัญหาภายในของพนักงานหรือวัฒนธรรมองค์กร

ผู้ประกอบการควรติดตามชั่วโมงการทำงานที่สูญเสียไปจากการขาดงานหรือเรียกว่า “ไม่ปรากฏตัว” ซึ่งรวมถึงกรณีการขาดงานที่ไม่สมเหตุสมผลที่ไม่ได้วางแผนไว้ทั้งหมด (ตามนโยบายของบริษัท) ซึ่งอาจรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง:

- การขมนามประท้วง
- การขาดงานเนื่องจากการเจ็บป่วยโดยไม่มีเหตุอันควร

ซึ่งไม่รวมถึงการขาดงานตามแผน เช่น วันหยุด วันหยุดตามกฎหมาย เช่นลาคลอด หรือการฝึกอบรม

แม้ว่าผู้ประกอบการจัดให้มีการทดแทนพนักงานที่ขาดหายไป แต่ผู้ประกอบการโรงสีก็ยังคงนับการขาดงานนี้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของผู้ประกอบการ การไม่ปรากฏตัวเนื่องจากสภาพอุตุนิยมวิทยา (เช่น ฝน) อาจรวมอยู่ในตัวชี้วัดนี้ได้

ผู้ประกอบการควรบันทึกจำนวนชั่วโมงการทำงานในช่วงระยะเวลาอ้างอิง

ตามหลักการแล้วตัวหารควรเป็นจำนวนชั่วโมงที่คนงานทำงานจริงในกลุ่มอ้างอิง

หากไม่สามารถทำได้อาจคำนวณโดยการคูณจำนวนคนงานด้วยจำนวนชั่วโมงการทำงานปกติโดยคำนึงถึงสิทธิในระยะเวลาการขาดงานที่ได้รับค่าจ้าง เช่น วันหยุดพักผ่อน วันลาป่วย และวันหยุดนักขัตฤกษ์

ตัวชี้วัดนี้ไม่ได้รับผลกระทบจากการหยุดทำงานใดๆ ในโรงสี นั่นหมายถึงชั่วโมงการทำงานของบุคลากรเท่านั้น

เกณฑ์ที่ 2.4 - เพื่อป้องกันการเคารพสิทธิแรงงานผ่านกลไกการสนทนาทางสังคมที่ใช้งานได้

2.4.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าสิทธิของพนักงานทุกคนในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรองมีเสรีภาพในการสมาคมและมีการเคารพสิทธิในการเจรจาต่อรองร่วมโดยปราศจากการแทรกแซง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิมนุษยชนของพนักงาน

สหภาพแรงงานและผู้ชุมนุมในรูปแบบอื่นของการมีส่วนร่วมของพนักงานแสดงความสนใจของพนักงานตาม ซึ่งตรวจสอบผ่านการสัมภาษณ์โดยตรงกับพนักงาน

ผู้ประกอบการควรมีแนวทางที่เปิดกว้างต่อเสรีภาพในการสมาคม รวมถึงนโยบายในการสนับสนุนการดำเนินการของสหภาพการค้าหรือคณะกรรมการแรงงานที่มีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการควรที่จะ:

- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานมีอิสระในการจัดตั้งสหภาพแรงงาน
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานมีอิสระที่จะเข้าร่วมหรือไม่เข้าร่วมตามที่พนักงานต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้ประกอบการได้เลือกสหภาพแรงงานบางแห่ง
- ช่วยให้พนักงานที่เลือกที่จะไม่เข้าร่วมสหภาพแรงงานสามารถให้ความคิดเห็นแก่ผู้บริหารได้หลายวิธี เช่น คณะกรรมการพนักงาน กล้องข้อเสนอแนะ แบบสำรวจพนักงาน การสนทนาแบบกลุ่ม หรือสายด่วนที่เป็นความลับ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าหากพนักงานตัดสินใจเข้าร่วมสหภาพแรงงานจะต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อพนักงาน
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าหากพนักงานตัดสินใจที่จะไม่เข้าร่วมสหภาพแรงงานจะไม่มีการเลือกปฏิบัติต่อพนักงาน
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานมีอิสระที่จะออกจากสหภาพแรงงาน
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานได้รับแจ้งเกี่ยวกับวิธีการเข้าร่วมสหภาพแรงงานเมื่อเริ่มต้นการจ้างงาน
- ไม่จำกัดขอบเขตของกิจกรรมของสหภาพแรงงาน
- เคารพสิทธิในการเจรจาต่อรองร่วม
- พิจารณาประเด็นทั่วไปเกี่ยวกับวาระการเจรจาต่อรองซึ่ง ได้แก่ ค่าจ้าง เวลาทำงาน การฝึกอบรม อาชีวอนามัยและความปลอดภัย และการปฏิบัติที่เท่าเทียมกัน
วัตถุประสงค์ของการเจรจาเหล่านี้คือการบรรลุข้อตกลงร่วมในการกำหนดข้อกำหนดและเงื่อนไขของการจ้างงาน
- ใช้กลไกที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้บริหารทราบถึงความคิดเห็นของพนักงานในสถานที่ที่มีการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการสมาคมและการเจรจาต่อรองร่วมถูกภายใต้กฎหมาย ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการสามารถสนับสนุนการดำรงอยู่ของสหภาพพนักงาน กล้องข้อเสนอแนะ การสำรวจพนักงาน การสนทนาแบบกลุ่ม หรือสายด่วนที่เป็นความลับ
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าผู้แทนพนักงานได้รับการคัดเลือกโดยสมัครใจและเป็นธรรม รายงานการประชุมจัดทำในภาษาที่เหมาะสม และมีหลักฐานว่ามีการดำเนินการด้านการจัดการตามการยกประเด็นปัญหา
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสหภาพแรงงานหรือเจ้าหน้าที่ของคณะกรรมการแรงงานได้รับการเลือกตั้งอย่างอิสระและเป็นประชาธิปไตยโดยไม่มีอิทธิพลที่ไม่เหมาะสม (รวมถึงการเงิน) ของนายจ้างหรือองค์กรของนายจ้าง
เจ้าหน้าที่ดังกล่าวเป็นตัวแทนของพนักงานทั้งหมด และได้รับอนุญาตให้มีเวลาปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีภาระทางด้านการเงินหรือถูกเลือกปฏิบัติ
- ส่งเสริมให้แรงงานต่างชาติ แรงงานข้ามชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงงานข้ามชาติที่เป็นผู้หญิงเข้าร่วมสหภาพแรงงาน หากกฎหมายสหภาพแรงงานแห่งชาติไม่อนุญาตให้ทำเช่นนี้
ให้ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการเสนอวิธีการคู่ขนานให้กับแรงงานที่ได้รับผลกระทบ
- ในกรณีที่สิทธิเสรีภาพในการสมาคมและการเจรจาต่อรองร่วมถูกจำกัดภายใต้กฎหมาย ให้นายจ้างอำนวยความสะดวกและไม่ขัดขวางการพัฒนาวิธีการคู่ขนานเพื่อการสมาคมและการต่อรองเป็นอิสระและเป็นอิสระ
ซึ่งอาจรวมถึงการอำนวยความสะดวกในการเลือกอิสระโดยพนักงานเพื่อเลือกตัวแทนในสถานที่ทำงานของตนเอง
- วิธีการคู่ขนานอาจเป็นโครงสร้างองค์กรที่กำหนดโดยพนักงานที่มีตัวแทนที่เหมาะสมของพนักงานที่มีส่วนร่วมในการสนทนาทางสังคมกับผู้ประกอบการในประเด็นที่กำหนดและเกี่ยวข้อง โครงสร้างเหล่านี้เป็นเช่นสหภาพพนักงาน (หน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นได้รับการเลือกหรือแต่งตั้งโดยพนักงานทุกคน) และ/หรือผู้แทนแรงงาน มีการสื่อสารข้อตกลงและผลลัพธ์ของการสนทนาทางสังคม อีกรูปแบบหนึ่งของวิธีการคู่ขนานอาจเป็นการเป็นตัวแทนของพนักงานระดับคณะกรรมการ ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการได้ยินเสียงของพนักงานที่มีแนวโน้มที่จะเสริมสร้างอำนาจต่อรองและอาจเพิ่มทัศนคติการทำงานร่วมกันโดยอนุญาตให้พนักงานมีส่วนร่วมในการเลือกเชิงกลยุทธ์ของโรงสีและไร่อ้อย

2.4.2 ผู้ประกอบการส่งเสริมการให้คำปรึกษาและการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างนายจ้างและองค์กรแรงงานผ่านการสนทนาทางสังคมสำหรับคนงานทุกคนในสถานที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาแนวทางการแก้ไขปัญหาบนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างคนงานและผู้บริหาร

คำจำกัดความของ “การเจรจาทางสังคม”: องค์กรแรงงานระหว่างประเทศให้ความหมายของการเจรจาทางสังคมเป็นการเจรจาต่อรองประเภทต่างๆ การให้คำปรึกษาหรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างหรือท่ามกลางตัวแทนของรัฐบาล นายจ้าง และคนงานในประเด็นที่นำเสนอร่วมกันที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเศรษฐกิจและสังคม¹⁷ การเจรจาทางสังคมคือความสัมพันธ์สองฝ่ายระหว่างคนงานและผู้บริหาร (หรือสหภาพแรงงานและองค์กรนายจ้าง) กระบวนการเจรจาทางสังคมสามารถเป็นแบบไม่เป็นทางการและ/หรือสถาบัน รวมทั้งระหว่างวิชาชีพ ภาคส่วน หรือทั้งสองอย่างรวมกัน

การเจรจาทางสังคมควรทำโดยการสร้าง การอำนวยความสะดวก หรือการปรับปรุงการเข้าถึงอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการเพื่อมีส่วนร่วมของนายจ้างและคนงาน และ/หรือตัวแทนของคนงานในคณะกรรมการสุขภาพและความปลอดภัย คณะกรรมการค่าจ้าง คณะกรรมการร้องเรียน คณะกรรมการความเท่าเทียมทางเพศ หรือการเจรจาทางสังคมประเภทอื่นๆ

เป้าหมายหลักของการเจรจาทางสังคมคือการสร้างฉันทามติและการมีส่วนร่วมแบบประชาธิปไตย โดยมีส่วนร่วมกับคนงานในการค้นหาแนวทางแก้ไขที่ถูกต้องบนพื้นฐานของผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างคนงานและผู้บริหาร แก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมการกำกับดูแลที่ดี พัฒนาสันติภาพและความมั่นคงทางสังคมและอุตสาหกรรม และส่งเสริมความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ

หลักการของการเจรจาทางสังคมเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศนับตั้งแต่ก่อตั้งองค์กร และได้กำหนดให้เป็นวัตถุประสงค์เชิงกลยุทธ์ในปฏิญญาองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยความยุติธรรมทางสังคมเพื่อโลกาภิวัตน์ที่ยุติธรรม พ.ศ. 2551 ภายใต้เสาหลัก “การเจรจาทางสังคม”¹⁸

ผู้ประกอบการควรใช้การเจรจาทางสังคมอย่างน้อยกับตัวชี้วัดทั้งหมดของหลักการที่ 1 และหลักการที่ 2 ตัวอย่างสำหรับการใช้งานที่เป็นรูปธรรม ได้แก่:

1.4.1 (มีกลไกการตรวจสอบอยู่แล้ว): โดยการกำหนดหน้าที่ในการให้ข้อเสนอแนะกับคนงาน

นอกจากนี้ การเจรจาทางสังคมควรรวมอยู่ในตัวชี้วัดภายใต้ระบบนิเวศและการดูแลน้ำ การฝึกอบรมให้กับคนงานเกี่ยวกับวัสดุอันตราย แผนการจัดการสิ่งแวดล้อมและสังคม กลไกการร้องเรียนการฝึกอบรมวิชาชีพสำหรับคนงาน และการปรับปรุงสวัสดิการแรงงานอย่างต่อเนื่อง

ผู้ประกอบการควรเสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรนายจ้างและองค์กรแรงงานและพัฒนาขีดความสามารถของพวกเขาในการมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในการเจรจาทางสังคม ซึ่งสามารถทำได้โดย:

- สร้างความตระหนักรู้และการฝึกอบรมให้แก่คนงานเพื่อปรับปรุงความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิทางกฎหมายและวิธีการใช้สิทธิ
- เสริมสร้างความเข้มแข็งขององค์กรแรงงานโดยการพัฒนาความเชี่ยวชาญของผู้นำเสนอสภาพแรงงานในประเด็นนโยบายระดับชาติผ่านการสนับสนุนและให้คำแนะนำในด้านต่างๆ (การเจรจาต่อรองร่วม เสรีภาพในการสมาคม การย้ายถิ่นฐาน และความเท่าเทียมกันทางเพศ)
- ฝึกอบรมด้านการจัดการเกี่ยวกับแนวทางการกำกับดูแลที่ดีและวิธีการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์กับผู้มีส่วนได้เสีย

ผู้ประกอบการควรสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเจรจาทางสังคม เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงความรู้ การแบ่งปันความรู้ และการเผยแพร่ การปรับตัวให้เข้ากับบริบทและวัฒนธรรมท้องถิ่น และการส่งเสริมให้มีความเกี่ยวข้องและการมีส่วนร่วมของคนงานและผู้ที่ได้รับเลือก

¹⁷ องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) (1981) อนุสัญญาการเจรจาต่อรองรวม, C154. ดูได้ที่: https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_dialogue/---dialogue/documents/publication/wcms_172186.pdf

¹⁸ ตามที่ระบุไว้ในคำนำของปฏิญญาองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยความยุติธรรมทางสังคมสำหรับโลกาภิวัตน์ที่ยุติธรรม “องค์กรแรงงานระหว่างประเทศเป็นเอกฉันท์ยอมรับปฏิญญาองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ ว่าด้วยความยุติธรรมทางสังคมเพื่อโลกาภิวัตน์ที่ยุติธรรมเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2551 นี้เป็นคำแถลงที่สำคัญประการที่สามของหลักการและนโยบายที่นำมาใช้ โดยการประชุมแรงงานระหว่างประเทศนับตั้งแต่รัฐธรรมนูญขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศในปี 2462 สร้างขึ้นจากปฏิญญาฟิลาเดลเฟียปี 2487 และปฏิญญาว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในที่ทำงานปี 2541 ปฏิญญา 2551 แสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ร่วมสมัยของภารกิจขององค์กรแรงงานระหว่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์” โดยดูได้ที่ https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---cabinet/documents/genericdocument/wcms_371208.pdf

เกณฑ์ที่ 2.5 - การใช้ที่ดินและทรัพยากรน้ำไม่เป็นการลดสิทธิตามกฎหมาย สิทธิตามจารีตประเพณี หรือสิทธิของผู้ใช้ของชนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น

2.5.1 ผู้ประกอบการระบุว่าสิทธิตามกฎหมายและ/หรือสิทธิตามจารีตประเพณีที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ใช้ที่ดินและน้ำ รวมทั้งการถ่ายโอนสิทธิเหล่านั้นไปยังผู้ประกอบการจะดำเนินการบนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมและการปรึกษาหารือ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิในที่ดินและน้ำของชุมชนท้องถิ่น

ผู้ประกอบการควรจำแนกแยกแยะชุมชนท้องถิ่นและการใช้ที่ดินและน้ำเพื่อแบ่งผู้ที่ใช้ที่ดินตามจารีตประเพณีและตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องและสิทธิของชุมชน ซึ่งสามารถทำได้โดยการปรึกษาหารือกับผู้มีส่วนได้เสีย ข้อมูลในอดีตหรือความเป็นเจ้าของตามกฎหมายหรือข้อมูลการเช่า (การใช้ที่ดิน) สิ่งนี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการป้องกันการเกิดความขัดแย้งในการใช้ที่ดินหรือน้ำ ผู้ประกอบการควรแสดงให้เห็นถึงสิทธิในที่ดินและน้ำตามกฎหมายหรือตามจารีตประเพณี ผู้ประกอบการควร:

- แสดงให้เห็นถึงสิทธิในที่ดินโดยการรักษาโฉนดที่ดิน (หรือเทียบเท่ากับที่ได้รับการยอมรับตามกฎหมายภายในประเทศ)
- แสดงให้เห็นถึงสิทธิในน้ำโดยการรักษาใบอนุญาตที่เป็นนามธรรมของน้ำอย่างเป็นทางการ ซึ่งรวมถึงการไหลที่ได้รับอนุญาตสูงสุดสำหรับแหล่งน้ำที่ใช้แต่ละแห่ง
- มีระบบในการติดตามการปฏิบัติตามของผู้จัดหาในเรื่องเอกสารสิทธิการถือครองที่ดินและสิทธิในการใช้น้ำที่ได้ประกาศไป และเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามกฎระเบียบ
- มีขั้นตอนที่ชัดเจนสำหรับการเรียกร้องสิทธิในที่ดินและน้ำและแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอน จำนวนครั้งของการตอบสนอง และช่องทางการสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสีย
- เมื่อมีการละเมิดสิทธิในที่ดินเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการต้องแสดงให้เห็นว่ามีการตัดสินใจโดยใช้ความยินยอมล่วงหน้าอิสระ (FPIC — ดูตัวบ่งชี้ 1.2.1) และมีการเจรจาต่อรอง

หลักฐานการเป็นเจ้าของและ/หรือสิทธิการใช้ที่ดินและน้ำ ได้แก่ โฉนดที่ดิน หลักฐานทางกฎหมายของการเป็นเจ้าของหรือการเช่าที่ดินซึ่งควรเป็นโฉนดที่ดินอย่างเป็นทางการในประเทศนั้นหรือเทียบเท่า (เช่น การรับรองเอกสารโดยนายความ หน่วยงานราชการ ใบแจ้งหนี้ภาษี หรืออื่น ๆ) สัญญาเช่า หลักฐานควรเป็นหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษร แต่ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสิทธิตามจารีตประเพณีจะได้รับการยอมรับว่าสิทธิสามารถพิสูจน์ได้ในรูปแบบอื่นโดยหน่วยงานตามกฎหมายในท้องถิ่นหรือหน่วยงานตามจารีตประเพณี หลักฐานเกี่ยวกับสิทธิในการใช้น้ำ ได้แก่ การครอบครองและการปฏิบัติตามใบอนุญาตน้ำที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการปฏิบัติฝ่าฝืนใดๆ ตามปริมาณน้ำที่สกัด

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 169 กล่าวถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชนพื้นเมืองและชนเผ่า: สิทธิในการเป็นเจ้าของและการครอบครองดินแดนที่ครอบครองตามจารีตประเพณีหรือมีการเข้าถึง (มาตรา 14); การโอนที่ดิน (มาตรา 17); การบุกรุกโดยไม่ได้รับอนุญาต (มาตรา 18); โครงการเกษตรกรรม (มาตรา 19)

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 117 (มาตรา 4) กำหนดให้มีการบังคับใช้กรรมสิทธิ์และการใช้ทรัพยากรที่ดินโดยคำนึงถึงสิทธิตามจารีตประเพณี ในบางประเทศ สิทธิในการใช้ที่ดิน การจัดการ และความเป็นเจ้าของอยู่ภายใต้กฎหมายจารีตประเพณี (ชุดกฎระเบียบที่โดยปกติไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร จะได้รับการยอมรับหรือไม่ยอมรับภายใต้กฎหมายภายในประเทศ) ระบบการครอบครองที่ดินตามจารีตประเพณีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในแต่ละชุมชน (เช่น การเป็นเจ้าของรวม การกระจายที่ดินแบบดั้งเดิมโดยหัวหน้าเผ่า)

ความยินยอมที่แจ้งให้ทราบล่วงหน้าอิสระ (FPIC) เป็น “สิทธิมนุษยชนโดยรวมของชนพื้นเมืองและชุมชนท้องถิ่น (IP/LC) ที่จะให้หรือระงับความยินยอมของพวกเขาก่อนที่จะเริ่มกิจกรรมใด ๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อสิทธิ ที่ดิน ทรัพยากร ดินแดน การดำรงชีวิต และความมั่นคงด้านอาหาร”¹⁹ โดยเฉพาะมากขึ้นและเพื่อชี้แจงแต่ละส่วนของคำศัพท์:

- อิสระ: IP/LC ที่ได้รับผลกระทบให้ความยินยอมโดยสมัครใจ ไม่มีการบีบบังคับ การข่มขู่ หรือการคุกคาม
- ก่อน: ได้รับความยินยอมก่อนที่กิจกรรมที่กำหนดจะได้รับอนุญาตหรือเริ่มต้น
- แจ้งให้ทราบ: ให้ความยินยอมหลังจากที่ IP/LC ได้รับข้อมูลที่เกี่ยวข้องทันเวลาและเหมาะสมทางวัฒนธรรมที่จำเป็นในการตัดสินใจอย่างเต็มที่
- ความยินยอม: IP/LC ตัดสินใจร่วมกันเพื่อให้หรือระงับการอนุมัติกิจกรรมที่กำหนด

โดยรวม FPIC คือ:

- กระบวนการ: ชุดของการแลกเปลี่ยนข้อมูล การให้คำปรึกษา การพิจารณาภายใน และขั้นตอนการเจรจาต่อรอง
- ผลลัพธ์: บันทึกที่ระบุว่าสิ่งที่ตกลงหรือไม่ตกลง

จำเป็นต้องมี FPIC ก่อนที่จะมีกิจกรรมใดๆ ที่อาจส่งผลกระทบต่อสิทธิ IP/LC ในที่ดิน ทรัพยากร ดินแดน การดำรงชีวิต หรือความมั่นคงด้านอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามกระบวนการ FPIC ในกรณีต่อไปนี้:

- ก่อนที่จะมีการพัฒนาหรือการดำเนินการใด ๆ บนที่ดินที่ยังไม่ได้พัฒนาหรือไม่ได้มีการเพาะปลูก จำเป็นต้องใช้ FPIC ก่อนที่จะเริ่มหรือขยายกิจกรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อสิทธิ IP/LC ในที่ดิน ทรัพยากร ดินแดน การดำรงชีวิต

¹⁹ https://accountability-framework.org/wp-content/uploads/2020/03/OG_FPIC-Mar2020.pdf

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

หรือความมั่นคงด้านอาหาร รวมถึง:

- การได้มาซึ่งผลประโยชน์ในที่ดินหรือทรัพยากรธรรมชาติ
 - การดำเนินการผลิต การแปรรูป หรือการเก็บเกี่ยวใหม่
 - การขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญของข้อใดข้อหนึ่งข้างต้น
 - การออกหรือการใช้การอนุมัติโครงการหรือมาตรการทางกฎหมายหรือการบริหารใดๆ ที่ทำให้เกิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งข้างต้น เช่น การจัดสรรหรือกำหนดที่ดินหรือทรัพยากรธรรมชาติเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว หรือการให้ใบอนุญาตหรือการอนุมัติ
- ความขัดแย้งในที่ดินอย่างต่อเนื่อง: ในกรณีที่มีความขัดแย้งในที่ดินระหว่างผู้ประกอบการกับ IP/LC (ตามที่ระบุไว้ในแผนที่ผู้มีส่วนได้เสียที่ดำเนินการเป็นส่วนหนึ่งของตัวชี้วัด 1.2.1) ผู้ประกอบการควรหยุดความพยายามใดๆ ที่จะได้มาหรือได้ควบคุมที่ดิน ทรัพยากรหรือดินแดนที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งจนกว่าจะได้รับการแก้ไขผ่านกระบวนการ FPIC

ผู้ประกอบการควรสามารถแสดงให้เห็นว่ามีสิทธิโดยชอบตามกฎหมายในการใช้ที่ดินที่หน่วยรับรองตั้งอยู่

ผู้ประกอบการควรสามารถแสดงหลักฐานว่า FPIC ได้รับจาก IP/LC ทั้งหมดที่ได้รับผลกระทบจากการจัดตั้งพื้นที่เพาะปลูกภายในหน่วยรับรองและการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

FPIC และกลไกการร้องเรียนที่เกี่ยวข้องควรดำเนินการตามบรรทัดฐานของการปฏิบัติและกลไกการสื่อสารที่มีอยู่และควรจัดทำให้มีภาษา (s) ที่ชุมชนพูดกัน

เมื่อดำเนินการกระบวนการ FPIC ผู้ประกอบการควรพิจารณาขั้นตอนต่อไป (จำนวนขั้นตอนและคำสั่งซื้อไม่ได้รับการแก้ไขและต้องปรับให้เหมาะกับแต่ละกรณี):

- การวิเคราะห์แบบมีส่วนร่วมเกี่ยวกับความเสี่ยงและผลกระทบของการดำเนินงานด้านสิทธิของชุมชนในพื้นที่ที่มีอิทธิพลของโรงสีและ/หรือหน่วยรับรอง
- การระบุตัวตนของผู้ถือสิทธิ ผู้มีอำนาจตัดสินใจ และผู้แทน รวมถึงกลุ่มที่เปราะบาง ชนกลุ่มน้อย และกลุ่มทางเพศ
- ดำเนินการหาแผนที่แบบมีส่วนร่วมสำหรับสิทธิในที่ดินและทรัพยากรและพื้นที่โดยรอบหน่วยรับรอง รวมถึงสิทธิทางกฎหมายและจารีตประเพณีทั้งหมด ตลอดจนความขัดแย้งหรือข้อพิพาทที่มีอยู่และในอดีตเกี่ยวกับสิทธิเหล่านี้
- การปรึกษาหารือและการเจรจาต่อรองกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบซึ่งชุมชนจะได้รับแจ้งเกี่ยวกับกิจกรรมและความเสี่ยงและสามารถตัดสินใจได้อย่างเต็มที่ ซึ่งจะต้องรวมถึงการมีส่วนร่วมของทุกฝ่าย เช่น กลุ่มเปราะบาง ชนกลุ่มน้อยและกลุ่มทางเพศ การประชุมเหล่านี้จะต้องจัดขึ้นในเวลาและสถานที่ที่ชุมชนตกลงกัน
- ทำให้การตัดสินใจ เงื่อนไข และข้อตกลงซึ่งเป็นผลมาจากการปรึกษาหารือและการเจรจาต่อรองมีรูปแบบเป็นทางการ
- พัฒนาและดำเนินการตามแผนปฏิบัติการของกิจกรรมที่ได้ตกลงกันได้และได้รับความยินยอม (เช่น จัดหางานให้กับสมาชิกชุมชน)
- ดำเนินการตรวจสอบแบบมีส่วนร่วมและการตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินการตามข้อตกลง
- จัดตั้งและใช้กลไกการร้องเรียนเพื่อระบุและแก้ไขข้อวิตกกังวลและปัญหาที่เกิดขึ้น

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกที่แสดงให้เห็นว่า:

- กระบวนการ FPIC ได้ดำเนินการก่อนการได้มาซึ่งและ/หรือการพัฒนาที่ดินที่หน่วยรับรองตั้งอยู่
- ชุมชนที่ได้รับผลกระทบทั้งหมดมีส่วนร่วมในกระบวนการ FPIC ผ่านตัวแทนที่เลือกโดยชุมชน ซึ่งรวมถึงกลุ่มเปราะบาง กลุ่มชนกลุ่มน้อย และกลุ่มทางเพศทั้งหมด
- ชุมชนได้รับทราบและตระหนักถึงสิทธิในการระงับความยินยอมเมื่อใดก็ตามและกระบวนการ FPIC เคารพบรรทัดฐานประเพณี และค่านิยม รวมถึงกระบวนการตัดสินใจของชุมชน
- ชุมชนได้รับทราบอย่างเต็มที่ในรูปแบบและภาษาที่เข้าใจได้เกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหน่วยรับรอง
- สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของชุมชนได้รับการเคารพและการคุ้มครอง และไม่มีช่วงใดที่ชุมชนรู้สึกบังคับหรือถูกจัดการให้เปลี่ยนแปลง

เอกสารข้อตกลงขั้นสุดท้ายระหว่าง บริษัทและชุมชนที่ได้รับผลกระทบควรลงนามโดยทุกฝ่ายและระบุสิ่งที่ตกลงกันและ/หรือไม่ตกลง รวมทั้งอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ได้รับความยินยอม ซึ่งรวมถึงลักษณะของกิจกรรมที่ตกลงกันเงื่อนไขที่วางไว้สำหรับการดำเนินการ แผนการติดตามและประเมิน กลไกในการรับและแก้ไขข้อร้องเรียนหรือปัญหาใดๆ การลงโทษสำหรับการละเมิดข้อตกลงและข้อกำหนดสำหรับการตรวจสอบอย่างอิสระ และอื่น ๆ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมโปรดดู: กรอบความรับผิดชอบ (2019). คำแนะนำในการดำเนินงานเกี่ยวกับความยินยอมที่แจ้งล่วงหน้าโดยอิสระ ดูได้ที่: https://accountability-framework.org/wp-content/uploads/2020/03/OG_FPIC-Mar2020.pdf

2.5.2 ผู้ประกอบการแสดงให้เห็นว่าการดำเนินการเพื่อจัดแก้ไขข้อเรียกร้องที่ดินและน้ำที่ถูกต้องตามกฎหมายตามกระบวนการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องสิทธิในที่ดินและน้ำ

มีหลายวิธีที่ระบุปฏิบัติตามกฎหมาย นอกกฎหมาย อาศัยชุมชน และระเบียบปฏิบัติที่เหมาะสมทางสังคมอื่นๆ อาจแสดงให้เห็นว่าการระงับข้อพิพาทได้บรรลุแล้ว กลไกการร้องทุกข์ทั้งทางศาลหรือไม่ใช่ทางศาลที่ได้รับการยอมรับอาจเป็นศาลยุติธรรมระดับชาติหรือระดับนานาชาติ กลไกการร้องทุกข์ระหว่างประเทศ เช่น Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) National Contact Point หรือกลไกผ่านนักลงทุนหรือโครงการริเริ่มผู้มีส่วนได้เสียหลายราย (MSIs) รวมถึงกลไกการร้องทุกข์ของผู้ให้ระหว่างประเทศ (เช่น IFC CAO) กระบวนการที่ไม่ใช่ทางศาลสามารถใช้ได้เมื่อได้รับความยินยอมจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเท่านั้น และในกรณีที่เกี่ยวข้องกับ IP/LC ควรสอดคล้องกับกฎหมายภายในประเทศและคำแนะนำของตัวชี้วัด 2.5.1

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 169 กล่าวถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับชนพื้นเมืองและชนเผ่า (สิทธิในการเป็นเจ้าของและการครอบครองดินแดนที่พวกเขาครอบครองตามจารีตประเพณีหรือมีการเข้าถึง (มาตรา 14); การโอนที่ดิน (มาตรา 17); การบุกรุกโดยไม่ได้รับอนุญาต (มาตรา 18); โครงการเกษตรกรรม (มาตรา 19))

อนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ฉบับที่ 117 (มาตรา 4) กำหนดให้มีการบังคับใช้กรรมสิทธิ์และการใช้ทรัพยากรที่ดินโดยคำนึงถึงสิทธิตามจารีตประเพณี

ในกรณีที่คำตัดสินของศาลเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการต่อความเสียหายของชุมชนดั้งเดิม ผู้ประกอบการควรสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมกับประชากรที่พลัดถิ่น ใช้แผนการจัดการผลกระทบด้านการดำรงชีวิต ติดตามผลลัพธ์ด้านการดำรงชีวิต และบรรเทาและ/หรือย้อนกลับผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ทั้งหมดของการย้ายถิ่นฐาน

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ากระบวนการทางกฎหมายใดๆ ที่ดำเนินการไม่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและ/หรือสภาพความเป็นอยู่ของผู้เรียกร้อง ผู้ประกอบการควรใช้กลไกการสื่อสารที่พิมพ์ออกมาซึ่งแสดงสิทธิของผู้เรียกร้องและจำเลย และรับประกันว่าทั้งสองฝ่ายเข้าใจสิทธิและกระบวนการของตน

ก่อนที่จะแสวงหากระบวนการพิจารณาคดีผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการสื่อสารด้วยวาจาเพื่อทำความเข้าใจกับตำแหน่งของอีกฝ่ายหนึ่งสถานการณ์และขั้นตอนหลักที่จะดำเนินการในกระบวนการ ผู้ประกอบการสามารถใช้มาตรการที่ไม่ใช่ทางศาลเพื่อบรรลุข้อตกลง

ผู้ประกอบการควรระบุความขัดแย้งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับที่ดิน การใช้น้ำ และการผลิตที่ส่งผลกระทบต่อชุมชน พื้นที่ที่มีอิทธิพลหรือผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจตามมาด้วยแผนการตรวจสอบและการบันทึกกลไกการร้องทุกข์และการเรียกร้อง

ในกรณีที่มีข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการใช้น้ำ ผู้ประกอบการสามารถบรรลุแนวทางแก้ไขหรือข้อตกลงสำหรับสถานการณ์ก่อนที่จะเปิดกลไกการพิจารณาคดี

ในกรณีที่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนย้าย ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการประเมินความเป็นอยู่ก่อนการแก้ไขความขัดแย้งและการย้ายถิ่นฐานขั้นสุดท้าย การประเมินนี้ควรดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญและควรพิจารณาสถานการณ์ทางสังคมและเศรษฐกิจ การศึกษาสภาพความเป็นอยู่ กิจกรรมทางเศรษฐกิจหลักและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ที่อาจให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องแก่ผู้ประกอบการเพื่อแก้ไขกลไกการชดเชยและการแก้ไขเยียวยาสำหรับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ

ผู้ประกอบการควรทบทวนข้อตกลง 169 ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาของชนพื้นเมืองและกลุ่มชนเผ่า²⁰ นอกจากนี้ โปรดดูตัวชี้วัด 2.5.1 เกี่ยวกับ FPIC และหลักการที่ 4 สำหรับการประเมินที่ดินและน้ำเพื่อช่วยป้องกันความขัดแย้งที่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก

²⁰ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ (ILO) (1989) อนุสัญญาชนพื้นเมืองและชนเผ่า, C169. ดูได้ที่: https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C169

หลักการที่ 3 - จัดการปัจจัยการผลิต การผลิต และประสิทธิภาพการแปรรูปเพื่อเพิ่มความยั่งยืน

เกณฑ์ที่ 3.1 - เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพการผลิตและกระบวนการ เพื่อวัดผลกระทบของการผลิตและการแปรรูปเพื่อให้มีการปรับปรุงเมื่อเวลาผ่านไป

3.1.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าผลผลิตสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดโดยแผนที่เขตภูมิอากาศ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการจะได้รับผลผลิตสูงสุดโดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศที่ปลูกอ้อย

ตัวชี้วัดนี้ช่วยให้ผู้ปลูกอ้อยได้รับผลผลิตตามเป้าหมายที่ปรับให้เข้ากับสภาพภูมิอากาศในการปลูกอ้อย
ตัวชี้วัดนี้ได้รับการพัฒนาโดยการสังเกตอัตราส่วนของการผลิตอ้อยต่อการใช้น้ำซึ่งทำได้ถึง 50%
ของผู้ที่มีประสิทธิภาพดีที่สุดในแต่ละเขตภูมิอากาศสำหรับอ้อยที่เลี้ยงด้วยฝนและอ้อยที่เลี้ยงด้วยการชลประทานแยกจากกัน

ผู้ประกอบการอาจใช้แผนที่แบบโต้ตอบบนเว็บไซต์ Bonsucro (<https://www.bonsucro.com/bonsucro-standard-climatic-zone-map/>) เพื่อระบุเขตภูมิอากาศที่พวกเขาดำเนินงาน เช่น ที่ไร่อ้อยตั้งอยู่

เมื่อที่ตั้งของไร่อ้อยอยู่ภายใต้เขตภูมิอากาศที่แตกต่างกันสองเขตขึ้นไป
ผู้ประกอบการจะต้องพิจารณาพื้นที่ที่เป็นตัวแทนมากที่สุด (ขึ้นอยู่กับพื้นที่ที่ใหญ่ที่สุด)
ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการรวมถึงพื้นที่ในหน่วยของการรับรองดังต่อไปนี้:

- 500 เฮกตาร์ ตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศ #11
- 600 เฮกตาร์ ตั้งอยู่ในเขตภูมิอากาศ #14

ดังนั้น เขตภูมิอากาศที่ผู้ประกอบการต้องรายงานใน Bonsucro Calculator คือ #14

ผลผลิตที่จะได้รับในแต่ละเขตภูมิอากาศจะแสดงในตารางทางด้านขวา

เขตภูมิอากาศ	อ้อยที่เลี้ยงด้วยฝน ผลผลิต (ตัน/เฮกตาร์)	ผลผลิตอ้อยจากการชลประทาน (ตัน/เฮกตาร์)
1	8	117
2	11	62
3	4	55
4	39	87
5	33	62
6	37	62
7	60	87
8	66	88
9	38	62
10	80	79
11	71	88
12	57	72
13	63	79
14	61	79
15	49	73

เมื่อผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามผลผลิตขั้นต่ำที่กำหนดโดยตัวชี้วัดนี้เนื่องจากปัญหาภูมิอากาศในช่วงระยะเวลาที่รายงาน เช่น น้ำท่วมหรือภัยแล้ง จึงเป็นไปได้ที่จะรายงานใน Bonsucro Calculator ถึงค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ของผลผลิตสูงสุดในช่วงห้าปีที่ผ่านมา

โปรดทราบว่า “ชลประทาน” หมายถึงระบบที่พื้งพาน้ำภายนอกเพื่อการเจริญเติบโต ซึ่งรวมถึงกลยุทธ์ทั้งหมดของการชลประทาน (เสริมหรือเต็ม) และน้ำทุกชนิดยกเว้นฝนโดยตรง

ในการคำนวณค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ควรทำตามขั้นตอนด้านล่าง:

ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ = ผลรวมของข้อมูลในช่วงเวลา/ระยะเวลา

- 1) กำหนดระยะเวลาสำหรับค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ โปรดทราบว่านี่อาจเป็นค่าสูงสุดในช่วงห้าปีที่ผ่านมา
- 2) รวบรวมข้อมูลผลผลิต (ตันของอ้อย/เฮกตาร์ หรือ tc/ha) สำหรับระยะเวลาที่กำหนด
- 3) เพิ่มข้อมูลผลผลิตสำหรับทุกปีในช่วงเวลาที่พิจารณา
- 4) แบ่งผลผลิตทั้งหมดตามระยะเวลาของคุณ

ตัวอย่างของการคำนวณค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ตามขั้นตอนเหล่านี้ที่แสดงไว้ด้านล่าง:

- 1) ระยะเวลาที่รายงานสำหรับการตรวจสอบคือตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2565 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565 และผลลัพธ์จาก Bonsucro Calculator ไม่สอดคล้องกัน
 ในกรณีนี้ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ที่สามารถคำนวณได้สูงสุดในช่วงห้าปีที่ผ่านมาซึ่งอาจเป็นหนึ่งในทางเลือกด้านล่าง:
- ระยะเวลา 2 ปี: ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565
 - ระยะเวลา 3 ปี: ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565
 - ระยะเวลา 4 ปี: ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565
 - ระยะเวลา 5 ปี: ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565
- 2) หากต้องการรายงานระยะเวลา 5 ปี จะต้องรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลผลิตของพื้นที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรองสำหรับระยะเวลาดังกล่าว ตัวอย่างเช่น
- ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2565 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2565: 35 ทีซี/เฮกตาร์
 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2564 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564: 56 ทีซี/เฮกตาร์
 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2563 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2563: 60 ทีซี/เฮกตาร์
 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2562 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2562: 47 ทีซี/เฮกตาร์
 - ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2561 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2561: 45 ทีซี/เฮกตาร์
- 3) รวม = $(35 + 56 + 60 + 47 + 45) = 243$ ทีซี/เฮกตาร์
- 4) ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ = $243/5$ ปี = 48.5 tc/ha โดยที่ "5 ปี" หมายถึง ระยะเวลาที่พิจารณา

3.1.2 ผู้ประกอบการเพิ่มปริมาณน้ำตาลสูงสุดในอ้อย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่โรงสีและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปรับปรุงคุณภาพของอ้อยที่ส่งไปยังโรงสี

ผู้ประกอบการควรเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้สำหรับการคำนวณตามที่กำหนดโดย Bonsucro Calculator.

ปริมาณน้ำตาลของอ้อยที่เอาคืนมาได้ตามทฤษฎี (TRS) เป็นเครื่องวัดว่าน้ำตาลที่มีอยู่ในอ้อยสามารถสกัดได้มากแค่ไหน เป็นการวัดคุณภาพของอ้อยไม่ใช่ประสิทธิภาพของการนำน้ำตาลคืนที่โรงสี

ปริมาณเส้นใยของอ้อยและความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยดิบมีผลต่อการนำน้ำตาลกลับคืนได้และรวมอยู่ในพารามิเตอร์นี้ ตัวชี้วัดนี้ใช้เฉพาะในกรณีที่ไม่มีการผลิตเอทานอลจากกากน้ำตาลที่ตกผลึกได้หรือหากผลิตจากกากน้ำตาลชั้นสุดท้ายเท่านั้น TRS

คำนวณเป็น:

$$TRS = W_S \times OR^{*21}$$

โดยที่ WS, C คือปริมาณซูโครสของอ้อยในกรัม/100 กรัม

OR* คือการนำกลับคืนโดยรวมตามทฤษฎีที่ใช้เฉพาะน้ำตาลเท่านั้น หรือน้ำตาลและเอทานอลจากกากน้ำตาลชั้นสุดท้ายเท่านั้นที่กำลังถูกผลิต และทำให้เป็นมาตรฐานสำหรับความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยและปริมาณเส้นใยอ้อย คำนวณเป็น:

$$OR^* = E^* * BHR^* = 0.98 * \left[100 - \frac{20 * W_{F,C}}{100 - W_{F,C}} \right] * \left[1.5 - \frac{50}{P_j} \right]$$

²¹ Rein, Peter ใน คู่มือการปฏิบัติการจัดการที่ดีสำหรับอุตสาหกรรมอ้อย 2554.

โดยที่ E* คือ การสกัดมาตรฐาน
BHR* คือ การกู้คืนโรงต้มมาตรฐาน
WF, C คือ ปริมาณเส้นใยของอ้อยในหน่วยกรัม/100 กรัม
PJ คือ ความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยดิบ

ค่าสำหรับปริมาณเส้นใย ความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยดิบ และปริมาณซูโครสควรเป็นค่าสำหรับระยะเวลาการรายงาน เมื่อผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้เนื่องจากปัญหาสภาพภูมิอากาศในช่วงระยะเวลาที่รายงาน เช่น น้ำท่วมหรือภัยแล้ง จึงเป็นไปได้ที่จะรายงานใน Bonsucro Calculator ถึงผลลัพธ์เฉลี่ยเคลื่อนที่สำหรับปริมาณเส้นใย ความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยดิบ และปริมาณซูโครสสูงสุดในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา

โปรดดูตัวชี้วัด 3.1.1 สำหรับตัวอย่างของวิธีการคำนวณค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่

3.1.3 ผู้ประกอบการเพิ่มปริมาณน้ำตาลทั้งหมดให้สูงสุดเป็นพิกัด (TSAI)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่โรงสีและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปรับปรุงคุณภาพของอ้อยที่ส่งไปยังโรงสี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่การหมักน้ำตาลเป็นส่วนหนึ่งของการแปรรูป

ตัวชี้วัดนี้ใช้เฉพาะเมื่อมีการผลิตเอทานอลด้วยตัวเองหรือร่วมกับการผลิตน้ำตาล

ผู้ประกอบการควรเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้สำหรับการคำนวณตามที่ Bonsucro Calculator กำหนด

ในกรณีที่ผลิตเอทานอล ปริมาณของ TSAI ในอ้อย - ไม่ใช่แค่ซูโครสที่นำกลับคืนมาได้ - เป็นสิ่งสำคัญ นี่คือการวัดคุณภาพของอ้อย ไม่ใช่ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรมในการแปลงน้ำตาลเป็นเอทานอลที่โรงสี TSAI คือ ผลรวมของน้ำตาลรีดิฟและซูโครส โดยซูโครสจะถูกแปลงเป็นน้ำตาลรีดิฟเทียบเท่าโดยหารด้วย 0.95

เพื่อกำหนดปริมาณน้ำตาลที่หมักได้ทั้งหมด จะมีการตั้งสมมติฐานว่าการใช้มาตรฐานที่ 90.5% ของ TSAI จะถูกแปลงเป็นเอทานอล

ค่าสำหรับปริมาณน้ำตาลทั้งหมดที่แสดงเป็นการลดและสำหรับการลดอัตราส่วนน้ำตาล/ซูโครสควรเป็นค่าสำหรับระยะเวลาการรายงาน เมื่อผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้เนื่องจากปัญหาภูมิอากาศในช่วงเวลาที่รายงาน เช่น น้ำท่วมหรือภัยแล้ง จึงเป็นไปได้ที่จะรายงานผลลัพธ์ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ตามที่กำหนดโดยตัวชี้วัดนี้สูงสุดในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาใน Bonsucro Calculator

โปรดดูตัวชี้วัด 3.1.1 สำหรับตัวอย่างของวิธีการคำนวณค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่

3.1.4 ผู้ประกอบการบดอ้อยอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าเวลาปฏิบัติงานได้รับการปรับให้เหมาะสม

ตัวชี้วัดนี้หรือที่เรียกว่า “ประสิทธิภาพเวลาโดยรวมของโรงสี” แสดงถึงเวลาที่โรงสีกำลังแปรรูปอ้อยเป็นเปอร์เซ็นต์ของเวลาทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดฤดูกาล กล่าวคือ คำนวณเป็น:

% ของความยาวทั้งหมดของฤดูกาลบดอ้อยแปรรูป = (เวลาที่ใช้ในการแปรรูปอ้อย/ความยาวของฤดูกาลบดอ้อย) * 100

ความยาวของฤดูกาลบดอ้อยคำนวณจากเวลาที่โรงงานแปรรูปอ้อยต้นแรกเมื่อเริ่มต้นฤดูกาลจนถึงจุดที่แปรรูปอ้อยต้นสุดท้าย โรงสีแต่ละแห่งควรเก็บข้อมูลที่แสดงเวลาที่โรงสีแปรรูปหรือไม่แปรรูปอ้อย (ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม)

เวลาที่ใช้ในการแปรรูปอ้อยคือเวลาที่โรงสีบดอ้อยอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ได้ตัวเลขนี้ การหยุดชั่วคราวในการแปรรูปควรนับเป็นเวลาที่สูญหายไปและนำไปลดจากเวลาทั้งหมดที่มีอยู่ เวลาที่สูญหายไปรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงกิจกรรมการบำรุงรักษา (แก้ไขหรือป้องกัน) และความล้มเหลวของแหล่งจ่ายไฟโดยมีข้อยกเว้นเพียงข้อเดียวเนื่องจากปริมาณน้ำฝน

ในกรณีของโรงสีที่มีสายการสกัดสองสาย ระยะเวลาการหยุดของสายการสกัดควรแสดงจำนวนชั่วโมงตามสัดส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำลังการผลิตของสายการสกัดนั้น คำนวณโดยใช้สูตร:

$$\text{เวลาที่หายไปของสายการสกัดที่ } 1 = \frac{(\text{สายกำลังการผลิตที่ } 1 \times \text{การหยุดของสายที่ } 1)}{(\text{สายกำลังการผลิตที่ } 1 + \text{สายกำลังการผลิตที่ } 2 + \dots + \text{สายกำลังการผลิต } n)}$$

ตัวอย่างเช่น สำหรับโรงสีที่มีสายการบดสองสายที่ 400 tc/hr และ 200 tc /hr หากสายที่เล็กกว่าหยุดเป็นเวลา 10 ชั่วโมงและอีกสายหนึ่งยังทำงานต่อไปเวลาที่หายไปจะไม่เป็น 10 ชั่วโมง แต่เป็น $200/600 \times 10$ ชั่วโมง = 3.33 ชั่วโมง การหยุดทั้งหมดจะถูกคำนวณโดยการเพิ่มการหยุดตามสัดส่วนทั้งหมด

3.1.5 ผู้ประกอบการนำน้ำตาลกลับคืนสูงสุด

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการได้ดำเนินการให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อสกัดน้ำตาลส่วนใหญ่อ้อย ซึ่งไม่ได้เป็นตัวชี้วัดคุณภาพของอ้อย

ดัชนีผลการดำเนินงานของโรงงาน (FPI แสดงเป็นร้อยละ) เป็นการวัดประสิทธิภาพของโรงสีที่ไม่ขึ้นกับคุณภาพของอ้อย และแสดงอัตราส่วนของน้ำตาลจริงที่นำกลับคืนมาได้ต่อน้ำตาลในอ้อยที่นำกลับคืนมาได้ตามทฤษฎี คาดว่าจะมีมูลค่า 100% ที่ค่าเฉลี่ยของโรงสีที่ดี

ตัวชี้วัดนี้ใช้เฉพาะในกรณีที่ผลิตน้ำตาลและ/หรือเอธานอลที่ผลิตจากกากน้ำตาลชั้นสุดท้ายเท่านั้น

FPI คำนวณได้ดังนี้:

$$FPI = 100 \times \frac{OR}{OR^*}$$

โดยที่ OR คือการนำกลับคืนโดยรวม

OR* คือ การนำกลับคืนโดยรวมตามทฤษฎี

การคำนวณจะคำนึงถึงปริมาณเส้นใยและความบริสุทธิ์ของน้ำอ้อยดิบ (น้ำผลไม้ผสม (จากโรงงาน) หรือน้ำผลไม้สด (จากเครื่อง Diffuser)) ความบริสุทธิ์ของอ้อย ซึ่งทั้งสองเป็นปัจจัยคุณภาพอ้อยที่มีผลต่อการคืนตัวของน้ำตาล

การกู้คืนโดยรวมตามทฤษฎี (OR*) - ใช้หากเป็นน้ำตาลเท่านั้น หรือน้ำตาลและเอธานอลจากกากน้ำตาลสุดท้ายเท่านั้นที่กำลังถูกผลิต และทำให้ความบริสุทธิ์ของน้ำผลไม้และปริมาณเส้นใยอ้อยเป็นมาตรฐาน - คำนวณได้ดังนี้

$$OR^* = E^* * BHR^* = 0.98 * \left[100 - \frac{20 * W_{F,C}}{100 - W_{F,C}} \right] * \left[1.5 - \frac{50}{P_j} \right]$$

โดยที่ E* คือ การสกัดมาตรฐาน

BHR* คือ การกู้คืนโรงต้มมาตรฐาน

WF, C คือ ปริมาณเส้นใยของอ้อยในหน่วยกรัม/100 กรัม

PJ คือ ความบริสุทธิ์ของน้ำผลไม้ดิบ²²

นอกจากนี้ การกลั่นน้ำตาลทรายขาวทั้งหมดในโรงกลั่นปลายขาวคาดว่าจะเพิ่มการสูญเสียที่ไม่สามารถระบุได้แน่ชัด 0.4% ของน้ำตาลในน้ำดิบ จากนั้นปัจจัย 0.98 ที่ใช้ในสมการด้านบนจะกลายเป็น 0.976

²² เมเยอร์ เจ. และคณะ (2554). แนวทางปฏิบัติการจัดการที่ดีสำหรับอุตสาหกรรมน้ำตาลอ้อย”, หน้า 439.

3.1.6 ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการจะเพิ่มกระบวนการหมักให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ตัวชี้วัดนี้ใช้ถ้าเอทานอลเท่านั้นหรือน้ำตาลและเอทานอลที่ผลิตจากสิ่งอื่นที่ไม่ใช่กากน้ำตาลชั้นสุดท้ายจะผลิตในโรงสีเดียวกัน

ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม (แสดงเป็นร้อยละ) คำนวณได้ดังนี้

$$IE = \frac{TSAI (sugar, ethanol, yeast, molasses)}{TSAI (cane, imported molasses)} * 100$$

โดยที่ IE คือประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม

TSAI เป็นน้ำตาลรีดิวซ์และซูโครสที่ถูกแปรเปลี่ยนเป็นน้ำตาลรีดิวซ์ โปรดทราบว่า TSAI ในยีสต์ที่ได้มาจากกระบวนการหมัก สมมติว่าค่าเอทานอล 681.63 ลิตรต่อตันของซูโครสและยีสต์ TSAI/kg 2 กก.

ปัจจัยการผลิตจำเป็นต้องสอดคล้องกับการคำนวณคือ:

- การผลิตน้ำตาล
- การผลิตเอทานอล
- ปริมาณเอทานอลเฉลี่ยของผลิตภัณฑ์แอลกอฮอล์
- เอทานอลที่ผลิตจากกากน้ำตาลชั้นสุดท้ายเท่านั้น
- มวลของกากน้ำตาลที่ขายได้
- มวลของยีสต์ที่ขายได้
- ปริมาณ TSAI ของกากน้ำตาลที่ขายได้
- ผลผลิต TSAI เทียบเท่า
- อ้อยแปรรูป
- ปริมาณน้ำตาลทั้งหมดของอ้อยที่แสดงเป็นน้ำตาลรีดิวซ์ (TSAI)
- กากน้ำตาลนำเข้า
- ปริมาณ TSAI ของกากน้ำตาลที่นำเข้า
- ปัจจัยนำเข้า TSAI เทียบเท่า

เกณฑ์ที่ 3.2 - เพื่อตรวจสอบการปล่อยมลพิษจากภาวะโลกร้อนด้วยมุมมองในการลดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

3.2.1 ผู้ประกอบการดำเนินการประเมินความเสี่ยงด้านสภาพภูมิอากาศ และตรวจสอบให้แน่ใจว่าแผนการบรรเทาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและแผนความยืดหยุ่นมีอยู่และได้ดำเนินการ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการพร้อมที่จะปรับตัวและจำกัดผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การแก้ไขเยียวยา และโอกาสต่างๆ ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติที่สร้างGHGs (การไถพรวนดินและการตัดไม้ทำลายป่า) ที่มีผลต่อการใช้ที่ดิน การใช้น้ำ การจัดการขยะ การกักเก็บคาร์บอน และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอาจส่งผลกระทบต่อผลผลิตของสนามและการวางแผนการผลิตและการขนส่งผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอ้อยซึ่งผู้ประกอบการจะต้องให้แนวทางในความพยายามในการปรับตัวและบรรเทาสภาพภูมิอากาศ

ผู้ประกอบการควรใช้ความพยายามเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและความเข้มของการใช้น้ำ และเข้าใจถึงความเสี่ยงด้านสภาพภูมิอากาศที่อาจเกิดขึ้น ผ่านการประเมินความเสี่ยง

ผู้ประกอบการสามารถระบุผลกระทบต่อการดำเนินงานที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ตลอดจนผลกระทบที่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอาจมีต่อการดำเนินงานและการประเมินผลที่ตามมา

สิ่งนี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการเตรียมพร้อมโดยใช้มาตรการป้องกันหรือการปรับตัวที่เหมาะสมและนำมาใช้ตลอดการดำเนินงานและอื่น ๆ แผนภาพต่อไปนี้อธิบายการดำเนินการดังกล่าว:

ตัวอย่างความเสี่ยง:

- นโยบาย: การดำเนินงานที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงนโยบายต่างประเทศ (ตัวอย่างเช่น เกี่ยวกับการตัดไม้ทำลายป่า การประกาศ GHG)
- กฎหมาย: ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นสำหรับบริการที่เกิดจากค่าปรับ
- เทคโนโลยี: การวิจัยและพัฒนาทางเลือก “สีเขียว” ใหม่และการเปิดตัวในตลาด ต้นทุนการพัฒนาของการปฏิบัติใหม่
- ชื่อเสียง: การเปลี่ยนแปลงในความชอบของตลาด ผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้เสีย และผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้น
- เศรษฐกิจ: การเพิ่มขึ้นของต้นทุนพลังงาน การเพิ่มขึ้นของต้นทุนสินค้าโภคภัณฑ์ ภาษีคาร์บอน การเพิ่มขึ้นของเบี้ยประกันภัย ความแตกต่างสำหรับพืชที่ปรับตัวตามสภาพภูมิอากาศมากขึ้น
- ทางกายภาพ: น้ำท่วม การเปลี่ยนแปลงรูปแบบสภาพอากาศ พายุไซโคลน ภัยแล้ง การสูญเสียพื้นที่ชายฝั่ง

ตัวอย่างโอกาส:

- นโยบาย: นโยบายและการสนับสนุนพลังงานหมุนเวียน
- เทคโนโลยี: การพัฒนาทางเลือกที่ใช้ไฮโดรเจนทดแทนสำหรับผลิตภัณฑ์จากเชื้อเพลิงฟอสซิล
- ชื่อเสียง: การสื่อสารเกี่ยวกับการแก้ปัญหาด้วยสีเขียว การป้องกันความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับสภาพภูมิอากาศ
- เศรษฐกิจ: จับตลาดสินค้าโภคภัณฑ์ที่ไม่มีคาร์บอน การขายพลังงาน “สีเขียว” ดึงดูดความสามารถและการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการลดคาร์บอนเศรษฐกิจการเงินสีเขียว
- ทางกายภาพ: เทคโนโลยีภูมิอากาศอัจฉริยะ การจัดการพืชและที่ดิน ผู้ประกอบการอาจใช้ผลลัพธ์ของตัวชี้วัดต่อไปนี้เพื่อกำหนดเป้าหมายการลด:

- ผลผลิตของการผลิต (3.1.1)
- การปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อตันของอ้อย (3.2.2) การปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อตันของน้ำตาล (3.2.3) และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อ MJ ของเอทานอล (3.2.4)

ผู้ประกอบการควรระบุผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศต่อการดำเนินงาน

ผู้ประกอบการควรจัดทำแผนเอกสารที่มีคำอธิบายว่าแต่ละการดำเนินงานและกิจกรรมในโรงงานหรือไร่อ้อยอาจได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างไร

แผนดังกล่าวควรรวมถึงมาตรการบรรเทาผลกระทบหรือการปรับตัวที่ผู้ประกอบการหรือผู้จัดหาอ้อยสามารถดำเนินการได้ ขั้นตอนต่างๆ ในการดำเนินการและผลลัพธ์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบความคืบหน้าตามแผนอย่างสม่ำเสมอและดำเนินการตามลำดับหากไม่บรรลุเป้าหมายของแผนในกรอบเวลาที่คาดหวัง ผู้ประกอบการควรบันทึกเหตุผล (S) สำหรับการเบี่ยงเบนใด ๆ

การกำหนดค่าพื้นฐานและการลดเป้าหมาย

ในการกำหนดค่า carbon footprint พื้นฐานขององค์กร ผู้ประกอบการอาจเลือกอ้างอิงถึงผลลัพธ์ของข้อมูลใน Bonsucro Calculator ที่เสร็จสมบูรณ์ (ตัวชี้วัด 3.2.2, 3.2.3, 3.2.4 ภายใต้มาตรฐานการผลิต Bonsucro v4.2) และอ้างอิงสูตรจาก Bonsucro Calculator เป็นวิธีอย่างเป็นทางการในการคำนวณ carbon footprint (เว้นแต่จะใช้มาตรฐาน Bonsucro EU RED) นอกจากนี้ แผนการบัญชีคาร์บอนอื่นๆ ก็เป็นที่ยอมรับในการตั้งค่าพื้นฐาน

ในการกำหนดเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกแบบสมบูรณ์ ผู้ประกอบการสามารถอ้างอิงถึงโครงการริเริ่ม Science Based Target (SBTi)

SBTi เป็นโครงการริเริ่มชั้นนำที่ให้กรอบการทำงานทางเทคนิคและคำแนะนำแก่บริษัทต่างๆ ในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ช่วยป้องกันผลกระทบที่เลวร้ายที่สุดของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเติบโตของธุรกิจในอนาคต เป้าหมายได้รับการพิจารณา “ตามวิทยาศาสตร์” หากสอดคล้องกับสิ่งที่วิทยาศาสตร์สภาพภูมิอากาศล่าสุดเห็นว่าจำเป็นในการบรรลุเป้าหมายของข้อตกลงปารีส - การจำกัดภาวะโลกร้อนให้ต่ำกว่า 2 องศาเซลเซียส สูงกว่าระดับก่อนอุตสาหกรรม และมีความพยายามที่จะจำกัดภาวะโลกร้อนถึง 1.5 องศาเซลเซียส เป้าหมายตามวิทยาศาสตร์เป็นการเปลี่ยนกระบวนทัศน์สำหรับ บริษัทส่วนใหญ่ เป้าหมายไม่ได้เกี่ยวกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากแค่ไหน คุณคิดว่าคุณสามารถบรรลุเป้าหมายได้ แต่คุณต้องบรรลุมากแค่ไหนเพื่อป้องกันผลกระทบที่เลวร้ายที่สุดของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

SBTi เปิดตัวในปี 2558 โดยโครงการเปิดเผยคาร์บอน (CDP), UN Global Compact, World Resources Institute (WRI) และกองทุนสัตว์ป่าโลก (WWF) และโดยทั่วไปถือว่าเป็นมาตรฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการกำหนดเป้าหมายสภาพภูมิอากาศขององค์กร ณ เดือนพฤษภาคม 2566 มีบริษัทมากกว่า 5,000 แห่งที่ดำเนินการตามโครงการริเริ่ม

SBTi ได้เปิดตัวคำแนะนำด้านป่าไม้ ผืนดิน และการเกษตรกรรม เพื่อให้บริษัทต่างๆ ที่ดำเนินงานในภาคส่วนที่ใช้พื้นที่ เช่น อาหาร การเกษตร และป่าไม้ เพื่อกำหนดเป้าหมายทางวิทยาศาสตร์ได้ สิ่งนี้เติมเต็มช่องว่างที่สำคัญ เนื่องจากการตัดไม้ทำลายป่าและผลกระทบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยการจัดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกจากชั้นบรรยากาศ เช่น โดยการเพิ่มปริมาณคาร์บอนที่เก็บไว้ในดิน

ภายใต้แนวทาง FLAG SBTi ได้พัฒนาแนวทางการบรรเทาผลกระทบสำหรับสินค้าโภคภัณฑ์ต่างๆ เช่น เนื้อวัว ข้าวโพด ถั่วเหลือง น้ำมันปาล์ม และไม้ โดยมีจุดประสงค์เพื่อลดการปล่อยมลพิษโดยรวมในภาคพื้นดินลง 35% ระหว่างปี 2563 ถึง 2573 อย่างไรก็ตาม ในขณะนี้ยังไม่มีแผนที่จะพัฒนาแนวทางเฉพาะสำหรับภาคการเกษตรอ้อย ดังนั้น บอนซูโครจึงก้าวเข้ามา

เมื่อพื้นฐานของ carbon footprint ของบริษัทได้ถูกกำหนดขึ้นด้วย Bonsucro Calculator หรือโครงการบัญชีคาร์บอนอื่นๆ เครื่องมือกำหนดเป้าหมายอ้อยตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ของ Bonsucro (จะเผยแพร่ในเดือนตุลาคม 2566) และคู่มือ (จะเผยแพร่ในเดือนตุลาคม 2566) จะสามารถนำมาใช้เพื่อกำหนดเป้าหมายสำหรับขอบเขตการเกษตรกรรมได้

เครื่องมือกำหนดค่าเป้าหมายอ้อยช่วยให้องค์กรสามารถกำหนดเป้าหมายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีชื่อเสียงให้สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์สำหรับการปล่อยมลพิษที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานปลูกอ้อยเท่านั้น อีกทางเลือกหนึ่ง เครื่องมือนี้สามารถใช้งานได้กับค่าเริ่มต้น สำหรับผู้ใช้ที่ยังจัดทำรายการบัญชีก๊าซเรือนกระจกไม่เสร็จสมบูรณ์ โดยใช้ Bonsucro Calculator หรือแผนการบัญชีคาร์บอนอื่นๆ

สำหรับค่าจำกัดความของแผนบรรเทาผลกระทบของบริษัทที่ได้รับการรับรอง Bonsucro ขอแนะนำอย่างยิ่งว่าบริษัท ด้านอุปทาน (โรงงานอ้อยและไร่อ้อย) ใช้เครื่องมือกำหนดเป้าหมายอ้อยของ Bonsucro เพื่อกำหนดเป้าหมายการลดลงสำหรับการดำเนินงานปลูกอ้อย

การบดอ้อยไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของชุด FLAG ของ SBTi ดังนั้น จึงไม่รวมอยู่ในเครื่องมือตั้งค่าเป้าหมายอ้อยของ Bonsucro ในกรณีที่บริษัทต้องการกำหนดเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกสำหรับขั้นตอนการบดส่วน FLAG (เฉพาะภาคหรือสินค้าโภคภัณฑ์) จะเกี่ยวข้องกับการดำเนินการผลิตของวัตถุดิบจนถึงประตูไร่อ้อยเท่านั้น การปล่อยมลพิษเพิ่มเติมในสถานที่ที่บดจะถูกจัดหมวดหมู่เป็น non-FLAG ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในหัวข้อนี้รวมอยู่ในคู่มือเส้นทางอ้อย

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

(จะเผยแพร่ในเดือนตุลาคม 2566) ภายใต้หัวข้อ “หมายเหตุสำคัญเกี่ยวกับเชื้อเพลิงชีวภาพ”

ผู้ประกอบการได้รับการสนับสนุนให้ทำงานร่วมกับหน่วยงานท้องถิ่นและโครงการริเริ่มระดับโลก รวมถึงชนพื้นเมือง ชุมชนท้องถิ่น และคนงานในการพัฒนาแผนโดยอาศัยความเชี่ยวชาญและความรู้ของบุคคลเหล่านั้น (โดยเฉพาะชนพื้นเมืองเพื่อการอนุรักษ์ระบบนิเวศตามธรรมชาติ)

3.2.2 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อตันของอ้อยต่ำกว่าเกณฑ์ชี้วัด

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวบ่งชี้นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการวัดและดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

การดำเนินการประกอบด้วยรวบรวมข้อมูลนำเข้าที่จำเป็นสำหรับการคำนวณตามที่ระบุไว้ในการบัญชีคาร์บอนในอ้อย: คู่มือผู้ใช้ Bonsucro Calculator เช่นเดียวกับ Bonsucro Calculator นอกจากนี้ เอกสารนี้ยังอธิบายวิธีใช้เครื่องมือที่ได้รับจาก Bonsucro Calculator เพื่อคำนวณการปล่อยมลพิษจากการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินโดยตรง

เกณฑ์นี้มีตัวชี้วัดสามประการ: หนึ่งเพื่อประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสำหรับการผลิตอ้อย อีกตัวหนึ่งสำหรับการผลิตน้ำตาล และอีกตัวหนึ่งหากมีการผลิตเอทานอลแทนน้ำตาลบางส่วนหรือทั้งหมด หากโรงสีผลิตน้ำตาลและเอทานอล จะใช้ตัวชี้วัดทั้งสอง

3.2.3 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อตันน้ำตาลต่ำกว่าเกณฑ์ซีวีดี

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวบ่งชี้นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการวัดและดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

คำแนะนำเดียวกันนี้ใช้ได้กับตัวชี้วัด 3.2.2

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

3.2.4 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อ MJ ของเอธานอลต่ำกว่าเกณฑ์ชีวัด

ขอบเขต: ตัวชีวัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวบ่งชี้นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการวัดและดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

คำแนะนำเดียวกันนี้ใช้ได้กับตัวชีวัด 3.2.2

3.2.5 ผู้ประกอบการเพิ่มผลตอบแทนพลังงานสูงสุดจากพลังงานที่ลงทุน

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการมีประสิทธิภาพในการผลิตเชื้อเพลิงชีวภาพ

วัตถุประสงค์ของตัวชี้วัด คือ การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานของระบบโรงสีที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเอทานอล สำหรับ Bonsucro ประสิทธิภาพของระบบ หมายถึง ปริมาณพลังงานประเภทใดก็ได้ที่ใช้ในเครื่องจักร อุปกรณ์ และเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ เพื่อทำงานสัมพันธ์กับปริมาณพลังงานที่มีอยู่ (หรือที่เรียกว่า “ความจุความร้อน”) ในเอทานอลที่ผลิตโดยโรงงาน

ตัวชี้วัดนี้ใช้เมื่อ:

- มีการผลิตเอทานอลหรือ
- มีการผลิตเอทานอลและไฟฟ้า

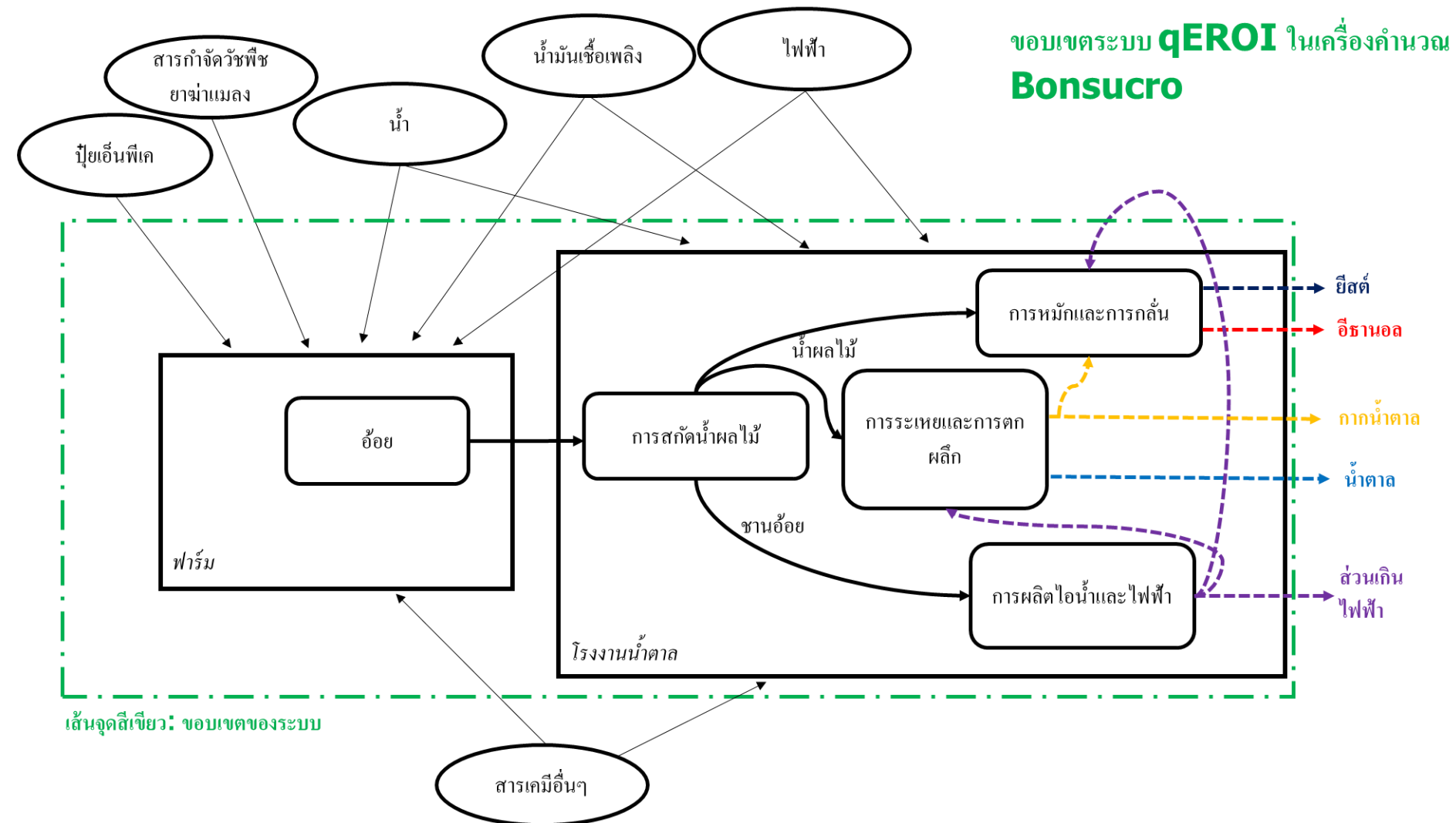
ตัวชี้วัดนี้คำนวณอัตราส่วนระหว่างพลังงานที่นำส่งโดยเอทานอลและพลังงานที่ลงทุนในการผลิตเอทานอลหรือที่เรียกว่า “ผลตอบแทนพลังงานจากการลงทุน” (EROI) EROI คำนวณได้ดังนี้:

$EROI = \text{ผลผลิตพลังงาน} / \text{ปัจจัยนำเข้าพลังงาน}$

Bonsucro Calculator ทำการคำนวณเพื่อให้ได้อัตราส่วนซึ่งจะพิจารณา:

- สำหรับผลผลิตพลังงาน ปริมาณพลังงานเอทานอลและผลิตภัณฑ์ไฟฟ้าที่มีอยู่ในตลาด
- สำหรับปัจจัยนำเข้าพลังงาน ปริมาณพลังงานของปัจจัยการผลิตทั้งหมดเพื่อผลิตเอทานอลและไฟฟ้า

แผนภาพต่อไปนี้จะแสดงขอบเขตของระบบ EROI ใน Bonsucro Calculator:

ตัวอย่าง:

- ผู้ประกอบการทุ่มเทให้กับการผลิตและการตลาดของน้ำตาลและเอทานอล ในช่วง 12 เดือนผู้ประกอบการจะทำการคำนวณพลังงานสำหรับผลิตภัณฑ์เหล่านี้ส่งผลให้ 30,000 MJ ซึ่ง 20,000 MJ (66%) มาจากปริมาณพลังงานของน้ำตาลและ 10,000 MJ (34%) จากปริมาณพลังงานของเอทานอล
- ผู้ประกอบการใช้ปริมาณพลังงานสำหรับการดำเนินงานของโรงงาน 8,000 MJ ใน 12 เดือนซึ่ง 34% ถูกใช้ในการผลิตเอทานอล
- การคำนวณสำหรับตัวชี้วัดปัจจุบันในกรณีนี้คือ $(30,000 \times 34\%) / (8,000 \times 34\%) = 3.75$ ตามมาตรฐาน Bonsucro ตัวชี้วัดจะมีการไม่ปฏิบัติตาม

หลักการที่ 4 — จัดการความหลากหลายทางชีวภาพและบริการระบบนิเวศอย่างเข้มข้น

เกณฑ์ 4.1 — เพื่อปกป้องและฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพและบริการระบบนิเวศ ตลอดจนรักษาและปรับปรุง HCVS

คำแนะนำที่ครอบคลุม:

เจตนารมณ์ของเกณฑ์ 4.1 คือ การผลิตอ้อยภายในห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับการรับรองจาก Bonsucrose เพื่อรักษาและเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ ระบบนิเวศตามธรรมชาติ และคุณค่าการอนุรักษ์ระดับสูง (HCV) ตัวชี้วัดสองตัวแรกในเกณฑ์ 4.1 เกี่ยวข้องกับการรักษาและเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ HCV และระบบนิเวศตามธรรมชาติที่ขึ้นอยู่กับรอบๆ โรงงานและในการผลิตอ้อยอย่างต่อเนื่อง ตัวชี้วัดสองตัวสุดท้ายเกี่ยวข้องกับการป้องกันการแปลง HCV ที่ไม่เป็นที่ยอมรับและระบบนิเวศตามธรรมชาติสำหรับการผลิตทางการเกษตรและการแปรรูปอ้อย

ระบบนิเวศตามธรรมชาติเป็นสิ่งที่มีความสำคัญคล้ายกันอย่างมีนัยสำคัญ - ในแง่ขององค์ประกอบสายพันธุ์โครงสร้าง และหน้าที่ทางนิเวศวิทยา - สิ่งที่เป็นหรือพบในพื้นที่ที่กำหนดในกรณีที่ไม่มีผลกระทบที่สำคัญต่อมนุษย์ ซึ่งรวมถึงระบบนิเวศที่มีการจัดการโดยมนุษย์ซึ่งมีองค์ประกอบ โครงสร้าง และหน้าที่ทางนิเวศวิทยาของสายพันธุ์ธรรมชาติส่วนใหญ่มีอยู่²³

HCV สร้างชุดของคุณค่าที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อมนุษย์และธรรมชาติ HCV แบ่งออกเป็นหกประเภท ครอบคลุมคุณค่าสิ่งแวดล้อมของสายพันธุ์ ระบบนิเวศ และภูมิทัศน์ (ประเภท HCV 1–3) ไปจนถึงบริการระบบนิเวศ และแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการดำรงชีวิตและวัฒนธรรมในท้องถิ่น (ประเภท HCV 4–6) — ดูคำจำกัดความด้านล่าง:

HCV 1 ความหลากหลายของสายพันธุ์: ความเข้มข้นของความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงสายพันธุ์เฉพาะถิ่น และสายพันธุ์ที่หายาก สายพันธุ์ที่คุกคามหรือใกล้สูญพันธุ์ที่มีความสำคัญในระดับโลก ระดับภูมิภาค หรือระดับชาติ

HCV 2 ระบบนิเวศระดับภูมิทัศน์ โมเสกระบบนิเวศ และ IFL: ระบบนิเวศระดับภูมิทัศน์ขนาดใหญ่ โมเสกระบบนิเวศและภูมิทัศน์ป่าที่ไม่บุบสลาย (IFL) ที่มีความสำคัญในระดับโลก ระดับภูมิภาค หรือระดับชาติ และมีประชากรที่ทำงานได้ส่วนใหญ่ของสายพันธุ์ที่เพิ่มขึ้นตามธรรมชาติในรูปแบบธรรมชาติของการกระจายและความอุดมสมบูรณ์

HCV 3 ระบบนิเวศและที่อยู่อาศัย: ระบบนิเวศที่หายาก ถูกคุกคาม หรือใกล้สูญพันธุ์ แหล่งที่อยู่อาศัยหรือแหล่งลี้ภัย

HCV 4 บริการระบบนิเวศ: บริการระบบนิเวศขั้นพื้นฐานในสถานการณ์วิกฤต รวมถึงการป้องกันแหล่งน้ำและการควบคุมการกัดเซาะของดินและความลาดชันที่เปราะบาง

HCV 5 ความต้องการของชุมชน: ไซต์และทรัพยากรพื้นฐานสำหรับการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของชุมชนท้องถิ่นหรือชนพื้นเมือง (สำหรับการดำรงชีวิต สุขภาพ โภชนาการ น้ำ ฯลฯ) ซึ่งระบุผ่านการมีส่วนร่วมกับชุมชนเหล่านี้หรือชนพื้นเมือง

HCV 6 ค่านิยมทางวัฒนธรรม:

สถานที่ทรัพยากรที่อยู่อาศัยและภูมิประเทศที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรมระดับโลกหรือระดับชาติ โบราณคดีหรือประวัติศาสตร์และ/หรือความสำคัญทางวัฒนธรรมระบบนิเวศทางเศรษฐกิจหรือศาสนา/ความศักดิ์สิทธิ์สำหรับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชนท้องถิ่นหรือชนพื้นเมืองผ่านการมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่นหรือชนพื้นเมืองเหล่านี้

ระบบนิเวศตามธรรมชาติและ HCV เข้าได้กันอย่างไร

HCV มักขึ้นอยู่กับระบบนิเวศตามธรรมชาติ ดังนั้น โดยทั่วไปแล้วระบบนิเวศมักจะทับซ้อนกันมาก อย่างไรก็ตาม การปกป้องระบบนิเวศตามธรรมชาติไม่รับประกันการคุ้มครอง HCV และในทางกลับกัน

HCV นอกเหนือจากระบบนิเวศตามธรรมชาติ:

- ตัวอย่างของ HCV ด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถขยายออกไปนอกระบบนิเวศตามธรรมชาติได้คือสายพันธุ์ที่สูญหายไปมาในวงกว้างซึ่งมีความสำคัญต่อการอนุรักษ์ เช่น แมวป่าและช้าง ซึ่งมักจะเคลื่อนย้ายและหาอาหารจากพืชหลายชนิด รวมถึงทุ่งพืชและสวน การปกป้อง HCV เหล่านี้ หากมีอยู่จะเกี่ยวข้องกับการจัดการนอกเหนือจากการรักษาที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ เช่น กลยุทธ์ในการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสัตว์ป่า หรือการบังคับใช้กฎหมายการล่าสัตว์

²³ <https://accountability-framework.org/wp-content/uploads/2020/03/Definitions-Mar2020.pdf>

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- HCV ทางสังคมเชื่อมโยงกับคนในท้องถิ่นอย่างแน่นหนา และความต้องการของชุมชนบางอย่าง เช่น การเปลี่ยนการเกษตรและจุดเข้าถึงน้ำที่เกิดขึ้นนอกระบบนิเวศตามธรรมชาติ

ระบบนิเวศตามธรรมชาติที่ไม่มี HCV: โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีของภูมิทัศน์การผลิตที่ได้รับการพัฒนาในวงกว้างและการเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในช่วงเวลาที่ขยายออกไป

เพื่อรักษาและปรับปรุงระบบนิเวศทางธรรมชาติและ HCV ภายในพื้นที่การผลิตอ้อยมีความเกี่ยวข้องกับการผสมผสานของมาตรการซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทและแรงกดดันในท้องถิ่น Bonsucro ผสานทั้งสองอย่างเข้าด้วยกัน โดยตระหนักถึงการทับซ้อนและความสมบูรณ์ในการรักษาความปลอดภัยของธรรมชาติและการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนท้องถิ่น แผนภาพด้านล่างแสดงให้เห็นว่าระบบนิเวศตามธรรมชาติและ HCV ด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมสามารถทับซ้อนกันได้อย่างไร

ตัวชี้วัด 4.1.1 และ 4.1.2 เพื่อรักษาและเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ HCV และระบบนิเวศตามธรรมชาติรอบโรงงานและในการผลิตอ้อยอย่างต่อเนื่อง

4.1.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการทำแผนที่ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศตามธรรมชาติ

ขอบเขต: ตัวบ่งชี้นี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการระบุทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพในหรือรอบๆ การปฏิบัติงาน

ผู้ประกอบการโรงงานควรมีแผนที่ที่มีข้อมูลอย่างน้อยต่อไปนี้เป็นพื้นที่รอบ ๆ โรงงานและพื้นที่เกษตรในหน่วยรับรอง:

- a. ที่ตั้งของโรงงานและพื้นที่เกษตร
- b. พื้นที่ครอบคลุมที่ดินตามธรรมชาติ (พื้นที่ชายฝั่ง ป่า แม่น้ำ ลำธาร พื้นที่ชุ่มน้ำ ทะเลสาบ)
- c. พื้นที่ที่มีความเสี่ยงสูงต่อ HCV
- d. ความเสี่ยง ภัยคุกคาม และผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพอื่น ๆ

ดูคำแนะนำเพิ่มเติมของ Bonsucro สำหรับผู้ประกอบการ — การจัดทำแผนที่ฐานอุปทานสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

4.1.2 ผู้ประกอบการพัฒนาและดำเนินการแผนการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ (BMP)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปกป้องทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพทั้งภายในและรอบๆ พื้นที่ปฏิบัติงาน

โรงงานใช้ข้อมูลการทำแผนที่ความหลากหลายทางชีวภาพ (ตัวบ่งชี้ 4.1.1) เพื่อระบุลักษณะความหลากหลายทางชีวภาพเฉพาะ (เช่น ที่อยู่อาศัยและสายพันธุ์) ความเสี่ยง HCV และภัยคุกคามต่อคุณสมบัติความหลากหลายทางชีวภาพ และมาตรการที่อาจเกิดขึ้นที่ผู้ปลูกอ้อยสามารถใช้เพื่อบรรเทาภัยคุกคามเหล่านี้ ข้อมูลนี้ควรใช้โดยผู้ปลูกอ้อยเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและดำเนินการตามแผนการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ (BMP) ซึ่งอย่างน้อยประกอบด้วย:

- ภัยคุกคามที่ระบุไว้สำหรับคุณลักษณะความหลากหลายทางชีวภาพ หรือ HCV แต่ละประเภท
- มาตรการบรรเทาและ/หรือฟื้นฟูหลักสำหรับภัยคุกคาม ความเสี่ยง และผลกระทบที่ระบุไว้
- เป้าหมายและวัตถุประสงค์ในการจัดการบรรเทาและ/หรือการฟื้นฟู
- แผนกิจกรรมเฉพาะที่จะดำเนินการสำหรับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายแต่ละข้อ
- ตัวชี้วัดเพื่อวัดความสำเร็จของวัตถุประสงค์และเป้าหมาย
- การจัดสรรทรัพยากรและบุคคลที่รับผิดชอบในการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย

ดูคำแนะนำเพิ่มเติมของ Bonsucro สำหรับผู้ประกอบการ — การพัฒนาแผนการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพสำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

ผู้ประกอบการควรดำเนินการตามกิจกรรมที่อธิบายไว้ใน BMP กิจกรรมบางอย่างอาจรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง:

- จำกัดการใช้สารเคมีเกษตรและไม่ใช้สารเคมีเกษตรที่ต้องห้าม
- ปกป้องระบบนิเวศที่สำคัญ
- สร้างความมั่นใจในการเชื่อมต่อกับที่อยู่อาศัย
- ฟื้นฟูระบบนิเวศทางน้ำและเขตกันชนชายฝั่ง
- ฟื้นฟูพื้นที่การเกษตรที่มีผลผลิตส่วนเกินกลับสู่ระบบนิเวศตามธรรมชาติ
- การรวมต้นไม้/พืชพื้นเมืองเป็นการเพาะปลูกตามชายแดนและสิ่งกีดขวางรอบๆ ที่อยู่อาศัยและโครงสร้างพื้นฐาน
- ผสมผสานรั้วที่มีชีวิตชีว ต้นไม้ให้ร่มเงา และระบบป่าไม้เกษตรถาวร
- การส่งสัญญาณไปยังพื้นที่ที่มีความสำคัญของระบบนิเวศด้วยข้อความห้ามการล่าสัตว์ การตัดไม้ทำลายป่า การเสื่อมสภาพของป่า การเผาไหม้ ฯลฯ

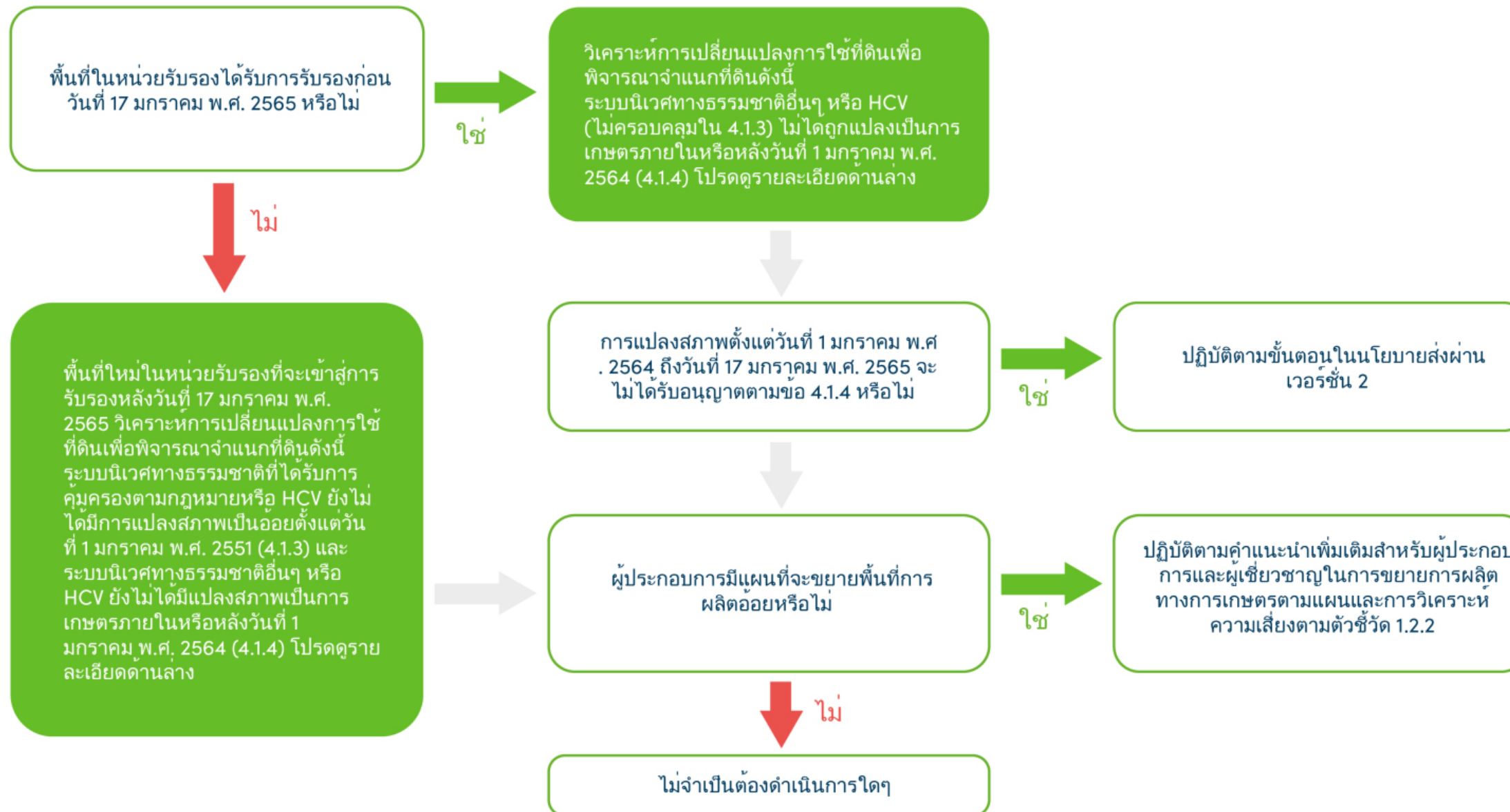
ผู้ประกอบการควรฝึกอบรมคนงานและผู้มีส่วนได้เสียในการดูแลสายพันธุ์และระบบนิเวศที่สำคัญในพื้นที่รอบๆ สวนอ้อยและการปฏิบัติงานอุตสาหกรรม

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกการดำเนินการตามแผนเพื่อเสริมสร้างหรือรักษาความหลากหลายทางชีวภาพและบริการระบบนิเวศ ตลอดจนพื้นที่และสายพันธุ์ที่ระบุว่าเป็น HCV เพื่อให้สามารถตรวจสอบประสิทธิภาพของมาตรการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หากการตรวจสอบพบว่ามาตรการไม่มีประสิทธิภาพ BMP ควรได้รับการแก้ไข และมีการอธิบายและใช้มาตรการเพิ่มเติมหรือทางเลือกอื่น

ตัวชี้วัด 4.1.3 และ 4.1.4 มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการแปลงระบบนิเวศตามธรรมชาติและ HCV ที่ไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับการผลิต

สำหรับการดำเนินการตามตัวชี้วัดเหล่านี้ ให้ใช้แผนการตัดสินใจด้านล่างเพื่อกำหนดขั้นตอน การวิเคราะห์ หรือคำแนะนำเพิ่มเติมเพื่อปฏิบัติตาม

4.1.3 ผู้ประกอบการตรวจสอบว่าพื้นที่ของระบบนิเวศธรรมชาติที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย (ในประเทศหรือต่างประเทศ) หรือพื้นที่ที่จัดเป็น HCV ที่ยังไม่ได้แปลงสภาพเป็นไร่อ้อย ณ หรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2551

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่โรงสีและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าระบบนิเวศที่สำคัญที่สุดได้รับการคุ้มครอง

คำแนะนำสำหรับการดำเนินการ:

การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในอดีต ได้แก่ การวิเคราะห์แบบพหุเวลาของการเปลี่ยนแปลงสิ่งปกคลุมที่ดินเริ่มต้น ณ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2551 การวิเคราะห์หลายช่วงเวลาในภาษาระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ (GIS) เป็นการวิเคราะห์ภาพถ่ายดาวเทียมจากวันที่ต่างกันเพื่อระบุการเปลี่ยนแปลงในการใช้ที่ดิน สามารถใช้เป็นหลักฐานว่าไม่มีความเสียหายต่อระบบนิเวศตามธรรมชาติที่ได้รับการคุ้มครองภายในประเทศหรือต่างประเทศหรือพื้นที่ HCV เนื่องจากการปลูกอ้อย

การวิเคราะห์ควรดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความเชี่ยวชาญใน GIS และการตรวจจذبระยะไกล

ผู้ประกอบการควรเก็บรายงานการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในอดีตและภาพถ่ายดาวเทียมของวันที่แตกต่างกันที่ใช้เพื่อจุดประสงค์นี้จนกว่าจะมีการดำเนินการของหน่วยสุดท้ายของการรับรอง (พืชอ้อยที่ได้รับการพัฒนาล่าสุดภายใต้การรับรอง)

เพื่อแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้ ผู้ประกอบการควรจัดให้มี:

- แผนที่แสดงพื้นที่ที่ไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับการพัฒนาโดยอ้างอิงการตีความระดับประเทศของ HCV ประเภทที่ 1–6 หรือการวิจัยที่ระบุ HCV และกฎหมายท้องถิ่น โดยคำนึงถึงพื้นที่ที่ได้รับความคุ้มครองระดับชาติและนานาชาติ และสิ่งที่คล้ายกัน และ
- แผนที่หรือเอกสารหลักฐานที่เทียบเท่า (เช่น ภาพถ่ายดาวเทียม การสำรวจวิจัย หรือการปรึกษากับผู้มีส่วนได้เสีย) แสดงพื้นที่ใหม่ที่พัฒนาขึ้นสำหรับอ้อยหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2551

ผู้ประกอบการควรเตรียมพร้อมหลักฐานเอกสารใดๆ (บันทึกการซื้อ ภาพถ่าย แผนที่) ที่ระบุการใช้ที่ดินหรือพื้นที่ครอบคลุมก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2551 นอกเหนือจากแผนที่ที่แสดงการวิเคราะห์แบบหลายเวลา

4.1.4 ผู้ประกอบการตรวจสอบว่าพื้นที่ของระบบนิเวศตามธรรมชาติ (ไม่ว่าจะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายหรือไม่) หรือพื้นที่ที่จัดเป็น HCV ที่ยังไม่ได้รับการแปลงสภาพเป็นพื้นที่การเกษตร ณ หรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2564

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่โรงสีและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง
วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าระบบนิเวศตามธรรมชาติและ HCV ทั้งหมดได้รับการคุ้มครอง

คำแนะนำสำหรับการดำเนินการ:

การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินในอดีต ได้แก่ การวิเคราะห์แบบพหุเวลาของการเปลี่ยนแปลงสิ่งปกคลุมที่ดินเริ่มต้น ณ วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2564 การวิเคราะห์หลายช่วงเวลาในภาษา GIS คือ การวิเคราะห์ภาพถ่ายดาวเทียมจากวันที่ต่างกันเพื่อระบุการเปลี่ยนแปลงในการใช้ที่ดิน สามารถใช้เป็นหลักฐานว่าไม่มีความเสียหายต่อระบบนิเวศตามธรรมชาติหรือ HCV เนื่องจากการเกษตร

การวิเคราะห์ควรดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความเชี่ยวชาญใน GIS และการตรวจจذبระยะไกล ในกรณีที่มีทรัพยากรปกคลุมดินและการแปลงระดับชาติหรือระดับภูมิภาคที่น่าเชื่อถือ ควรใช้สิ่งเหล่านี้²⁴ นอกจากนี้ ยังมีเครื่องมือระดับโลกสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่ดิน แต่มีแนวโน้มที่จะมีความแม่นยำน้อยลง เช่น Global Forest Watch และ Global Land Cover Change²⁵

ผู้ประกอบการควรเก็บรายงานการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ที่ดินและภาพถ่ายดาวเทียมของวันที่แตกต่างกันที่ใช้เพื่อจุดประสงค์นี้จนกว่าจะมีการดำเนินการของหน่วยสุดท้ายของการรับรอง

เพื่อแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติตามตัวชี้วัดนี้ ผู้ประกอบการควรจัดให้มี:

- แผนที่แสดงพื้นที่ที่ไม่ยอมรับสำหรับการพัฒนาขึ้นอยู่กับตำแหน่งของระบบนิเวศทางธรรมชาติและ HCV และ
- แผนที่หรือหลักฐานเอกสารเทียบเท่า (เช่น ภาพถ่ายดาวเทียม การสำรวจวิจัย หรือการปรึกษากับผู้มีส่วนได้เสีย) แสดงพื้นที่ใหม่ที่พัฒนาขึ้นเพื่อการเกษตรหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2564

ผู้ประกอบการควรเตรียมพร้อมหลักฐานเอกสารใดๆ (บันทึกการซื้อ ภาพถ่าย แผนที่) ที่ระบุการใช้ที่ดินหรือพื้นที่ครอบคลุมก่อนวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2564 นอกเหนือจากแผนที่ที่แสดงการวิเคราะห์แบบหลายเวลา

²⁴ ตัวอย่างคือ PRODES-INPE แผนที่แบบโต้ตอบเกี่ยวกับพืชพันธุ์พื้นเมืองและการแปลงสภาพที่ครอบคลุมภูมิภาค Cerrado ของบราซิล

²⁵ <https://land.resourcewatch.org/>

เกณฑ์ที่ 4.2 - มีแผนการจัดการดินเพื่อหลีกเลี่ยงการพังทลายและรักษาและปรับปรุงสุขภาพดิน

4.2.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการทำแผนที่ดินและ/หรือหน่วยการจัดการดินของไร่อ้อย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการระบุดินที่แตกต่างกันและการกระจายดินไปทั่วทั้งไร่อ้อยเพื่อใช้เป็นรากฐานสำหรับการระบุและดำเนินการตามแผนการจัดการดิน (SMP) ที่เหมาะสม

แนวทางของหน่วยจัดการดิน (SMU) นั้นง่ายกว่าและคุ้มค่ากว่าแนวทางการจำแนกประเภทดินแบบเดิม

ช่วยให้สามารถจัดกลุ่มประเภทดินเป็นหน่วยโดยใช้คุณลักษณะที่แสดงออกในลักษณะทางการเกษตรที่คล้ายคลึงกันและจะได้รับการรักษาหรือการจัดการที่คล้ายกัน

ในการกำหนดชุด SMU ที่เหมาะสมในท้องถิ่น ผู้เชี่ยวชาญด้านดินมักจะใช้กรอบการทำงานเพื่อรวมสองหรือสามลักษณะต่อไปนี้:

- วัสดุต้นกำเนิด
- ระบบดิน
- ลำดับภูมิประเทศ
- สี
- พื้นผิว
- น้ำที่มีอยู่
- แ่งมุม

การวิเคราะห์ดินอาจใช้เพื่อระบุชนิดของดินและกำหนด SMU ในกรณีที่ไม่มีผลการวิเคราะห์ดิน ข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะสามารถนำมาใช้ได้ เช่น แผนที่ดินของโลกของ FAO/UNESCO สามารถใช้งานได้ผ่านเว็บไซต์ของ FAO <https://www.fao.org/soils-portal/data-hub/soil-maps-and-databases/faounesco-soil-map-of-the-world/en/> หรือฐานข้อมูลระดับชาติที่จัดทำโดยรัฐบาลท้องถิ่นที่มีพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์

แผนที่ดินควรประกอบด้วย:

- SMU ที่กำหนดไว้ รวมถึงขอบเขตและพื้นที่ที่แมป
- ประเภทดินที่โดดเด่นและ/หรือวัสดุหลักที่เกี่ยวข้องกับแต่ละ SMU
- หมายเหตุสำหรับข้อจำกัดทางกฎหมายในท้องถิ่นสำหรับดินที่จะใช้สำหรับการผลิตทางการเกษตร

สำหรับแต่ละ SMU ควรมีการกำหนด วัดและเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไปนี้:

- เปอร์เซ็นต์ดินเหนียว (และมีทรายและตะกอนเป็นตัวเลือก) ในดินชั้นบน (ไม่เกิน 20–30 ซม.) และดินชั้นใต้ดิน (อย่างน้อยไม่เกิน 60 ซม.) เมื่อใดก็ตามที่เกี่ยวข้อง
- ความลึกของดินทั้งหมดและความลึกของการหยั่งรากที่มีประสิทธิภาพ
- พารามิเตอร์น้ำที่มีอยู่ (วัดหรือประมาณจากดินเหนียวเมื่อใดก็ตามที่เกี่ยวข้อง)
- การระบุข้อจำกัดของดินและสภาพที่จำกัดพืชผล เช่น การบดอัดและการระบายน้ำที่ไม่ดี พื้นที่เป็นดินต่างและดินเค็ม ความเป็นกรด และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตอ้อยหรือสุขภาพของดิน

4.2.2 ผู้ประกอบการพัฒนาและดำเนินการตามแผนการจัดการดิน (SMP)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์:

ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมการใช้แนวทางปฏิบัติเพื่อรักษาสุขภาพของดินหรือปรับปรุงการลดลงของดินด้วยการตรวจสอบพารามิเตอร์ที่สำคัญอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้สามารถตรวจจัดการเปลี่ยนแปลงในสุขภาพของดิน

แผนการจัดการดิน (SMP) ควรรวมถึงแนวทางปฏิบัติที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มสุขภาพของดิน เช่น:

- การบ่งชี้ การป้องกัน และตรวจสอบสภาพการจำกัดการเจริญเติบโตของดินและพืชผล (เช่น การบดอัด การทำให้เป็นกรด การทำให้เค็ม การระบายน้ำไม่ดี วัชพืช)
- มาตรการเพื่อลดการพังทลายของดิน และเพิ่มคาร์บอนอินทรีย์ในดินโดยใช้ เช่น พืชคลุมดิน ปุ๋ยคอกสีเขียว ฯลฯ ระหว่างรอบการปลูกทดแทนหรือโดยการคลุมด้วยหญ้าหลังการเก็บเกี่ยว
- การใช้แนวทางปฏิบัติที่ลดการบดอัดของดินชั้นบน (การไถพรวนชั้นตื้นหรือลดการไถพรวน การควบคุมการจราจร ฯลฯ)
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ารูปทรงและทางน้ำที่ได้รับการออกแบบอย่างเหมาะสมและครอบคลุมพื้นที่ที่ไม่ใช่ไถพรวนแบบถาวร (ขอบ, ทางน้ำ, ริมฝั่ง ฯลฯ)
- การใช้แนวทางโภชนาการพืชที่ดีและการจัดการความอุดมสมบูรณ์ของดิน
- ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมการอนุรักษ์อินทรีย์วัตถุในดิน (SOM) ซึ่งอาจรวมถึงการกักเก็บสารตกค้างและสิ่งคลุมดิน การใช้ผลพลอยได้จากของเสียจากโรงงานอินทรีย์ (กากตะกอนหมักกรอง ชานอ้อย) และสารปรับปรุงอินทรีย์อื่นๆ (ปุ๋ยคอก) และปุ๋ยคอกสีเขียว ในขณะที่ใช้แนวทางปฏิบัติที่ช่วยลดการสูญเสีย SOM (การไถพรวนเพื่อการอนุรักษ์ การป้องกันการกัดเซาะ)

ความเป็นกรดของดิน (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง)

- ดินที่มีสถานะความเป็นกรดไม่เหมาะสมตามที่กำหนดโดยการทดสอบดินควรได้รับการแก้ไขโดยใช้วัสดุปูนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดระดับความเป็นกรดให้เป็นบรรทัดฐานที่กำหนดและยอมรับในระดับภูมิภาค ควรพิจารณาวัสดุปูนขาวที่มีคุณภาพเพื่อหลีกเลี่ยงประจุบวกที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งอาจส่งผลต่อการเจริญเติบโตของพืช ควรเก็บรักษาบันทึก
- มีการดำเนินการแก้ไขตามการสุ่มตัวอย่างดินเบื้องต้นและข้อเสนอแนะ ไม่จำเป็นต้องทำการสุ่มตัวอย่างใหม่และวิเคราะห์ดินทันทีหลังจากการแก้ไข อย่างไรก็ตาม มีการแนะนำให้ทำการสุ่มตัวอย่างใหม่เพื่อติดตามและวิเคราะห์เพื่อประเมินความสำเร็จของการดำเนินการแก้ไขและอนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติมหากจำเป็น

ความเค็ม/ความเป็นดินต่าง (ในกรณีที่เกี่ยวข้อง)

- ดินที่มีสถานะความเค็ม/ความเป็นดินต่างที่ไม่เหมาะสมตามที่กำหนดโดยการทดสอบดินจะต้องได้รับการแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญในสาขานี้ ควรมีมาตรการเพื่อให้แน่ใจว่าดินมีการระบายน้ำได้ดีก่อนจัดตั้งพื้นที่เพาะปลูกใหม่
- ควรเก็บรักษาบันทึกการปฏิบัติที่นำมาใช้
- จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์น้ำชลประทานเป็นประจำเพื่อตรวจสอบความเค็ม/ความต่างที่เกิดจากการชลประทาน เช่น การวิเคราะห์น้ำชลประทานควรดำเนินการโดยพิจารณา เช่น ฤดูฝนและฤดูแล้ง และช่วงเวลาการทดสอบระดับกลางเพื่อแก้ไขความแตกต่างในแง่ของสถานะความเค็ม/ความต่าง ควรวิเคราะห์น้ำฝนในพื้นที่ภายใน 30 กม. จากชายฝั่งเพื่อหาความเข้มข้นของโซเดียม จะต้องมีการปฏิบัติตามคำแนะนำเดียวกันกับที่ระบุไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการทดสอบในฤดูกาลที่แตกต่างกัน

การกัดเซาะ/การบดอัดของดิน

ควรป้องกันการพังทลายของดินและ/หรือการบดอัดด้วยมาตรการ เช่น:

- เมื่อมีข้อบังคับเฉพาะหรือแนวทางระดับประเทศ ควรปฏิบัติตามข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเพื่อจำกัดการพังทลายของดิน
- บล็อกอ้อยจะต้องได้รับการออกแบบโดยใช้การปลูกตามรูปร่าง การปลูกแบบขั้นบันได หรือการปลูกแบบแถบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของดินและสภาพของแปลง
- สำหรับการบดอัดดินแนะนำให้ใช้การไถพรวนชั้นตื้นหรือการอนุรักษ์
- ควรใช้พืชคลุมดินหรือปุ๋ยพืชสดเพื่อหลีกเลี่ยงการพังทลายของดินเช่นเดียวกับการใช้ผ้าห่มคลุมสิ่งปกคลุมดิน/สิ่งตกค้าง
- ควรดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติในการรักษาอินทรีย์วัตถุ ซึ่งรวมถึงการใช้พืชคลุมดิน ปุ๋ยพืชสด และคลุมด้วยหญ้า (ผ้าห่มที่เหลื่อ) การใช้กันลมมีความสำคัญในทุกพื้นที่ที่ต้องการการป้องกันเพื่อหลีกเลี่ยงการกัดเซาะของลม
- แนะนำให้ใช้แถบกันชนเพื่อลดการไหลของน้ำและจับสารอาหารและหลีกเลี่ยงการไหลบ่า
- ควรติดตั้งการระบายน้ำและมาตรการควบคุมการไหลของน้ำเพื่อหลีกเลี่ยงน้ำขังหรือการไหลบ่าส่วนเกิน
- หลีกเลี่ยงการใช้เครื่องจักรบนดินเปียกเช่นเดียวกับเครื่องจักรที่มีน้ำหนักมากที่เพิ่มการบดอัดของดิน
- จำเป็นต้องใช้เครื่องจักรที่มีการขยายระยะห่างระหว่างรางหรือยางแรงดันต่ำ
- เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้การออกแบบพืชควรพิจารณาการใช้เส้นทางยานพาหนะถาวร (การควบคุมการจราจร)

4.2.3 ผู้ประกอบการดำเนินการวิเคราะห์ดินหรือใบเป็นประจำ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการดำเนินการตรวจสอบดินเพื่อวางแผนโภชนาการพืชที่เหมาะสมที่สุดและเพื่อตรวจจัดการเปลี่ยนแปลงสุขภาพของดิน

ควรเก็บบันทึกตัวอย่างดินและใบทั้งหมด

ความเป็นกรดของดิน

นอกเหนือจากการสุ่มตัวอย่างความอุดมสมบูรณ์ของดินชั้นบนแล้ว ควรทำการสุ่มตัวอย่างดินใต้ดินอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อรอบการเพาะปลูกทันทีหลังจากการเก็บเกี่ยวครั้งสุดท้ายก่อนปลูกใหม่ ควรเก็บตัวอย่างจากพื้นผิวอย่างน้อย 80 ซม. เพิ่มขึ้น 20 ซม. หรือ 30 ซม. เราจะประเมินอาการของความบกพร่อง/ส่วนเกินและปฏิกิริยาของสารอาหารกับดินและการจัดการสารอาหาร

หากมีการดำเนินการแก้ไขตามการสุ่มตัวอย่างดินเบื้องต้นและข้อเสนอแนะ ไม่จำเป็นต้องทำการสุ่มตัวอย่างอีกครั้งและวิเคราะห์ดินทันทีหลังจากดำเนินการแก้ไข อย่างไรก็ตาม มีการแนะนำให้ทำการสุ่มตัวอย่างใหม่เพื่อติดตามและวิเคราะห์เพื่อประเมินความสำเร็จของการดำเนินการแก้ไขและอนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติมหากจำเป็น

ความเค็ม/ความต่าง

ความเค็ม/ความต่าง หมายถึง การสะสมของเกลือในโปรไฟล์ดิน ความแตกต่าง หมายถึง ปริมาณของ Na^+ ที่มีอยู่ในน้ำชลประทานโดยเฉพาะ

การนำไฟฟ้าเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของความเค็มและเปอร์เซ็นต์โซเดียมที่แลกเปลี่ยนได้เป็นตัวบ่งชี้ของความแตกต่าง ควรเก็บตัวอย่างจากพื้นผิวที่ระดับความลึกอย่างน้อย 80 ซม. เพิ่มขึ้น 20 ซม. หรือ 30 ซม. หรือตามที่กำหนดโดยผู้เชี่ยวชาญด้านดินที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

หากมีการดำเนินการแก้ไขตามการสุ่มตัวอย่างดินเบื้องต้นและข้อเสนอแนะ ไม่จำเป็นต้องทำการสุ่มตัวอย่างอีกครั้งและวิเคราะห์ดินทันทีหลังจากดำเนินการแก้ไข อย่างไรก็ตาม มีการแนะนำให้ทำการสุ่มตัวอย่างใหม่เพื่อติดตามและวิเคราะห์เพื่อประเมินความสำเร็จของการดำเนินการแก้ไขและอนุญาตให้แก้ไขเพิ่มเติมหากจำเป็น

จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์น้ำชลประทานเป็นประจำเพื่อตรวจสอบความเค็ม/ความต่างที่เกิดจากการชลประทาน

โภชนาการพืชผล

ผู้ประกอบการอาจจัดทำแผนการสุ่มตัวอย่างแบบ “เหมาะสมตามวัตถุประสงค์” ซึ่งรวมอยู่ใน SMP ซึ่งนำเสนอรายการอย่างถูกต้องโดยคำนึงถึงพารามิเตอร์ต่างๆ เช่น ความสม่ำเสมอของดินและขนาดของแปลง

สิ่งสำคัญคือต้องพิจารณาความแตกต่างระหว่างพันธุ์อ้อยในแง่ของประสิทธิภาพในการดูดซึมและการใช้สารอาหาร

อย่างน้อยที่สุดการทดสอบดินจะกำหนดระดับของ:

- พืชที่มีสารอาหารหลัก (ไนโตรเจน ฟอสฟอรัส โพแทสเซียม แคลเซียม แมกนีเซียม กำมะถัน)
- ปริมาณคาร์บอนอินทรีย์ (คาร์บอนที่ออกซิไดซ์ได้ง่ายในดินหรือคาร์บอนอินทรีย์ทั้งหมด)
- ความเป็นกรดของดิน (pH น้ำ ความเป็นกรดที่เปลี่ยนได้ และ/หรือลูมิเนียม)

การสุ่มตัวอย่างดิน

ควรทำการสุ่มตัวอย่างดินด้านบน 0–20 ซม. ในทุกๆ รอบของการปลูกใหม่เพื่อคำนวณความอุดมสมบูรณ์ของดินและการปนเปื้อน โดยตัวอย่างจะถูกนำไปใช้ในวิธีที่เพื่อให้แน่ใจว่าการวิเคราะห์แสดงถึงสภาพของแปลงปลูกอ้อยอย่างถูกต้อง อาจใช้ชั้นสุ่มตัวอย่าง (20–40 ซม.) สำหรับการคำนวณฮิปซิมที่จำเป็น

เมื่อเก็บรวบรวมตัวอย่าง อาจพิจารณาสิ่งต่อไปนี้:

- กำหนดพื้นที่ที่จะเก็บตัวอย่าง ตรวจสอบให้แน่ใจว่าแปลงอ้อยไม่ใหญ่กว่า 3 เฮกตาร์และตรวจสอบให้แน่ใจว่าชนิดของดินค่อนข้างสม่ำเสมอ
- หากประเภทของดินมีความหลากหลายควรเก็บตัวอย่างแยกต่างหาก
- กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบซิกแซกหรือตาราง
- ต้องพิจารณาแปลงที่สุ่มตัวอย่างแบบแยกที่มีขนาดใหญ่กว่า 10 เฮกตาร์ การวิเคราะห์ควรรวมถึงสถานะสารอาหารอัด รวมถึงการวัดความเป็นกรดและความเค็ม/ความต่าง

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

อย่างน้อยความถี่ในการสุ่มตัวอย่างดินควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าทุกแปลงจะถูกสุ่มตัวอย่างทุกๆ ห้าปี แนะนำให้สุ่มตัวอย่างอย่างสม่ำเสมอมากขึ้นในดินทราย (ดินเหนียว < 20%) และในพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำฝนสูงและ/หรือมีฝนตกหนัก

ต้องปฏิบัติตามวิธีการสุ่มตัวอย่าง/ระเบียบปฏิบัติเดียวกันจากการสุ่มตัวอย่างหนึ่งไปยังการสุ่มตัวอย่างถัดไปเพื่อให้แน่ใจว่ามีความสอดคล้องในการเป็นตัวแทนตัวอย่าง ควรปฏิบัติตามแนวทางระดับภูมิภาคในเรื่องนี้ตามหลักการแล้วควรใช้ห้องปฏิบัติการที่มีชื่อเสียงเดียวกันเพื่อความสอดคล้องในวิธีการและผลลัพธ์

พารามิเตอร์ที่จะวิเคราะห์ควรรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะสารอาหารหลัก คาร์บอนอินทรีย์ค่า pH และความเป็นกรดของดินและพื้นผิว

การสุ่มเก็บตัวอย่างใบ

การวิเคราะห์ใบเป็นวิธีการที่พึงประสงค์ในการกำหนดความต้องการสารอาหารรอง

ข้อเสนอแนะต่อไปนี้อาจได้รับการพิจารณา:

- ควรสุ่มตัวอย่างใบเมื่อพืชกำลังเติบโตอย่างดี การสุ่มตัวอย่างเกี่ยวข้องกับพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และอายุของพืช สิ่งสำคัญ คือ ต้องปฏิบัติตามข้อเสนอแนะของท้องถิ่นสำหรับความหลากหลายที่ใช้ เช่น บางภูมิภาคจะหมายถึงระหว่าง 3-5 เดือนสำหรับภูมิภาคอื่นๆ ระหว่าง 4-9 เดือน
- ควรสุ่มตัวอย่างอย่างน้อยสี่ถึงหกสัปดาห์หลังจากการใส่ปุ๋ยครั้งสุดท้าย
- ต้องพิจารณาปริมาณน้ำฝนและการชลประทานเพื่อให้แน่ใจว่าพืชไม่ผ่านความเครียดจากความชื้นเนื่องจากอาจส่งผลต่อผลการทดสอบใบ
- เลือกใบจากก้านตามความสูงเฉลี่ย และเก็บประมาณ 30-40 ใบโดยสุ่มจากทั่วทั้งบล็อกอ้อย

ต้องปฏิบัติตามวิธีการสุ่มตัวอย่าง/ระเบียบปฏิบัติเดียวกันจากการสุ่มตัวอย่างหนึ่งไปยังการสุ่มตัวอย่างถัดไป เพื่อให้แน่ใจว่ามีความสอดคล้องในการเป็นตัวแทนตัวอย่าง ควรปฏิบัติตามแนวทางระดับภูมิภาคในเรื่องนี้ตามหลักการแล้วควรใช้ห้องปฏิบัติการที่มีชื่อเสียงเดียวกันเพื่อความสอดคล้องในวิธีการและผลลัพธ์

4.2.4 ผู้ประกอบการใช้ปุ๋ยในปริมาณมากเท่าที่ผลการวิเคราะห์ดินหรือใบแนะนำ

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมการใช้ปุ๋ยอย่างเหมาะสมที่สุดเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการใช้สารอาหารในพืชผลและลดการเสื่อมสภาพของสิ่งแวดล้อม

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการใช้ความต้องการสารอาหารพืชเพื่อพัฒนาโปรแกรมโภชนาการพืชตามแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดที่อุตสาหกรรมในท้องถิ่นยอมรับ (หรือหากไม่มี ให้ปรับใช้แนวทางจากภูมิภาคอื่นอย่างเหมาะสม) รวมถึงการใช้ปุ๋ยเคมีและปุ๋ยอินทรีย์ โปรแกรมจะต้องปรับให้เหมาะสมกับสภาวะท้องถิ่น (เฉพาะพื้นที่) เพื่อให้ได้ผลผลิตที่ดีที่สุดทั้งในแง่ของผลผลิตและคุณภาพ ในขณะที่ลดความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุด

คำแนะนำควรขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์ใบหรือดินเพื่อกำหนดปริมาณสารอาหารพืชและความพร้อมของสารอาหารในดิน

ปริมาณไนโตรเจน โปแทสเซียม และฟอสฟอรัสที่ใช้ผ่านปุ๋ยภายในฤดูกาลควรพิจารณาจากแหล่งที่มาของสารอาหารพืชที่แท้จริงและเป้าหมายโดยคำนึงถึงแหล่งสารอาหารทั้งหมดที่มีอยู่แล้วสำหรับพืชผล ซึ่งควรรวมถึงสารอาหาร:

- มีอยู่ในดิน
- ที่กำลังใช้ร่วมกันในฤดูกาลนั้น (เช่น ของเสียจากโรงงาน ปุ๋ยคอก)
- ได้มาจากการใช้ปุ๋ยก่อนหน้านี้ (รวมถึงปุ๋ยคอก คลนโรงงาน ละแวกโรงงาน ปุ๋ยหมัก น้ำกากสา ดินดัดแปลงจากซีเมนต์ (CMS))
- ได้มาจากเศษเหลือจากการเก็บเกี่ยว
- จัดทำโดยพืชอื่นๆ เช่น พืชตระกูลถั่ว ปุ๋ยคอกสีเขียว และพืชคลุมดิน

ปุ๋ยควรเป็นชนิดที่เหมาะสมที่ใช้ในอัตรา เวลา และตำแหน่งที่ถูกต้องเพื่อการใช้พืชที่เหมาะสมตามคำแนะนำในท้องถิ่น

ค่าที่จะป้อนลงใน Bonsucro Calculator สำหรับปริมาณปุ๋ยที่แนะนำและปริมาณปุ๋ยที่ใช้ควรเป็นค่าสำหรับระยะเวลาการรายงาน 12 เดือน ปุ๋ยที่แนะนำและนำไปใช้สำหรับแต่ละองค์ประกอบ - ไนโตรเจน โปแทสเซียม และฟอสฟอรัส - ควรรวมถึงอินทรีย์และอนินทรีย์ เนื่องจากดินแต่ละประเภทอาจมีความต้องการปุ๋ยต่างกัน ข้อมูลที่จะรายงานใน Bonsucro Calculator ควรพิจารณาประเภทของดินที่แตกต่างกัน

การคำนวณควรดำเนินการดังนี้:

ไนโตรเจนทั้งหมด (N) ที่แนะนำ = (พื้นที่ดินประเภทที่ 1 x ค่าแนะนำใน N สำหรับดินประเภทที่ 1) + (พื้นที่ดินประเภทที่ 2 x ค่าแนะนำใน N สำหรับดินประเภทที่ 2) + (พื้นที่ดินประเภท n x ค่าแนะนำใน N สำหรับดินประเภท n)

พื้นที่ควรแสดงเป็นเฮกตาร์และข้อเสนอแนะควรเป็นอัตราส่วนที่แสดงเป็นกิโลกรัมของไนโตรเจนต่อพื้นที่ (เฮกตาร์)

ควรใช้ตรรกะเดียวกันกับสารอาหารแต่ละชนิดสำหรับข้อเสนอแนะและการประยุกต์ใช้

ตัวอย่าง:

มีการรวมพื้นที่ทั้งหมด 500 เฮกตาร์ไว้ในหน่วยรับรอง ตามการทำแผนที่ดินดำเนินการตามตัวชี้วัด 4.2.1 ดังต่อไปนี้ พื้นที่นี้จะแบ่งออกเป็นสามประเภทดินที่แตกต่างกัน:

- ดินประเภท ก = 250 เฮกตาร์
- ดินประเภท ข = 150 เฮกตาร์
- ดินประเภท ค = 100 เฮกตาร์

ตามตัวชี้วัด 4.2.3 การวิเคราะห์ดินได้ดำเนินการและมีข้อเสนอแนะต่อไปสำหรับไนโตรเจน:

- ดินประเภท ก: 70 กก. N/เฮกตาร์
- ดินประเภท ข: 60 กก. N/เฮกตาร์
- ดินประเภท ค: 85 กก. N/เฮกตาร์

ดังนั้น ไนโตรเจนทั้งหมดที่แนะนำ = (250*70) + (150*60) + (100*85) = 35,000 กก

4.2.5 ผู้ประกอบการป้องกันไม่ให้ยอดอ้อยและใบถูกเผาหลังการเก็บเกี่ยว

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมการเก็บรักษาชีวมวลและสารตกค้างจากการเก็บเกี่ยวและปรับปรุงสิ่งปกคลุมผิวดิน

ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้วัสดุคลุมดิน/ใบอ้อยคลุมดินถูกเผาหลังการเก็บเกี่ยว หากจำเป็นต้องเผาอ้อยก่อนการเก็บเกี่ยวจะได้รับอนุญาตจากตัวชี้วัดนี้ อย่างไรก็ตาม มีคำแนะนำให้ผู้ประกอบการใช้การเผาเย็น (เรียกอีกอย่างว่า “การเผาไหม้เย็น”) การเผาเย็นจะเกิดขึ้นในตอนเช้าเมื่อลมไม่แรงและน้ำค้างมักจะปรากฏบนใบอ้อยจะช่วยลดการปล่อยอนุภาค การเผาเย็นยังช่วยลดความเสี่ยงต่อการจุดไฟและไฟที่ลามไปยังไร่อื่น

หลังจากการเก็บเกี่ยวอ้อย ยอดอ้อยและชีวมวลที่เหลือจะต้องเก็บรักษาไว้ไม่ว่าจะโดยการแพร่กระจายไปทั่วไร่หรือโดยการไถพรวนและคดเคี้ยวระหว่างแถว

เมื่อการเผาไหม้เกิดขึ้นเป็นการกระทำทางอาญาหรือโดยไม่ได้ตั้งใจหรือถูกนำไปใช้เป็นการเผาไหม้ป้องกันโรค (การเผาไหม้ที่ควบคุมใช้เป็นมาตรการควบคุมเพื่อหลีกเลี่ยงศัตรูพืชหรือโรคที่แพร่กระจาย เป็นต้น)

สิ่งนี้ไม่ควรพิจารณาในตัวชี้วัดนี้โดยมีเงื่อนไขว่าผู้ประกอบการให้เห็นเหตุผลว่าทำไม

เกณฑ์ที่ 4.3 – มีแผนการดูแลน้ำ

4.3.1 ผู้ประกอบการระบุแหล่งน้ำหลักและพื้นที่กักเก็บน้ำ

ขอบเขต: ตัวบ่งชี้นี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่เกษตรในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการระบุทรัพยากรน้ำทั้งหมดสำหรับการดำเนินงานเพื่อใช้เป็นรากฐานสำหรับการระบุและดำเนินการแผนการดูแลน้ำที่เหมาะสม (WSP)

ผู้ประกอบการควรระบุบนแผนที่ถึงแหล่งน้ำหลักที่จัดหาเพื่อการดำเนินงานและพื้นที่ที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง แผนที่ควรระบุแหล่งน้ำตามแอ่ง ลุ่มน้ำย่อย และแอ่งน้ำขนาดเล็กที่กิจกรรมตั้งอยู่ ไม่จำเป็นต้องมีแผนที่ของแต่ละไร่ย่อย แผนที่ทั่วไปสามารถระบุพื้นที่ทั้งหมดที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง ควรระบุระดับความพร้อมใช้งานของน้ำสำหรับแต่ละแหล่งน้ำด้วย ระดับความพร้อมใช้งานจะกำหนดพื้นที่ที่มีแนวโน้มที่จะเกิดหรือประสบกับความเครียดจากน้ำ

นอกจากนี้แผนที่ควรระบุ:

- ชุมชนโดยรอบที่ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรน้ำ รวมถึงกิจกรรมการผลิตอื่น ๆ (การทำเหมืองแร่ ปศุสัตว์ พืชอื่น ๆ)
- หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการน้ำหากมีความเกี่ยวข้อง
- ข้อจำกัดเฉพาะที่อาจนำไปใช้กับทรัพยากรน้ำที่อยู่เหนือพื้นดินหรือใต้ดิน รวมถึงข้อจำกัดชั่วคราว (เช่น พื้นที่ที่อาจไม่อนุญาตให้สกัดน้ำในช่วงฤดูแล้ง)
- วิธีที่เป็นไปได้ที่เกิดจากน้ำไหลป่าและผลกระทบที่อาจเกิดกับแหล่งน้ำ

4.3.2 ผู้ประกอบการพัฒนาและดำเนินการแผนการดูแลน้ำ (WSP)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการสามารถบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดที่หน่วยรับรองได้อย่างยั่งยืน

ผู้ประกอบการควรพัฒนา WSP ตามระดับความพร้อมใช้งานหรือความเครียดน้ำที่ระบุ แผนควรมีอย่างน้อย:

- การดำเนินการและวัตถุประสงค์ที่สามารถบรรลุผลได้
- กิจกรรมการตรวจสอบ
- ความรับผิดชอบที่ตกลงกันได้
- งบประมาณและทรัพยากรที่ได้รับการจัดสรร
- การปรับปรุงอย่างต่อเนื่องและหลักการเรียนรู้ขององค์กร
- มีการทบทวนอย่างน้อยทุกสามปีหรือเร็วกว่าตามขั้นตอนของบริษัท

แผนดังกล่าวอาจระบุความคิดริเริ่มในท้องถิ่นอื่นๆ สำหรับการดูแลและการจัดการน้ำอย่างยั่งยืน ขึ้นอยู่กับระดับของความซับซ้อน ซึ่งสามารถรวมกันตามหมวดหมู่ผู้ใช้ เช่นหน่วยงานท้องถิ่นที่จัดหา น้ำ พิษอื่นๆ การทำเหมืองแร่ ฯลฯ

แผนนี้สามารถพัฒนาได้โดยร่วมมือกับหน่วยงานที่มีอำนาจและผู้ใช้รายอื่นที่ครอบคลุมกิจกรรมที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง แผนดังกล่าวควรขึ้นอยู่กับข้อมูลตัวชี้วัดที่เกิดขึ้นจริงที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มน้ำ (เช่น การใช้น้ำที่ได้ข้อมูลจากการไหลของมิเตอร์ คุณภาพน้ำที่ได้ข้อมูลจากการวิเคราะห์น้ำ)

ผู้ประกอบการควรพิจารณาจำกัดความของ “ลุ่มน้ำ/อ่างเก็บน้ำ” ตามที่พันธมิตรเพื่อการดูแลน้ำได้ให้ไว้:

“อ่างเก็บน้ำ: เขตทางภูมิศาสตร์ที่น้ำถูกกักและไหลผ่านและในที่สุดปล่อยออกมาที่จุดหนึ่งหรือมากกว่า แนวคิดนี้รวมถึงการกักเก็บน้ำผิวดินและการกักเก็บน้ำใต้ดิน การเก็บน้ำผิวดินถูกกำหนดโดยพื้นที่ที่ดินรับน้ำฝนได้ทั้งหมดและไหลผ่านลำธารและแม่น้ำไปยังปากแม่น้ำเดียว ในฐานะที่เป็นสาขาของแม่น้ำขนาดใหญ่หรือไหลลงสู่ทะเล การกักเก็บน้ำใต้ดินถูกกำหนดโดยโครงสร้างทางธรณีวิทยาของชั้นหินอุ้มน้ำและเส้นทางการไหลของน้ำใต้ดิน ซึ่งถูกเติมเต็มด้วยน้ำที่แทรกซึมจากพื้นผิว มีความหนาในแนวตั้ง (ตั้งแต่ไม่กี่เมตรถึง 100 เมตร) ตลอดจนพื้นที่ อ่างเก็บน้ำผิวดินและน้ำใต้ดินอาจแยกออกจากกันทางกายภาพหรือเชื่อมต่อกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพท้องถิ่น 'อ่างเก็บน้ำของแหล่งกำเนิด' หมายถึง แหล่งเก็บน้ำที่แตกต่างจากอ่างเก็บน้ำ ของสถานที่ที่มีการผลิตผลิตภัณฑ์หรือบริการหรือเป็นแหล่งที่มา ซึ่งอาจจะอยู่ที่ใดก็ได้จากอ่างเก็บน้ำที่อยู่ใกล้เคียงไปยังอีกด้านหนึ่งของโลก คำศัพท์ทางเลือก ได้แก่ สันปันน้ำ ลุ่มน้ำ และลุ่มแม่น้ำ”

ผู้ประกอบการควรวางแผนวิธีการดำเนินการเพื่อจัดการกับความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับน้ำที่เกิดจากการดำเนินงานหรืออาจส่งผลกระทบต่อการทำงาน (เช่น มลพิษทางน้ำ การขาดแคลนน้ำ หรือความเสี่ยงต่อการจัดหา น้ำ การปล่อยน้ำที่สร้างมลพิษ การขาดพื้นที่ริมฝั่งที่ใช้ในการกรองการไหลออก) และกำหนดประสิทธิภาพของการดำเนินการเพิ่มเติม ในการทำเช่นนี้ผู้ประกอบการควรคำนึงถึง:

- การระบุอันตราย (สาเหตุของการขาดแคลนน้ำหรือมลพิษทางน้ำ)
- การประเมินความเสี่ยง (สิ่งแวดล้อม สังคม หรือผลผลิต) หรือผลกระทบ
- การให้คะแนนความเสี่ยงและผลกระทบ (สูง ปานกลาง ต่ำ)
- แผนและมาตรการที่ดำเนินการเพื่อลดความเสี่ยงที่ระบุ กำจัดผลกระทบเชิงลบ และเพิ่มผลกระทบเชิงบวก

ควรมีโครงสร้างการจัดการที่มีประสิทธิภาพและการเตรียมการต่างๆ เพื่อส่งมอบแผน รวมถึงวัตถุประสงค์และระบบการตรวจสอบ ควรกำหนดเป้าหมายสำหรับผู้จัดการและพนักงานทุกคนเพื่อขจัดอันตราย ลดความเสี่ยง และเพิ่มผลกระทบ เป้าหมายควรเป็น SMART: เฉพาะ วัดได้ บรรลุผล สมจริง และตามเวลา

แผนดังกล่าวควรให้ความสำคัญกับการดำเนินการทันทีในกรณีที่มีปัญหาเร่งด่วน (เช่น การล้นของสถานีบำบัดน้ำ) และการดำเนินการระยะยาว (เช่น เติมน้ำแหล่งกักเก็บน้ำตามธรรมชาติ)

แผนดังกล่าวควรส่งเสริมความร่วมมือกับบุคคลภายนอกที่มีผลกระทบต่อทรัพยากรน้ำ

พนักงานควรเข้าใจแผนและผู้รับผิดชอบในการดำเนินการควรได้รับการฝึกอบรม ควรมีผู้รับผิดชอบในการดำเนินการและบังคับใช้แผน

4.3.3 ผู้ประกอบการส่งเสริมการใช้น้ำอย่างยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมในการดำเนินการร่วมกัน

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการร่วมมือกับผู้ใช้น้ำทุกคนเพื่อเร่งการจัดการทรัพยากรน้ำอย่างยั่งยืน

ผู้ประกอบการควรแสดงให้เห็นถึงการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในความคิดริเริ่มของชุมชนท้องถิ่นและกระบวนการต่างๆ กับองค์กร NGO องค์กรระดับภูมิภาคและระดับประเทศ ฯลฯ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการจัดการและการดูแลน้ำอย่างยั่งยืน หากไม่มีการพัฒนาความคิดริเริ่มของผู้มีส่วนได้เสียในท้องถิ่นหรือคนอื่นๆ ที่กำลังพัฒนาในพื้นที่นั้น มีความคาดหวังว่าผู้ประกอบการจะสร้างความคิดริเริ่มในพื้นที่เพื่อส่งเสริมการใช้น้ำอย่างยั่งยืน

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกการวัดความเครียดน้ำและดำเนินการร่วมกันเพื่อลดความเครียดน้ำ

ผู้ประกอบการควรวางแผนและดำเนินการตามแผนการใช้น้ำอย่างยั่งยืนภายในหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกับคนงานพืชผลและโรงงาน

ผู้ประกอบการควรบันทึกหลักฐานใด ๆ ของการดำเนินการตามแผนภายในหรือโปรแกรมต่างๆ เช่น รายการเข้าร่วม รูปภาพหรือวิดีโอของการฝึกอบรม และการพัฒนาข้อมูลและเนื้อหาการฝึกอบรม

4.3.4 ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำสูงสุดต่อมวลของผลิตภัณฑ์

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการสามารถบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดที่หน่วยรับรองได้อย่างยั่งยืน

ค่าที่จะป้อนลงใน Bonsucro Calculator เพื่อคำนวณตัวชี้วัดนี้ควรเป็นค่าสำหรับการรายงานระยะเวลา 12 เดือน

น้ำสุทธิที่ใช่ที่โรงงาน = (ปริมาณน้ำที่ใช่) – (ปริมาณน้ำกลับสู่อ่างล้าง)

โดย:

- ปริมาณน้ำที่ใช่ = น้ำทั้งหมดที่กักเก็บจากแม่น้ำและบ่อน้ำ รวมถึงน้ำจากแหล่งอื่นๆ เช่น น้ำที่สภาท้องถิ่นจัดหาให้ ตัวเลขนี้อาจไม่รวมน้ำที่นำกลับมาใช้ใหม่
- ปริมาตรของน้ำที่ส่งคืนสู่อ่างล้าง = น้ำทั้งหมดที่ส่งคืนสู่อ่างล้างโดยไม่คำนึงถึงว่าน้ำถูกปล่อยออกมาจากที่ใด ซึ่งรวมถึงน้ำที่ปล่อยออกมาในแม่น้ำ ตลอดจนน้ำที่ผ่านการบำบัดที่ใช้ในการชลประทาน โปรดทราบว่าน้ำทั้งหมดที่กลับสู่อ่างล้างจำเป็นต้องได้รับการบำบัดที่เหมาะสมก่อน

ผู้ประกอบการควรมีใบอนุญาตใช้น้ำที่จำเป็นและใช้อุปกรณ์ในสถานที่ที่วัดการไหลของน้ำเป็นลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

ผู้ประกอบการควรเก็บรักษาบันทึกปริมาณน้ำที่กักเก็บไว้เพื่อใช้ในโรงงานรวมถึงบันทึกน้ำที่ส่งคืนสู่อ่างล้าง

เมื่อน้ำทิ้งจากโรงงานถูกส่งคืนไปยังพืชเพื่อการชลประทาน ผู้ประกอบการควรบันทึกว่าเป็นน้ำกลับคืนสู่อ่างล้าง โปรดทราบว่าน้ำ 1 มิลลิเมตรที่ใช่ในพื้นที่ 1 เฮกตาร์เท่ากับ 10 ลูกบาศก์เมตร

หากมิเตอร์น้ำไม่สามารถเข้าถึงได้ง่ายในพื้นที่การผลิต ผู้ตรวจสอบควรประเมินวิธีการที่ผู้ผลิตใช้ในการประมาณปริมาณน้ำเพียงพอหรือไม่ ดังนั้น จึงมีความเชื่อมั่นในปริมาณน้ำทั้งหมดที่บริโภคและส่งกลับสู่อ่างล้าง

4.3.5 ผู้ประกอบการเพิ่มผลิตภาพการชลประทานสูงสุด

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการสามารถบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้งหมดที่หน่วยรับรองได้อย่างยั่งยืน

ผลผลิตน้ำชลประทาน (WP) เป็นตัววัดว่าน้ำชลประทานมีประสิทธิภาพในการผลิตผลผลิตอย่างไร สำหรับอ้อยนั้น หมายถึง ผลผลิตอ้อยที่เก็บเกี่ยวได้หารด้วยการชลประทานที่ใช้ในช่วงฤดูเพาะปลูก WP

ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากปริมาณน้ำฝนที่ได้รับจากพืชผล เนื่องจากปริมาณน้ำฝนมีประสิทธิภาพ

(เช่น มีส่วนช่วยในการเจริญเติบโตของพืช) เพิ่มมากขึ้น จึงจำเป็นต้องมีการชลประทานน้อยลงเพื่อให้ได้ผลผลิตอ้อยเท่าเดิม ดังนั้น จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงปริมาณน้ำฝนเมื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการชลประทาน WP ที่ยั่งยืน

ตัวชี้วัดนี้กำหนดให้ WP จริง (WPa) มีค่ามากกว่ามาตรฐาน WP (WPo).

ข้อมูลที่จะป้อนลงใน Bonsucro Calculator สำหรับการคำนวณ WPo และ WPa ควรเป็นข้อมูลสำหรับการรายงานระยะเวลา 12 เดือน

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกสำหรับวงจรการเจริญเติบโตทั้งหมดของปริมาณน้ำฝนรายวันของพืชผล โดยแสดงหน่วยเป็นมิลลิเมตร และบันทึกปริมาณน้ำทั้งหมดที่เข้าสู่พืชผล รวมถึงน้ำที่สกัดออกมา น้ำที่นำกลับมาใช้ใหม่ และน้ำจากสาและน้ำทิ้งที่เจือจางและไม่เจือจาง

หมายเหตุ: ฝน 1 มม. = 10 ลบ.ม./เฮกตาร์

WPo และ WPa สำหรับไร้อ้อยสามารถคำนวณ (ในหน่วยกิโลกรัม/เฮกตาร์/มม.) ได้ดังนี้

$$WP_o = 66 + (0.05 \times \text{ฝน})$$

$$WP_a = \frac{CY \times 1000}{Irr}$$

โดยที่ฝน = ปริมาณน้ำฝนทั้งหมดตลอดวงจรการเจริญเติบโตหน่วยเป็นมิลลิเมตร

Irr = การชลประทานสุทธิที่ใช้ในช่วงฤดูเพาะปลูกทั่วไป หน่วยเป็นมิลลิเมตร (รวมถึงน้ำสกัด น้ำที่นำกลับมาใช้ใหม่ และน้ำจากสาและน้ำทิ้งที่เจือจางและไม่เจือจาง)

CY = ผลผลิตอ้อยที่เก็บเกี่ยวเป็นตัน/เฮกตาร์ (อ้อยที่เก็บเกี่ยว/พื้นที่เก็บเกี่ยว)

สองค่านี้สามารถนำมาเปรียบเทียบได้ดังนี้:

- WPa > = WPo เป็นที่ยอมรับได้
- WPa < WPo ไม่เป็นที่ยอมรับ

การคำนวณถือว่าการชลประทานสุทธิ (รวมการสกัดกั้น การระบายน้ำ และการสูญเสียการระเหยของดิน แต่ไม่รวมการสูญเสียการลำเลียงในปริมาณการชลประทาน)

หากไม่สามารถเข้าถึงมิเตอร์น้ำได้ง่ายในพื้นที่การผลิต ผู้ผลิตควรมีวิธีการบันทึกไว้เพื่อประเมินว่าปริมาณน้ำเพียงพอหรือไม่ ดังนั้น จึงกำหนดว่ามีความเชื่อมั่นในปริมาณน้ำทั้งหมดที่บริโภคหรือไม่

NB สูตรในการคำนวณ WPo ถูกกำหนดผ่านการศึกษาดำเนินการโดยสถาบันวิจัยอ้อยแอฟริกาใต้ Mount Edgecombe ประเทศแอฟริกาใต้ในปี 2564 โดยมีการรวบรวมข้อมูลในปี 2541 ถึง 2562 สำหรับพืชอ้อย 12 เดือนเริ่มต้นในเดือนมิถุนายนของทุกปีสำหรับพื้นที่สามแห่งในแอฟริกาใต้ แบบจำลอง MyCaneSIM® Lite ถูกนำมาใช้เพื่อจำลองผลผลิตอ้อยและสร้างสมการมาตรฐานสำหรับ WP

4.3.6 ผู้ประกอบการลดผลกระทบที่เป็นอันตรายจากการปล่อยของเสีย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการป้องกันมลพิษของลำธารน้ำ

ตัวชี้วัดนี้ใช้ในกรณีของการปล่อยน้ำทิ้งเข้าสู่ลำธารรับน้ำ

ผู้ประกอบการควรทำการวิเคราะห์น้ำทิ้งจากโรงงาน ควรเก็บตัวอย่างน้ำสำหรับออกซิเจนที่ละลายน้ำจากลำธารรับน้ำ สำหรับความต้องการออกซิเจนทางเคมี (COD) และความต้องการออกซิเจนทางชีวเคมี (BOD) ตัวอย่างน้ำควรเก็บที่จุดที่แน่นอนของการปล่อยน้ำ

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าผลลัพธ์ของออกซิเจนละลายได้ที่จุดน้ำทิ้งเป็นไปตามพารามิเตอร์ที่กำหนดโดย Bonsucro: นั่นคือ >2.5 ppm สำหรับ COD และ BOD ที่จุดปล่อยน้ำทิ้ง ผลลัพธ์ควรเป็นไปตามพารามิเตอร์ที่กำหนดโดย Bonsucro คือ ≤ 1 กก. ผลิตภัณฑ์ COD/t หรือ ≤ 0.25 กก.

ควรสังเกตว่าปริมาตรและองค์ประกอบของน้ำทิ้งไหลจากโรงงานแตกต่างกันอย่างมากในช่วงสัปดาห์และตลอดฤดูกาล

ตัวอย่างออกซิเจนละลายได้ควรแสดงถึงสถานะเฉลี่ยในลำธารที่ถูกตรวจสอบ ควรเก็บตัวอย่างจากกลางลำธารโดยต่ำกว่าผิวน้ำระหว่าง 15 ซม. ถึง 40 ซม. หากต้องเก็บตัวอย่างจากชายฝั่ง ควรเก็บตัวอย่างที่บริเวณที่เป็นตัวแทนของสภาพในลำธารซึ่งได้ผิวน้ำไม่กี่เซนติเมตร การสุ่มตัวอย่างควรเกิดขึ้นที่ปลายน้ำของจุดปล่อยที่การไหลมาผสมกัน การวิเคราะห์ออกซิเจนที่ละลายควรดำเนินการโดยใช้ไอโอดิโตรเมตริก (วิธีการอ้างอิง Winkler) luminescence based (optical sensor) amperometric (probe) หรือวิธีการวิเคราะห์ spectrophotometric ที่สอดคล้องกับกฎหมายท้องถิ่นหากมี ระเบียบปฏิบัติการวัดจะขึ้นอยู่กับวิธีการที่ใช้

ควรใช้ค่าสำหรับ COD หรือ BOD ที่ได้จากการวัดการไหลของน้ำทิ้ง (t หรือ m³) และ COD หรือ BOD เฉลี่ยของปริมาณน้ำทิ้ง ซึ่งต้องให้โรงงานวัดการไหลของน้ำทิ้งทั้งหมดจากสถานที่

ควรสังเกตว่าการไหลของน้ำทิ้งจากโรงงานที่แตกต่างกันอย่างมากในช่วงสัปดาห์ หากโรงงานปิดทุกสัปดาห์ ควรใช้ปริมาณรวมไม่ใช่อัตราการไหลเฉลี่ย ควรใช้ความระมัดระวังเพื่อให้แน่ใจว่าจุดสูงสุดและการเปลี่ยนแปลงประจำสัปดาห์ทั้งการไหลและการวิเคราะห์จะถูกนำมาพิจารณาอย่างถูกต้องเมื่อมีการคำนวณค่าของตัวชี้วัด

บางประเทศและบางอุตสาหกรรมยึดตามข้อกำหนดของน้ำทิ้งของ COD ในขณะที่บางประเทศยึดตาม BOD5 อาจใช้ COD หรือ BOD อย่างไม่อย่างหนึ่ง

ผู้ประกอบการควรดำเนินการมาตรการแก้ไขในกรณีที่ผลการทดสอบออกซิเจนละลายน้ำ COD หรือ BOD ไม่สอดคล้องกับขีดจำกัดที่กำหนดโดย Bonsucro ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกการวิเคราะห์น้ำทิ้ง รวมถึงหลักฐานของมาตรการแก้ไขหากจำเป็น ความถี่ของการวิเคราะห์จะต้องเป็นไปตามกฎหมาย/ข้อบังคับในท้องถิ่น ในกรณีที่ไม่มีกฎหมาย/ข้อบังคับการสุ่มตัวอย่างและการวิเคราะห์ควรดำเนินการอย่างน้อยหนึ่งครั้งในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว

เกณฑ์ที่ 4.4 – มีแผนการจัดการศัตรูพืช โรคพืช และวัชพืช และดำเนินการแล้ว

4.4.1 ผู้ประกอบการระบุและตรวจสอบวัชพืชศัตรูพืช และโรคพืช ในปัจจุบัน ในอดีต และที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการระบุภัยคุกคามต่อพื้นที่ผลิต

ผู้ประกอบการควรสร้างและดำเนินการแผนการตรวจสอบวัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืช ซึ่งกำหนดเกณฑ์ความเสียหายของศัตรูพืชและโรคพืชแต่ละชนิดเมื่อจำเป็นต้องมีการควบคุม แผนการตรวจสอบวัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืชควรครอบคลุมพื้นที่เพาะปลูกทั้งหมดภายใต้การรับรอง

ผู้ประกอบการควรเก็บ:

- บันทึกวัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืช ในอดีตปัจจุบัน และที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตตามปัจจัยต่าง ๆ เช่น ปริมาณน้ำฝน ลม และความชื้นสัมพัทธ์ เป็นต้น
- บันทึกการดำเนินการตามวิธีการตรวจสอบไร่ย่อยตามประเภทของวัชพืช ศัตรูพืช หรือโรคพืช ประเภทของการสุ่มตัวอย่าง วันที่ บุคคลที่รับผิดชอบ ผลการสุ่มตัวอย่าง และพืชที่มีการนำไปใช้
- บันทึกไร่ย่อยเกี่ยวกับอาการของพืชที่เกิดจากวัชพืช ศัตรูพืช หรือโรคพืช
- บันทึกประวัติศาสตร์ของการตรวจสอบศัตรูพืชและโรคพืช ตลอดจนวัชพืชและอาการที่แสดงในพืชแต่ละชนิด

ในกรณีที่มีการพัฒนาใหม่ ควรทำการสุ่มตัวอย่างอย่างละเอียดเพื่อระบุวัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืชที่อาจเกิดขึ้นเพื่อป้องกันการระบาดใหม่ที่มีผลกระทบต่อพัฒนาใหม่และการพัฒนาที่ดำเนินการไปแล้ว

4.4.2 ผู้ประกอบการดำเนินการแผนการจัดการศัตรูพืชแบบบูรณาการ (แผน IPM)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมแนวทางการจัดการศัตรูพืชแบบบูรณาการ

จุดมุ่งหมายโดยรวมควรลดผลกระทบทางเศรษฐกิจและลดการสะสมของวัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืช พร้อมกับลดผลกระทบภายนอกสถานที่ วัชพืช ศัตรูพืช และโรคพืชต่างๆ มีระบบนิเวศ การกระจาย ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น และการควบคุมที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ระบบการทำไร้อ้อยยังแตกต่างกันเนื่องจากข้อจำกัดด้านสิ่งแวดล้อมและสังคมที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงไม่มีกลยุทธ์ชุดเดียวที่ใช้ได้กับทุกสถานการณ์

กลยุทธ์ทางเกษตรนิเวศวิทยาสำหรับการจัดการศัตรูพืชและโรคพืชแตกต่างกันไปตามประเภทของวัชพืช ศัตรูพืช หรือโรคพืช ดังนั้น ผู้ประกอบการควรใช้แนวทางปฏิบัติที่ดี ซึ่งอย่างน้อยอาจรวมถึง:

- การกำจัดด้วยตนเอง
- การไถพรวนแบบเลือกได้
- การเลือกใช้สารเคมีกำจัดวัชพืช ยาฆ่าแมลง และสารกำจัดเชื้อรา
- การเก็บขยะและพืชคลุมดิน
- การใช้สารควบคุมทางชีวภาพ
- การใช้แหล่งเมล็ดพันธุ์ที่ “สะอาด” ในการปลูก
- การใช้พันธุ์อ้อยที่บ่งชี้ไม่ได้อย่างรวดเร็ว ให้ร่มเงาแก่วัชพืชและพันธุ์ที่ต้านทาน/ทนต่อศัตรูพืชและโรคพืช
- การจัดการพืชดอกโดยรอบเพื่อเพิ่มปริมาณศัตรูธรรมชาติของศัตรูพืชและโรคพืชและ/หรือกีดกันสิ่งที่เป็นแหล่งโปรตีนสำหรับหนู
- การปฏิบัติด้านสุขอนามัยภาคสนามเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของวัชพืช ศัตรูพืชและโรคพืช
- การใช้ยาฆ่าแมลงและยาฆ่าเชื้อราควรขึ้นอยู่กับเกณฑ์การดำเนินการหรือวิธีการตามความเสี่ยงที่เหมาะสมกับสายพันธุ์เป้าหมาย การประยุกต์ใช้ควรเป็นไปในลักษณะที่ลดการลอยตัวไปยังพื้นที่ที่ไม่พึงประสงค์

การใช้สารกำจัดวัชพืชควรขึ้นอยู่กับเกณฑ์การดำเนินการหรือแนวทางตามความเสี่ยง (เช่น สำหรับสารกำจัดวัชพืชก่อนเกิดขึ้น) ที่เหมาะสมกับสายพันธุ์เป้าหมาย การประยุกต์ใช้ควรอยู่ในลักษณะที่ลดการเคลื่อนไหวนอกสถานที่

ผู้ประกอบการควรวางแผนวิธีการดำเนินการเพื่อจัดการกับความเสี่ยงที่เกิดจากศัตรูพืช/โรคพืช และนอกจากนี้ วิธีการกำหนดประสิทธิภาพของการดำเนินการ

ในการทำเช่นนี้ผู้ประกอบการควรคำนึงถึง:

- ดำเนินการระบุหรือวินิจฉัยศัตรูพืชหรือโรคพืช
- ตรวจสอบระดับเกณฑ์ของศัตรูพืชและการระบาดของโรคเป็นประจำ
- ประเมินความเสี่ยงที่ศัตรูพืช/โรคพืชที่ก่อให้เกิดผลกระทบโดยเฉพาะต่อผลผลิตจากไร้อ้อยและความเสี่ยงต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อมด้วยมาตรการควบคุมที่เลือกใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใช้มาตรการควบคุมสารเคมี
- ประเมินและให้คะแนนความเสี่ยงและผลกระทบที่เกี่ยวข้องเป็น (สูง ปานกลาง ต่ำ)
- จัดทำแผน IPM ที่ชัดเจน พร้อมมาตรการที่ระบุไว้เพื่อลดความเสี่ยงและกำจัดผลกระทบเชิงลบ ซึ่งควรทำหลังจากพิจารณารายชื่อสารกำจัดศัตรูพืชต้องห้ามของ Bonsucro อย่างรอบคอบ

แผน IPM ควรได้รับการตรวจสอบและปรับเปลี่ยนตามผลการวิเคราะห์ภายใน ควรมีโครงสร้างการจัดการที่มีประสิทธิภาพและการเตรียมการต่างๆ เพื่อส่งมอบแผน รวมถึงวัตถุประสงค์และระบบการตรวจสอบ

ควรกำหนดเป้าหมายสำหรับผู้จัดการและพนักงานทุกคนเพื่อจัดอันดับและลดความเสี่ยง เป้าหมายควรเป็น SMART: เฉพาะ วัดได้ บรรลุผล สมจริง และตามเวลา

แผนนี้ควรรองรับการดำเนินการทันทีในกรณีที่มีปัญหาเร่งด่วน (เช่น การระบาดของศัตรูพืช) และการดำเนินการในระยะยาว

พนักงานควรเข้าใจแผนนี้และผู้รับผิดชอบในการดำเนินการควรได้รับการฝึกอบรม ควรมีผู้รับผิดชอบในการดำเนินการและบังคับใช้แผน

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกการดำเนินการตามแผนการจัดการและมาตรการป้องกันและแก้ไขที่ใช้

4.4.3 ผู้ประกอบการเพิ่มประสิทธิภาพสูงสุดของสารเคมีเกษตรที่ใช้

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการใช้สารเคมีเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อลดการปนเปื้อนในอากาศ ดิน และน้ำ ตลอดจนเพื่อลดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์

ผู้ประกอบการควรมีแผน IPM ซึ่งรวมถึง:

- วิธีการป้องกันที่ใช้ในการลดอุบัติการณ์ศัตรูพืชและโรคพืช รวมถึงข้อมูลพันธุ์พืชที่ใช้
- วิธีการ/การควบคุมทางกล
- วิธีการทางชีวภาพ รวมถึงการใช้สารชีวภาพเมื่อมี
- การใช้การควบคุมทางเคมีเมื่อจำเป็น ในกรณีนี้และเมื่อมีการใช้การควบคุมทางเคมี การวิเคราะห์เคมีเกษตรอย่างละเอียดจะต้องดำเนินการเพื่อเลือกสิ่งที่มีความเป็นพิษน้อยลงสำหรับมนุษย์และสิ่งแวดล้อม
- มาตรการที่ใช้ในกาลลดความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีเกษตรโดยเฉพาะ รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง:
 - a) การฝึกอบรมผู้ใช้เคมีเกษตรและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการสัมผัสกับสารกำจัดศัตรูพืช
 - b) หลีกเลี่ยงการใช้สิ่งคลุมดิน
 - c) ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการสอบเทียบอุปกรณ์ที่ดี
 - d) ปฏิบัติตามคำแนะนำทางเทคนิคทั้งหมดที่ระบุไว้ในฉลาก รวมถึงแต่ไม่จำกัด เพียงระยะเวลาการกลับเข้ามาใหม่และช่วงเวลาก่อนการเก็บเกี่ยว

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึกสารเคมีเกษตรที่ใช้

ข้อมูลขั้นต่ำที่ต้องบันทึกคือ:

- วันที่ใช้
- สารออกฤทธิ์
- ปริมาณของผลิตภัณฑ์ที่ใช้
- พื้นที่ที่ใช้
- ผู้รับผิดชอบการใช้ (ชื่อผู้ใช้)
- ประเภทของศัตรูพืช (เช่น แมลงศัตรูพืช เชื้อรา แบคทีเรีย วัชพืช ไล้เดือนฝอย)

ผู้ประกอบการควรใช้ผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียนในประเทศสำหรับการใช้งานเฉพาะและในขนาดการใช้ที่แนะนำบนฉลากหรือตามคำแนะนำทางการเกษตร

ข้อมูลที่จะป้อนลงใน Bonsucro Calculator สำหรับตัวชี้วัดนี้ควรเป็นข้อมูลสำหรับการทำงานระยะเวลา 12 เดือน และควรพิจารณาเฉพาะปริมาณของสารออกฤทธิ์ของสารเคมีเกษตรทั้งหมดที่ใช้ (ซึ่งรวมถึงยาฆ่าแมลง สารกำจัดเห็บไร สารกำจัดวัชพืช สารฆ่าเชื้อรา สารกำจัดไล้เดือนฝอย สารกำจัดหอยทาก สารเคมีกำจัดหนู สารบ่มสุก และสารควบคุมการเจริญเติบโตของพืช ส่วนผสมเฉื่อย เช่น สารกระตุ้นภูมิคุ้มกันร่วม และวัสดุเฉื่อยอื่นๆ ควรได้รับการยกเว้นจากการคำนวณ

สิ่งสำคัญคือต้องเก็บบันทึกการใช้สารเคมีเกษตรต่อแปลง ควรมีการบันทึกการใช้สารออกฤทธิ์แต่ละประเภทปริมาณเท่าใดในแบบฟอร์มบันทึก เมื่อสิ้นสุดระยะเวลา จะต้องมีการสรุปปริมาณรวมทั้งหมด (เป็นกิโลกรัมหรือตัน) ของสารเคมีเกษตรที่ใช้ในพื้นที่และมีการคำนวณการใช้สารต่อเฮกตาร์และรายงาน Bonsucro Calculator

ผู้ประกอบการควร:

- ตรวจสอบว่ามีกฎหมายภายในประเทศที่ต้องปฏิบัติตามซึ่งควบคุมการใช้สารเคมีเกษตรหรือไม่ โดยปกติแล้วกฎหมายนี้จะระบุว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบในการควบคุมการนำเข้า การผลิต การลงทะเบียน บรรจุภัณฑ์ การติดฉลาก การกระจายสินค้า และการขายปลีกสารเคมีเกษตร เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อมีการใช้สารตามที่กำกับสารเคมีเกษตรจะมีความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ
- ปฏิบัติตามฉลากคำแนะนำเกี่ยวกับสารเคมีเกษตร
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าสารเคมีเกษตรไม่ลอยไปยังพื้นที่การใช้งานที่ไม่ใช่เป้าหมาย
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการใช้สารเคมีเกษตรโดยใช้ PPE ที่แนะนำในฉลากหรือในกรณีที่ไม่มี ให้ปฏิบัติตามคำแนะนำโดยผู้เชี่ยวชาญด้านเคมีเกษตร
- สื่อสารกับเพื่อนบ้านเกี่ยวกับการใช้สารเคมีเกษตรและปล่อยสัญญาณที่ชัดเจนเมื่อใช้ในพื้นที่เพื่อหลีกเลี่ยงการสัมผัสกับสารกำจัดศัตรูพืชที่นำไปสู่ผลกระทบต่อสุขภาพที่ไม่คาดคิดต่อชุมชนใกล้เคียง การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสามารถป้องกันความเสี่ยงจากการสัมผัสกับสารกำจัดศัตรูพืช รวมทั้งหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดและความขัดแย้งที่ไม่จำเป็นและให้ความมั่นใจ
- เก็บบันทึกของ:
 - วิธีการใช้การสอบเทียบอุปกรณ์สารกำจัดศัตรูพืชและข้อมูลเกี่ยวกับสภาพอากาศที่เกี่ยวข้อง
 - วันที่ เวลา และที่ตั้งของการใช้สารเคมีและชื่อและปริมาณการใช้สารเคมีเกษตร

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

- ชื่อของผู้ใช้สารเคมีเกษตร
- ความใกล้ชิดหรือระยะทางของคนอื่นๆ ที่อาศัยอยู่ใกล้กับพื้นที่ที่ใช้สารเคมีเกษตร
- พื้นที่พื้นผิวทั้งหมดของที่ดินที่ผ่านการบำบัดด้วยสารเคมีเกษตร

4.4.4 ผู้ประกอบการจะใช้สารเคมีเกษตรที่ถูกกฎหมายและปลอดภัยเท่านั้น

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับพื้นที่เกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปกป้องคนงานและสิ่งแวดล้อมจากสารเคมีเกษตรที่เป็นอันตรายมากที่สุด

ผู้ประกอบการไม่ควรใช้สารเคมีเกษตรต้องห้ามที่ระบุไว้ด้านล่าง:

- สูตรกำจัดศัตรูพืชที่ตรงตามเกณฑ์ของประเภท Ia (อันตรายมาก) หรือ Ib (อันตรายสูง) ขององค์การอนามัยโลกซึ่งแนะนำการจำแนกประเภทสารกำจัดศัตรูพืชตามความอันตราย²⁶
- สารออกฤทธิ์ของสารกำจัดศัตรูพืชและสูตรที่ตรงตามเกณฑ์ของการก่อมะเร็งประเภท 1A และ 1B ของระบบที่สอดคล้องกันทั่วโลกเกี่ยวกับการจำแนกและการติดฉลากสารเคมี (GHS)²⁷
- สารออกฤทธิ์ของสารกำจัดศัตรูพืชและสูตรที่ตรงตามเกณฑ์ของการกลายพันธุ์ประเภท 1A และ 1B ของระบบที่สอดคล้องกันทั่วโลกเกี่ยวกับการจำแนกและการติดฉลากสารเคมี (GHS)²⁸
- สารออกฤทธิ์ของสารกำจัดศัตรูพืชและสูตรที่ตรงตามเกณฑ์ความเป็นพิษต่อการสืบพันธุ์ประเภท 1A และ 1B ของระบบที่สอดคล้องกันทั่วโลกเกี่ยวกับการจำแนกและการติดฉลากสารเคมี (GHS)²⁹
- สารออกฤทธิ์ของสารกำจัดศัตรูพืชที่ระบุไว้ในอนุสัญญาสตอกโฮล์มในภาคผนวก A และ B และสารที่ตรงตามเกณฑ์ทั้งหมดในวรรค 1 ของภาคผนวก ง
- สารออกฤทธิ์ของสารกำจัดศัตรูพืชและสูตรที่ระบุไว้โดยอนุสัญญารอตเตอร์ดัมในภาคผนวก 3³⁰
- สารกำจัดศัตรูพืชที่ระบุไว้ในพิธีสารมอนทรีออล³¹

สารออกฤทธิ์ทั้งหมดที่ถูกห้ามตามรายการดังกล่าวข้างต้นสามารถพบได้ในลิงค์นี้

โปรดทราบว่าในกรณีที่ไม่มีสารเคมีทางเลือกที่ไม่ถูกห้ามใช้ที่จัดทะเบียนตามกฎหมายเพื่อการใช้งาน ผู้ประกอบการควรทำการวิจัยและจัดทำเอกสารหากสามารถให้การควบคุมสารเคมีหรือไม่ใช้สารเคมีทางเลือกได้ หากการวิจัยยืนยันว่าไม่มีทางเลือกที่เป็นสารเคมีที่ไม่ถูกห้ามหรือไม่ใช้สารเคมี สามารถใช้สารเคมีเกษตรที่ถูกห้ามได้ ในกรณีเหล่านี้ แผนการจัดการความเสี่ยงควรได้รับการปรับปรุงเพื่อรวมและควบคุมความเสี่ยงที่เกิดจากการใช้สารเคมีที่อาจเป็นอันตราย ผู้ประกอบการควรจัดทำแผนยกเลิกหรือกำจัดการใช้สารเคมีเกษตรต้องห้าม

²⁶ https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/205561/9789241510417_eng.pdf;jsessionid=A903785CB56E7D2B3731DEC20EBA57FD?sequence=1

²⁷ <https://unece.org/ghs-rev8-2019>

²⁸ <http://www.fao.org/pesticide-registration-toolkit/special-topics/highly-hazardous-pesticides-hhp/identification-of-hhps/hhp-criteria-2-3-4/en/>

²⁹ <http://www.fao.org/pesticide-registration-toolkit/special-topics/highly-hazardous-pesticides-hhp/identification-of-hhps/hhp-criteria-2-3-4/en/>

³⁰ <http://www.pic.int/TheConvention/Chemicals/AnnexIIIChemicals>

³¹ <https://www.environment.gov.au/protection/ozone/montreal-protocol>

เกณฑ์ที่ 4.5 – เพื่อให้แน่ใจว่าสารเคมีและวัสดุที่เป็นอันตรายจะไม่ส่งผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพและบริการระบบนิเวศ

4.5.1 ผู้ประกอบการจัดการสถานที่จัดเก็บอย่างปลอดภัยและกำจัดสารเคมี เชื้อเพลิง น้ำมันหล่อลื่น วัสดุอันตรายอื่นๆ และภาชนะบรรจุอย่างปลอดภัย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปกป้องคนงานและสิ่งแวดล้อมจากการรั่วไหลของวัสดุอันตราย

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบสภาพให้แน่ใจว่าสภาวะการจัดเก็บและการจัดการสารเคมีเกษตรและสารเคมีอื่นๆ เชื้อเพลิง น้ำมันหล่อลื่น วัสดุที่เป็นอันตราย และภาชนะบรรจุมีความปลอดภัย ตลอดจนการกำจัดที่ปลอดภัย (เช่น สำหรับการเปลี่ยนน้ำมันในยานพาหนะ/เครื่องจักรเป็นประจำ)

สถานที่จัดเก็บควรมีอย่างน้อยลักษณะดังต่อไปนี้:

- พื้นที่ปิดล้อมพร้อมจำกัดการเข้าถึงเฉพาะบุคลากรที่ได้รับอนุญาตและผ่านการฝึกอบรมสำหรับการจัดการสารเหล่านี้
- พื้นผนังและชั้นวางที่ทำจากวัสดุที่ไม่ดูดซับ ไม่ติดไฟ ช่วยให้ทำความสะอาดง่ายและสะอาดเรียบร้อย
- ปัจจัยการผลิตทางเคมี (สารเคมีเกษตรและปุ๋ย) จะต้องเก็บแยกออกจากน้ำมันหล่อลื่น เชื้อเพลิง และวัสดุอันตรายอื่น ๆ
- สารเคมีเกษตรจะต้องแยกออกโดยวิธีทางชีวภาพ (ยาฆ่าเชื้อรา สารกำจัดวัชพืช ยาฆ่าแมลง ยากำจัดหนู ฯลฯ) และโดยการนำเสนอง (ผง ของเหลว สิ่งที่ทำด้วยดินเหนียว และอื่น ๆ)
- ต้องปรับสภาพพื้นที่เพื่อรักษาการรั่วไหลที่เป็นไปได้ (ต้องมีผนังกันการรั่วไหล) และมีชุดอุปกรณ์ที่เหมาะสมเพื่อกู้คืนสารที่รั่วไหล
- สถานที่จะต้องมีป้ายที่เหมาะสมตามประเภทของวัสดุที่จัดเก็บ

ผู้ประกอบการควรมีเตียงชีวภาพที่เพียงพอสำหรับการกำจัดสารเคมีเกษตรที่หกชั้นสุดท้ายเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายร้ายแรงต่อชั้นดินอุ้มน้ำและน้ำใต้ดิน

ผู้ประกอบการควรจำกัดการเข้าถึงให้เฉพาะบุคลากรที่ได้รับอนุญาตและได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอ

4.5.2 ผู้ประกอบการฝึกอบรมคนงานเกี่ยวกับการจัดการและการใช้สารเคมีในไร้อ้อย เชื้อเพลิง และวัสดุอันตรายอย่างถูกต้อง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการปกป้องคนงานและสิ่งแวดล้อมจากการรั่วไหลของวัสดุอันตราย

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการฝึกอบรมที่เหมาะสมสำหรับการจัดการและการใช้สารเคมีเกษตร เชื้อเพลิง และวัสดุอันตราย และควรรักษารายการการเข้าร่วมการฝึกอบรมและอัปเดตบันทึกเป็นประจำ การฝึกอบรมนี้ควรลดความเสี่ยงของการรั่วไหลที่อาจทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรงต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อม

การฝึกอบรมควรดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถในการจัดการผลิตภัณฑ์อย่างปลอดภัย รวมถึงสารเคมีเกษตร สารเคมีอื่นๆ เชื้อเพลิง และวัสดุอันตรายอื่นๆ

การฝึกอบรมควรมีความเกี่ยวข้องและปรับให้เข้ากับแต่ละงานในสถานที่ในแง่ของความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง ควรครอบคลุมข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับชื่อ สูตร ความเป็นพิษ ความเสี่ยงต่อสุขภาพ และเอกสารข้อมูลความปลอดภัยของวัสดุ (MSDS) ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับสารเคมีในไร้อ้อย เชื้อเพลิง วัสดุอันตราย และสารทั้งหมดที่จะนำมาใช้ นอกจากนี้ การจัดการที่ถูกต้องกับสารเหล่านี้ควรรวมถึงเทคนิคเฉพาะต่างๆ

บุคลากรที่ใช้สารเคมีเกษตรและใช้เชื้อเพลิง น้ำมันหล่อลื่น และ/หรือวัสดุอันตรายควรมี PPE ที่เหมาะสมสำหรับการใช้งานแต่ละประเภท รวมถึงบันทึกการส่งมอบ PPE ให้กับคนงานและบันทึกการใช้หน้ากากที่เหมาะสมเพื่อหลีกเลี่ยงการสูดดมก๊าซพิษ การฝึกอบรมควรรวมถึงคำแนะนำในการใช้ PPE อย่างถูกต้อง

ผู้ประกอบการควรให้คนงานบันทึกภาพถ่ายและเอกสารเกี่ยวกับการใช้ PPE อย่างต่อเนื่องและถูกต้อง

การฝึกอบรมควรรวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการในการป้องกัน/ลดอันตรายที่อาจเกิดขึ้นต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดจากสารต่างๆ

การฝึกอบรมควรครอบคลุมถึงขั้นตอนฉุกเฉิน การปฐมพยาบาล และการดูแลทางการแพทย์ของผู้ประกอบการสำหรับกรณีที่เกี่ยวข้องกับการเป็นพิษหรือการสัมผัสกับสารเหล่านี้โดยไม่จำเป็น

ควรเก็บบันทึกการฝึกอบรม รวมถึง:

- ชื่อและตำแหน่งของคนงาน
- วันที่ฝึกอบรม
- ระยะเวลาของการฝึกอบรม
- ชื่อผู้ฝึกอบรม
- หัวข้อ/วิชาที่ครอบคลุมในการฝึกอบรม
- ลายมือชื่อของคนงานหรือหลักฐานอื่นๆ ที่แสดงว่าคนงานเข้าร่วมการฝึกอบรม
- ข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

การฝึกอบรมควรปรับให้เข้ากับระดับของผู้เข้ารับการฝึกอบรม

หลักการที่ 5 — ปรับปรุงประเด็นสำคัญอื่นๆ ของธุรกิจอย่างต่อเนื่อง

เกณฑ์ที่ 5.1 — เพื่อส่งเสริมความยั่งยืนทางเศรษฐกิจและสังคม

5.1.1 ผู้ประกอบการตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการเพิ่มมูลค่าสูงสุดต่อต้นของอ้อย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมความยั่งยืนทางเศรษฐกิจของการประกอบธุรกิจ

คำแนะนำสำหรับการดำเนินการ:

มูลค่าเพิ่มไม่เหมือนกับกำไร มูลค่าเพิ่มจากการดำเนินงานคือมูลค่าของการขายน้อยกว่าต้นทุนของสินค้าวัตถุดิบ (รวมถึงพลังงาน) และบริการที่ซื้อ ซึ่งไม่รวมถึงค่าเสื่อมราคา เงินอุดหนุนเงินเดือน ภาษี หรือการแบ่งผลประโยชน์
คำนวณได้ง่ายกว่ากำไรเพราะไม่ได้รับผลกระทบจากแนวทางหรือมาตรฐานการบัญชีที่แตกต่างกัน องค์กรที่สร้างมูลค่าได้กระจายมูลค่านั้นให้กับพนักงาน รัฐบาล (ภาษี) ผู้ถือหุ้นและผู้ถือหุ้นในขณะที่ยังคงไว้สำหรับการลงทุนเพิ่มเติม ค่าที่จะป้อนลงใน Bonsucro Calculator เพื่อคำนวณตัวชี้วัดนี้ควรเป็นค่าสำหรับการรายงานระยะเวลา 12 เดือน

ผู้ประกอบการควรประเมินมูลค่าเพิ่มของการดำเนินงาน รวมถึงการดำเนินงานของโรงงานและการเกษตร โดยการรายงานต้นทุนและการขายทั้งหมดของการดำเนินงานแยกกันสำหรับโรงงานและพื้นที่เกษตรกรรมตามเก็บข้อมูลที่ป้อนใน Bonsucro Calculator

สำหรับโรงงาน มูลค่าเพิ่มคำนวณจากยอดขายน้ำตาล เอทานอล กากน้ำตาลขานอ้อย และพลังงาน ลบด้วยต้นทุนของสินค้า วัตถุดิบ และบริการที่ซื้อ หาดด้วยจำนวนตันที่ผลิตได้ ต้นทุนของสินค้า วัตถุดิบ และบริการที่ซื้อ รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง:

- อ้อยที่ซื้อเพื่อแปรรูป
- กากน้ำตาลที่ซื้อมาใช้ในการผลิตเอทานอล
- สารเคมีที่ใช้ในกระบวนการอุตสาหกรรม รวมทั้งสารเคมีที่ใช้ในการทำความสะอาด
- เชื้อเพลิง เช่น ดีเซลสำหรับเครื่องจักรและถ่านหินสำหรับหม้อไอน้ำ
- ขานอ้อยที่ซื้อเพื่อเผาในหม้อไอน้ำ
- การบำรุงรักษา
- บริการของที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
- การเช่า
- กระแสไฟฟ้าที่ซื้อไว้

การคำนวณควรยกเว้นเงินอุดหนุน เงินเดือน ภาษี และการแบ่งผลประโยชน์ทั้งหมด

ในกรณีของผู้ปลูกมูลค่าเพิ่มจะคำนวณด้วยวิธีต่อไปนี้: ยอดขายอ้อยลบด้วยต้นทุนของปัจจัยการผลิต หาดด้วยจำนวนตันที่ผลิต

ต้นทุนของปัจจัยการผลิตรวมถึงแต่ไม่ จำกัดเพียง:

- ปุ๋ยที่ซื้อไว้
- สารเคมีเกษตรที่ซื้อไว้
- สารเคมีอื่นๆ ที่ซื้อมาใช้ในไร่อ้อย
- น้ำที่ใช้ในไร่อ้อยเพื่อการชลประทานและกิจกรรมอื่นๆ
- ไฟฟ้าที่ซื้อไว้
- เชื้อเพลิง เช่น น้ำมันดีเซลและน้ำมันเบนซินสำหรับเครื่องจักร
- การบำรุงรักษา
- บริการของที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ
- การเช่าพื้นที่

การคำนวณควรยกเว้นเงินอุดหนุน เงินเดือน ภาษี และการแบ่งผลประโยชน์ทั้งหมด สำหรับอ้อยที่ส่งไปยังโรงงานจากพื้นที่ของผู้ประกอบการเอง ซึ่งหมายความว่าไม่มีการขายอ้อย ผู้ประกอบการควรใช้ราคาตลาด

คำแนะนำในการใช้งานมาตรฐานการผลิตของ Bonsucro ๖

โปรดทราบว่าภายใต้ขอบเขตการเกษตรใน Bonsucro Calculator ไม่มีการขายอ้อยจากไร่อ้อยที่รวมอยู่ในหน่วยรับรองไปยังโรงงาน ควรใช้ราคาอ้อยในตลาดเพื่อรายงานใน Bonsucro Calculator สิ่งนี้ใช้กับพื้นที่ของผู้ประกอบการเท่านั้น (ไร่อ้อยที่เป็นของโรงงาน ไม่ใช่ผู้จัดหาภายนอก) หากมีการทำธุรกรรมการขาย ควรรายงานจำนวนเงินจริงเสมอ

อัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินสำหรับดอลลาร์สหรัฐที่ใช้ควรเป็นค่าเฉลี่ยในช่วงเวลาที่รายงาน ข้อมูลนี้สามารถตรวจสอบได้ที่ www.xe.com เว็บไซต์

เกณฑ์ที่ 5.2 – เพื่อลดการปล่อยมลพิษและน้ำทิ้ง และส่งเสริมการใช้เคลือบที่ใช้งานได้จริง

5.2.1 ผู้ประกอบการปฏิบัติตามกฎหมายที่ใช้บังคับกับการปล่อยอากาศจากแหล่งที่อยู่อาศัย (หม้อไอน้ำเท่านั้น)

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงสี

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมอากาศบริสุทธิ์ในและรอบๆ สถานที่ปฏิบัติการ

อักษรย่อ:

- PM: อนุภาค
- NOx: ไนโตรเจนออกไซด์

ควรมีการทดสอบแหล่งที่มาแบบคงที่หรือที่เรียกว่าการทดสอบสแต็คหรือการทดสอบการปล่อยมลพิษจากแหล่งที่มา เพื่อช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าใจองค์ประกอบของการปล่อยมลพิษและเพื่อให้แน่ใจว่ามาตรการควบคุมดำเนินการได้อย่างเหมาะสม

PM และ NOx ควรได้รับการตรวจสอบโดยการสุ่มตัวอย่างที่จุดปล่อยก๊าซแต่ละจุดตามวิธีการเฉพาะที่ระบุไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ในกรณีที่ไม่ตรงตามพารามิเตอร์เหล่านี้ ผู้ประกอบการควรแสดงให้เห็นถึงแผนปฏิบัติการสำหรับการปรับปรุงคุณภาพอากาศ (ซึ่งอาจรวมถึงความพยายามที่จะร่วมมือกับรัฐบาลและธุรกิจอื่นๆ หากเหมาะสม)

การตรวจสอบสามารถดำเนินการโดยผู้ประกอบการหรือผ่านแหล่งข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณชน เช่น หน่วยงานระดับประเทศหรือท้องถิ่น

ผู้ประกอบการควรปฏิบัติตามกฎหมายที่บังคับใช้ หากกฎหมายท้องถิ่นกำหนดให้มีการตรวจสอบพารามิเตอร์อื่นนอกเหนือจาก PM และ NOx ที่แหล่งกำเนิดคงที่จากหม้อไอน้ำ ผู้ประกอบการควรจัดการเรื่องนี้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

5.2.2 ผู้ประกอบการรีไซเคิลหรือกำจัดขยะที่ไม่ได้เกิดจากการผลิตอย่างปลอดภัย

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมทั้งการกำจัดของเสียอย่างปลอดภัยและเศรษฐกิจหมุนเวียน

จากข้อมูลของหน่วยงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (2563) ระบบการจัดการของเสียได้รับการออกแบบมาเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อมและปรับปรุงสภาพ การจัดการของเสียแบบองค์รวม ได้แก่แนวทางปฏิบัติต่อไปนี้:

- การกำจัดของเสียในลักษณะที่รับผิดชอบ
- การรีไซเคิลขยะมูลฝอย
- การนำของเสียกลับมาใช้ใหม่
- การลดการใช้ทรัพยากร
- การป้องกันผลกระทบเชิงลบ

ผู้ประกอบการควรพัฒนาโปรแกรมเอกสารสำหรับการรีไซเคิล นำกลับมาใช้ใหม่ การกำจัดอย่างปลอดภัยและมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม การจัดการชีวมวล หรือการเก็บรักษาขยะยาว (หากไม่มีตัวเลือกอื่น) อย่างน้อยสี่ประเภทต่อไปนี้:

- ไฟเบอร์ (รวมกระดาษ)
- โลหะ (รวมถึงเหล็ก)
- พลาสติก (รวมถึงภาชนะบรรจุสารเคมีเกษตร)
- ยาง
- ไม้
- แก้ว
- เครื่องใช้ไฟฟ้า

จากข้อมูลของหน่วยงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (2563) กิจกรรมสำคัญที่สามารถช่วยในการดำเนินการตามแผนมีดังนี้

- ประเมินความต้องการ โดยระบุความต้องการของคุณอย่างรอบคอบ จะช่วยให้คุณหลีกเลี่ยงการซื้อมากเกินไปและลดวัสดุที่มากเกินไปได้ง่ายขึ้น
- ลดผลกระทบ การจัดหาผลิตภัณฑ์ในท้องถิ่นหมายความว่าต้องใช้ทรัพยากรน้อยลง นอกจากนี้ ควรพิจารณาทางเลือกที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่น้อยลงได้ทางชีวภาพหรือเป็นมิตรกับระบบนิเวศ
- สั่งซื้อจำนวนมาก สิ่งนี้ทำให้มั่นใจได้ว่าต้องใช้บรรจุภัณฑ์น้อยลงสำหรับผลิตภัณฑ์เดียวและจำเป็นต้องมีการจัดส่งน้อยลง
- ซ่อมแซมผลิตภัณฑ์ นี่เป็นวิธีหนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าผลิตภัณฑ์และวัสดุจะไม่จบลงที่การฝังกลบ
- ขายสินค้าที่ไม่ต้องการ ตลาดมือสองเป็นวิธีที่ดีเยี่ยมในการรับประกันว่าสินค้าต่างๆ จะไม่สูญเปล่า
- วัสดุที่ใช้งานได้
- การศึกษาและการรับรู้

ผู้ประกอบการควรระบุการดำเนินการสำหรับการรีไซเคิล การนำกลับมาใช้ใหม่และการกำจัด/การกำจัดอย่างรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมสำหรับวัสดุแต่ละประเภท ผู้ประกอบการควรใช้แนวทางปฏิบัติที่อธิบายไว้ในโปรแกรมและเก็บบันทึกที่เกี่ยวข้อง

เกณฑ์ที่ 5.3 - การฝึกอบรมคนงานและคนงานอื่นๆ ในทุกด้านของการทำงานและพัฒนาทักษะทั่วไป

5.3.1 ผู้ประกอบการจัดให้มีการฝึกอบรมทักษะวิชาชีพและ/หรือทักษะอาชีพให้แก่คนงานที่ทำสัญญาโดยตรง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริม ดึงดูด และรักษาคนงานที่มีความสามารถไว้

สิ่งนี้ใช้กับคนงานที่ทำสัญญาโดยตรงกับผู้ประกอบการ (เช่น คนงานที่มีสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรกับผู้ประกอบการ) ที่โรงงานและ/หรือไร่อ้อย การฝึกอบรม ได้แก่ การฝึกอบรมวิชาชีพและการฝึกอบรมอาชีพโดยตรงทั้งหมดรวมถึงสิ่งที่กฎหมายกำหนด การฟื้นฟูความรู้ความสามารถ การฝึกอบรมการรู้หนังสือ และทักษะที่สามารถถ่ายโอนได้เกินกว่าที่จำเป็นภายในหน่วยรับรอง โปรดทราบว่าไม่ควรรวมการฝึกอบรมด้านสุขภาพและความปลอดภัยเป็นการฝึกอบรมทางวิชาชีพ การฝึกอบรมสามารถอยู่ในห้องเรียน ภาคสนาม หรือออนไลน์

ตัวอย่างของการฝึกอบรมวิชาชีพ คือ การฝึกอบรมคนงานถาวรและคนงานตามฤดูกาลที่ย้ายถิ่นตามแผนการใช้เครื่องจักร

ผู้ประกอบการควรเก็บบันทึก (รวมถึงเนื้อหาการฝึกอบรม ชื่อผู้ฝึกสอน ระยะเวลาการฝึกอบรม และรายชื่อผู้เข้าร่วม) ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่า:

- ผู้ฝึกสอนมีความสามารถ
- การฝึกอบรมได้รับการปรับให้เข้ากับระดับของผู้เข้ารับการอบรม
- คนงานทุกคนได้รับโอกาสเดียวกันในการเข้าถึงการฝึกอบรม

ผู้ประกอบการควรตรวจสอบประสิทธิภาพโดยรวมของการฝึกอบรมที่จัดให้ ซึ่งสามารถทำได้ด้วยวิธีการต่างๆ (แบบสอบถาม การสอบ หรือการติดตาม) เพื่อให้แน่ใจว่าการฝึกอบรมบรรลุเป้าหมายที่คาดหวัง หากข้อเสนอแนะหรือการสังเกตที่ตามมาแสดงให้เห็นว่าการฝึกอบรมไม่เพียงพอ หลักสูตรการฝึกอบรมควรได้รับการปรับปรุงและพิจารณาวิธีการทางเลือก วิธีการฝึกอบรมหรือผู้ฝึกสอน หรือความถี่ที่เพิ่มขึ้น

ผู้ประกอบการควรบันทึกจำนวนชั่วโมงการฝึกอบรมวิชาชีพทั้งหมดสำหรับคนงานแต่ละคนที่เกิดขึ้นในช่วงการรายงาน 12 เดือน รวมและรายงานเรื่องนี้ใน Bonsucro Calculator ผลลัพธ์ที่แสดงใน Bonsucro Calculator ควรเป็นค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 16 ชั่วโมงต่อคนต่อปี โปรดทราบว่าสำหรับคนงานนอกเวลาและคนงานชั่วคราวจะต้องคำนวณชั่วโมงตามสัดส่วน

เกณฑ์ที่ 5.4 – การปรับปรุงสวัสดิการคนงานอย่างต่อเนื่อง

5.4.1.

ผู้ประกอบการส่งเสริมเรื่องการไม่แบ่งเพศให้ได้มีส่วนร่วมในการบริหารและตำแหน่งที่ใช้ทักษะให้กับคนงานที่ทำสัญญาโดยตรงกับผู้ประกอบการที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

ขอบเขต: ตัวชี้วัดนี้ใช้กับโรงงานและพื้นที่การเกษตรที่รวมอยู่ในหน่วยรับรอง

วัตถุประสงค์: ตัวชี้วัดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าผู้ประกอบการส่งเสริมการไม่แบ่งแยกเพศ

ตามหลักการของ UN Women (2554) และหลักการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิง ธุรกิจทั้งหมดจะได้รับประโยชน์จากความเท่าเทียมกันมากขึ้นสำหรับผู้หญิง

หลักการของสหประชาชาติเน้นกรณีธุรกิจสำหรับการดำเนินการขององค์กรเพื่อส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศและการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิง เป้าหมายนี้สามารถทำได้ผ่านการดำเนินการตามหลักการเจ็ดประการ:

1. สร้างความเป็นผู้นำองค์กรระดับสูงเพื่อความเท่าเทียมทางเพศ
2. ปฏิบัติต่อผู้หญิงและผู้ชายทุกคนในที่ทำงานอย่างยุติธรรม - ในแง่ของการเคารพ การสนับสนุนสิทธิมนุษยชน และการไม่เลือกปฏิบัติ
3. สร้างความมั่นใจในสุขภาพ ความปลอดภัย และเป็นอยู่ที่ดีของคนงานผู้หญิงและผู้ชายทุกคน
4. ส่งเสริมการศึกษา การฝึกอบรม และการพัฒนาวิชาชีพสำหรับผู้หญิง
5. ดำเนินการพัฒนาองค์กร ท่วงท่าอุปทาน และแนวทางปฏิบัติทางการตลาดที่เสริมสร้างศักยภาพให้กับผู้หญิง
6. ส่งเสริมความเท่าเทียมกันผ่านความคิดริเริ่มของชุมชนและการสนับสนุน
7. วัดและรายงานต่อสาธารณะเกี่ยวกับความคืบหน้าเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เรื่องความเท่าเทียมทางเพศ

ตัวอย่างของตำแหน่งที่ใช้ทักษะในภาคการเกษตรอ้อย ได้แก่ แต่ไม่จำกัดเพียง:

- พนักงานขับเครื่องจักรกลการเกษตร
- นักปฐพีวิทยา
- ผู้ประกอบการในห้องปฏิบัติการ
- สายงานและผู้บริหารระดับสูงในระดับโรงงานและไร่อ้อย

ตามรายงานผลกระทบขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (2557) โครงการฝึกอบรมเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพของผู้หญิงอาจรวมถึงแต่ไม่ จำกัดเพียง: การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะทางธุรกิจ การฝึกอบรมวิชาชีพและทักษะชีวิต สิทธิทางกฎหมาย และการศึกษาเพื่อสร้างพลเมือง ผู้ประกอบการควรพัฒนาแผนการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถของผู้หญิง ผู้ประกอบการควรดำเนินการเพื่อให้ผู้หญิงมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในเรื่องความเป็นผู้นำและหน่วยงานที่มีอำนาจในการตัดสินใจ

ตามแนวทางขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (2557) ในประเด็นเรื่องเพศในนโยบายการจ้างงานและตลาดแรงงาน

ไม่เพียงแต่เป็นสิทธิมนุษยชนเพื่อให้แน่ใจถึงการเข้าถึงโอกาสในการจ้างงานและรายได้เท่าเทียมกันสำหรับผู้หญิงและผู้ชายทุกคนที่พร้อมสำหรับการทำงาน และมีทักษะและความรู้ที่จะได้รับการว่าจ้างที่เป็นประโยชน์

แต่ยังเป็นสิ่งที่ดีสำหรับการเติบโตทางเศรษฐกิจ การลดความยากจน และความก้าวหน้าทางสังคม เพื่อบูรณาการการไม่แบ่งแยกเพศและกรอบการทำงานด้านความเท่าเทียมกันในธุรกิจ

ผู้ประกอบการควรพัฒนานโยบายเพื่อความเท่าเทียมกันทางเพศในระหว่างกระบวนการสรรหาและควรพัฒนาแผนสำหรับการเพิ่มแรงงานผู้หญิงในแรงงานให้มียังน้อย 15% แผนดังกล่าวควรครอบคลุมตำแหน่งที่ใช้ทักษะทั้งหมดของหน่วยรับรอง รวมถึงโรงงานและการเกษตร ผู้ประกอบการอาจดำเนินการให้มีคณะกรรมการสตรีโดยเฉพาะ

ผู้ประกอบการควรระบุว่าตำแหน่งใดที่โรงงานและไร่อ้อยตรงกับค่าจำกัดความของตำแหน่งที่ใช้ทักษะในภาคผนวก 1 ของมาตรฐานการผลิต และรายงานข้อมูลตามที่มีอยู่ใน Bonsucro Calculator ข้อมูลใน Bonsucro Calculator ควรรวมถึงตำแหน่งด้านการบริหารจัดการ

ตาม ILO C100 ผู้ประกอบการควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันและให้ค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันกับคนงานทุกคนในตำแหน่งที่คล้ายกันโดยไม่คำนึงถึงเพศและต้นกำเนิดด้านเชื้อชาติ/สังคม